Anul VI.
Nr. 1
Febr. 2016

SĂMĂNĂTORUL

Ediţia tipărită
Nr. 18

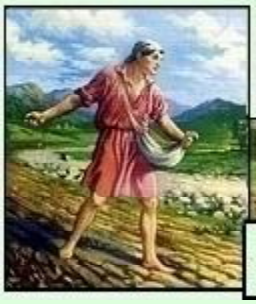

ISSN 2344 - 5017
ISSN-L 2286 - 1017

Trimestrial literar - istoric şi de patrimoniu cultural

ISSN 2344 - 5017
ISSN-L 2286 - 1017

Director 2007-a.c.:
NICOLAE
N. TOMONIU

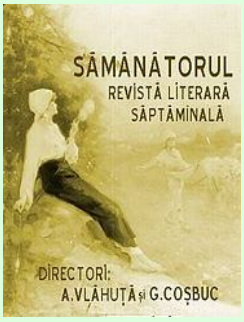

Primii directori şi fondatoridin 1901:

G. Coşbuc Al. Vlăhuţă

Fondatori 2012:

Asociaţiile
“Semănătorul” şi
“Dorna” Tismana

Sărbătoarea Sfântului Mucenic Trifon în satul Vânăta, Tismana

Ediţia tipărită se vinde local cu 15 lei şi se trimite la abonaţi, prin poştă, cu 20 lei

Anul VI. Nr. 1 - ian. febr. mart. 2016 - Apare tipărit la mijlocul fiecărui trimestru, cu articole din publicaţiile AST online. Intră în lucru în data de 25 ale primei luni a trimestrului, cu excepţia primulul trimrstru. Ediţia online va avea în anul 2015 acelaşi număr şi va fi cu vânzare.

NICOLAE N. TOMONIU
(n. 12 nov. 1944, Tismana)

Scriitor membru al LSR -Gorj

Cum se insistă în prostie:

Diversionişii Colectiv se întorc la locul faptei

- Gângăviştii Antenei 3 reiterează scenariile „gândite de mintea lor bolnavă” -

Toţi au „minţi bolnave”, în afară de Radu Tudor

Ca un ucigaş care se întoarce la locul faptei, Radu Tudor iese cu „mintea lui bolnavă” - ca să-l parafrazez - în emisiunea Danei Grecu „La ordinea zilei” din 29.01.2016 pentru a justifica încă o dată crima pe care a făcut-o Antena 3, imediat după tragedia colectiv. Crima constă în faptul că au produs, de la bun început, un scenariu imaginar pentru a-l dărâma pe Johannis iar rezultatul, cu totul neaşteptat, a fost căderea lui Ponta, pupilul mult iubit al postului pesedist TV, A3. Vitejii antenişti în loc să-şi facă mea culpa pentru că au produs un „docoment” închipuit şi emoţional care a schimbat faţa politică a României, împotriva a ceea ce a decis poporul la alegeri, o ţin perpetuu cu „stâlpul care a luat foc” aprinzând plafonul clubului Colectiv.

Flacără aruncată spre plafon

Oare, când îşi vor da seama că au greşit, pentru a spune întocmai ca torţionarul Vişinescu „Lăsaţi-mă să mor” ? Pentru că între timp, târâsc în mocirlă şi îi fac nebuni pe toţi cei care nu sunt de părerea lor, prin ”raportul” bine instrumentat aidoma „docomentelor senzaţionale” manipulatorii seară de seară la A3. Pentru gângăviţii postului TV toţi cei cu alt studiu Colectiv decât cel de la A3, suntem nişte mizerabili. Adică şi eu care spun că tavanul de la Colectiv a luat foc de la cele două flăcări aruncate spre tavan de nişte pirotehnişti inconştienţi de ceea ce fac, o flacără se vede aici în imagine iar ce-a de-a doua flacără, sora ei, se poate vedea la sfârşitul acestui articol. Este cât se poate de clar în paginile mele, al căror link-uri le vedeţi mai jos, că nu de la stâlpi a pornit focul ci de la tavan spre stâlp, după împroşcarea flăcărilor spre el. Chiar în imaginile prezentate în emisiune se vede limpede că toată lumea se înghesuia la uşă, pe lângă stâlpul incriminat, unde nu mai rămăsese nimeni şi al dracului stâlp, s-a încăpăţânat să ardă până când „s-au întunecat” camerele de supraveghere de fum.

Un pic de istorie: ce-i mână pe ei în luptă?

Pe cei de la A3, îi mână în luptă, orgoliul incomensurabil, patima politică şi mândria de a manipula electoratul pentru a schimba preşedinţi, prim-miniştri, preşedinţi de partide sau guverne, profitând de orice eveniment – de regulă putând avea implicaţii politice - ivit ad-hoc şi din care se poate produce vreo manipulare „ordinară”, vorba Lenuţei lui Ceaşcă.

Pe mine, spre exemplu, nu mă mână în luptă vreo cauză sau „ordin pe unitate” şi nici vreo ”minte bolnavă” cum zice însuşi Radu Tudor în emisiunea de manipulare amintită, mai bolnav el însuşi ca oricând. Ştiţi povestea cu hoţii care strigă hoţii… ca să mă exprim eufemistic, în loc de formula lui Mădălin Voicu „Ba pe-a mă-tii !”

Unde erau amplasate camerele de supraveghere şi raza lor de acţiune? Aceasta-i întrebarea ce trebuie pusă de A3.

Am şi eu ca tot românul, nişte descendenţi prin Bucureşti, motiv cât se poate de sănătos să investighez cum a fost posibilă tragedia din Clubul Colectiv, ca să-i sfătuiesc şi să-i feresc în viitor pe ce-i apropiaţi, de asemenea manifestări din capitală, aproape satanice. Am tras concluzia mea, după ce-am colindat tot „Net-ul” zile întregi, ferindu-mă de site-urile şi articolele de partizanat politic sau vreo diversiune securistică. Şi am rămas cu concluzia logică şi fermă că incendiul a pornit de la flăcările nenorocite aruncate spre tavan de pirotehniştii lui peşte prăjit de la Colectiv, scriind articolul:

http://samanatorul.blogspot.ro/2015/11/scenaritele-bomba-despre-tragedia-de-la.html

Antenişti au fost, de la bun început, de altă

Unde erau amplasate camerele de supraveghere şi raza lor de acţiune.

părere puerilă: focul a plecat de la nişte nevinovate artificii. Când imaginile cu artificiile au arătat că acestea erau amplasate, de fapt, pe stâlpii de fier de pe scenă, au schimbat scenarita. Focul a provenit de la un stâlp din sală. Atât. Cine l-a aprins nu se ştie şi-şi dau cu presupusul că el a aprins plafonul, deşi ideea artificiilor pe el fusese un timp abandonată.

M-am gândit să-i ajut în judecata lor de doi lei pe antenistii lui A trei şi pun link-ul de mai sus pe feisbucul „subiectivului" Răsvan Teodorescu. Nici un răspuns. Nişte terorişti ai net-ului se băgau la comentarii cu altă diversiune. Apoi, ca din întâmplare, iese zâna „Qiuendei" care aruncă în derizoriu acele flăcări mortale aruncate spre tavan Mi-am spus părerea aici:

http://samanatorul.blogspot.ro/2015/12/nicu-tomoniu-quendei-si-experimentele.html

Mai aveam speranţă că adevărul se va afla, la fel cum, deşi prizonierii americani dintr-un lagăr au fost împuşcaţi în totalitate de nemţi, actul criminal a ieşit la iveală peste timp. Speranţa mea se numea Radu Tudor iar acum s-a năruit: a căzut bijuteria Radu de pe piedestal şi şi-a spart capul. Barem Turcescu, auto-descoperitul, a avut curajul să spună lăcrimând că nu mai poate manipula lumea dar bietul Radu Tudor, o ţine mereu într-un delir nebunesc de invective contra celor care au alte păreri decât A3. Iar pe o pregătire de vocabular din vremurile când lucra în speţă, vajnicul antenist ne înjură cu ăăă-ul băsescian în gură, asortat cu scremutele âââ, îîîî, bbb, eeee, după moda unui elev prins cu minciuna sau cu lecţia neînvăţată ca şi el sau a lui Dană:

*"Sper ca acest raport (*1-sic!) *al unor specialişti recunoscuţi în domeniu* (2-sic!) *să pună capăt tuturor speculaţiilor bolnave ale minţilor absolut defecte* (3-sic!) *din România care au inventat… tot felul de mizerii despre… tragedia… asta: că nu se ştie cine a pus-o la cale, că au ascuns morţii, că ăăăă bbb aerul era nu ştiu cum, modificat, … domnule, deci toate teoriile aste… bbbolnave la cap (*4-sic!)*, au fost lansate în jurul acestei tragedii şiiii … . şi eu sper ca odată cu apariţia acestui raport* (5-sic!)*, să se termine nebunia care oricum îi duce la disperare şi peee părinţii şi pe familiile celor care au murit acolo laaa colectiv. Eu recunosc că am fost şocat de această tragedie şi la fel de tare am fost zguduit de elucubraţiile pe care s-au născut* (6-sic!) *în jurul acestei mari nenorociri. Eu cred că flăcările din Colectiv au făcut âââ sau mă rogâââ speculanţii mizerabili din jurul tragediei au făcut la fel de mult rău precum flăcările dinnnîîî Colectiv. Nu credeam că România este capabilă să producă* (7-sic!) *nişte indivizi care săăă scormonească ăăă atât de absurd şi să inventeze eeee, ăăăăă, aberaţii atât de mari în legătură cu o tragedie generată de o cauză cât se poate de evidentă şi dovedită de aceste imagini (8-sic!) şi de raportul INSEMEX. (9-sic!) "* (Bâlbâială între vorbitor şi Dana Grecu …da *"Sper să ne oprim aici!"*)

Vom comenta bâlbâielile pe rând, pas cu pas… cu imaginile şi gângăvelile clientului. Gângăveli mai puţine la Radu Tudor şi frecvente la blonda Dana, mârâieli care au virusat pe toţi reporterii de azi. Imediat ce li se dă legătura încep cu *„Îîîîî… transmitem de la ăăăă…"*

Diversiunea Dana Grecu – Radu Tudor.

(1-sic!) Care raport musiu Radu ! E o făcătură proprie. Pentru că se anunţă că abia la începutul lui februarie va fi scos la vedere raportul INSEMEX sau, mă rog, partea de manipulare a lui, pentru că, o spun procurorii, adevărul va fi ţinut la secret 50 de ani ! Cine-i nebunul acela de procuror ca să vă dea vouă elemente de dosar ? Înregistrările camerelor de supraveghere nu se află în acele camere cum minţi matale nene Tudore în intervenţia Danei Grecu: (Voce Radu Tudor: *sunt nişte camere alb-negru care au fost şi deteriorate probabil în urma incendiului*). Înregistrările camerelor **de luat vederi** se află, după lege, într-un birou din afara sălii colectiv. De unde le puteaţi lua şi voi chiar în seara aceea, înainte de a ajunge unde trebuie !

(2-sic!) Specialişti recunoscuţi în domeniu ? Haida de ! În care domeniu ? Aici trebuiau aduşi specialişti străini din domeniul incendiilor provocate de terorişti, care ar fi înlăturat definitiv speculaţiile focului intenţionat. Nu nişte specialişti INSEMEX din domeniul exploziilor miniere care au un cu totul alt specific! De ce n-ai ieşit pe post Radule pentru a susţine să vină nişte specialişti în adevăratul domeniu al incendiilor din cluburi, magazine şi firme ? Pentru că v-a convenit vouă celor de la A3 să aveţi mereu senzaţionalul pe tavă ? Şi să vă afişaţi cu senzaţionalul pe post pentru a da jos nişte incomozi politici ?

(3-sic!) Pui speculativ musiu Radule o manipulare marca Băse, pui în cârca altora ceea ce tu însuţi faci pentru a rezulta că eşti curat ca lacrima ! Te iei de lucrurile evident aiuristice cu punerea intenţionată a focului, cu ascunderea morţilor, cu aerul modificat, pentru a ieşi logică făcătura proprie cu stâlpul aprins de artificiile de pe scenă?

(4-sic!) Cum poate fi o teorie bolnavă la cap ?

(5-sic!) Nu e vorba de nicio apariţie a vreunui raport, vezi-ţi de treabă ! Doar în cazul când eşti părtaş la un raport cu destinaţie manipularea publică.

(6-sic!) la uită domnule ! Până şi elucubraţiile se nasc ca vaca lui nea Mărin…

(7-sic!) Ca să vezi minunea dracului: România este capabilă să producă indivizi !

(8-sic!) Nu e nimic evident şi dovedit în imaginile comentate. Din contra !

(9-sic!) Raportul INSEMEX nu face două parale, reciteşte punctul 2.

Dar să vedem ce bâiguie şi Dana Grecu despre faimosul „raport" pus pe site-ul A3 cu următorul text explicativ fără diacritice, pentru că antenistii de trei lulele au altă preocupare decât limba română.

„Dana Grecu a difuzat, în emisiunea ”La ordinea zilei”, imaginile surprinse de camerele de supraveghere din clubul Colectiv, în noaptea tragediei. Imaginile surprinse de camerele de supraveghere demonstreaza ca totul a durat mai putin de doua minute.

In imagini se vede cum tinerii se îndeparteaza de coloana cuprinsa de flacari si cum încep sa cada bucati din tavan. Acesta este momentul în care toti intra în panica si dau navala spre singura usa închisa.

Bilantul victimelor incendiului din Colectiv a ajuns la 63 de morti si sute de raniti. Printre cei care si-au pierdut viata în urma tragediei se numara artisti, fotografi, jurnalisti, olimpici si studenti straini.”

La ora 22:32:51 şi în imaginile următoare, se vede că nu stâlpul ardea ci o lumină puternică venea de sus. Ghici, ce era ?

La ora 22:32:51 Şi în imaginile următoare, se vede că nu stâlpul ardea ci o lumină puternică venea de sus. Vedeţi imag. de la pg.5.

Antena 3 n-a arătat nicio imagine dinspre plafon. Mai ales dintre orele 22:32:42 şi 22:33:01. Să reţinem că toate camerele de supraveghere iau imagini de la mijlocul sălii în jos şi absolut toate imaginile prezentate în emisiune sunt departe de a elucida adevărul !

Comentariu bălmăjit de Dana Grecu:

„Sunt imagini în premieră din Clubul Colectiv din noaptea ăăă tragediei. Sunt imagini surprinse de camerele de supraveghere din Cluul Colectiv, o să vedeţi, rând pe rând ăăă rând pe rând, aşa cummm apar ele înnnn nnn ăăă raportul făcut de deee procurorii care investighează această tragedie. Din aceste imagini, zic, o să vedeţi de fapt mm mai maiii concret ce s-a-ntâmplat în club, sunt imagini mult mai bune decât cele pe care vi le-arătăm în aceste momente,(Voce Radu Tudor: sunt nişte camere alb-negru care au fost şi deteriorate probabil în urma incendiului şi de aceea … intervenţie bruscă Dana Grecu … da, doar o secundă vă rog pentru că erau şi nişte imagini cu ăăă… Radu Tudor: pentru nişte specialişti în criminalistică e bine să ştii că ele sunt totuşi ree..relevante iatăăă..) priviţi vă rog frumos aicea despre ele vorbeam, sunt imagini exact din seara respectivă (sic!) cummm stau oamenii şi se uită la concert, asistă la concert, cum o să vedeţi la un moment dat s-aprinde un stâlp şI îîî ia foc plafonul, o să vedeţi cumîîîî tinerii seee îndepărtează deeee scenă, de locul unde este stâlpul, îî în câteva clipe o să vedeţi, o să vedeţi cum se creează ambuscada aceea de la uşă căă fiind o singură uşă pe unde să iasăăă sute de oameni, căci erau în acel, în acea seară în acel club, (pauză),… în acest moment, în acest moment vedeţi se îndepărtează de scenă, lumea caută să iasă cât mai degrabă, şi o să vedeţi la un moment dat, cum fumul blochează ăăă orice fel deee ăăă imagine în acest, în acest moment ăă ăăăă fumul a blocat ăăă camerele de supraveghere dîînnn club. Eu vă reamintesc dumneavoastră aşa căăăă, mă rog, teorii ale conspiraţilor au tot fost, sau că vor fi în ciuda raportului INSEMEX ăăă îî ăă au inundat ele şi deee declaraţiile unor oficiali importanţi din stat, ăăăă subliniate dacă vreţi dumneavoastră, într-un fel sau altul de declaraţii nefericite ale preşedintelui Johannis, ăăăă mmmm teoriile conspiraţiei iiii ăăă zic ar trebui să dispară pentru că raportul isemex este unul foarte clar, nuuu s-a pus foc, nuuu, pur şi simpluuu ăăăă îîî în materialele din care erau făcute eeee plafi graf e făcut plafonul clubului, era făcut plafonl clubului ce fel era îmbrăcat stâlpul acelui ăăăă, stâlpul de lângă scenă,… ele ar fi fost cauza aaa acestui incendiuuuu de proporţii care s-a lăsat cuuu zeci de victime. Ăăăă ăăă, mă rog, toate imaginile acestea care amintesc tragedia au impact destul deee deee dur, asupra acelora care au trăit acele momenteeee, asta românii care au pus, au, auuu, sau solidarizat, ca să zic aşa, cu suferinţa celor care şi-au pierdut oamenii dragi în tragedia asta, ee haideţi să le comentăm puţin, vă rog, Radu…

Descărcaţi înregistrarea audio de pe blog...

Duşmanul actual al anteniştilor: Claus Johannis.

Cei de la A3, au luptat de ani putrezi să-l dea jos pe Băsescu dar „Serviciili” marinarului au fost mai tari decât anteniştii: Băse a cântat ca cuc de seară până la sfârşitul mandatului. Apoi şi-au încordat muşchii pentru a-l băga la zdup. Nu-i vorbă că merită hoţul dar A3 a devenit tot mai puţin credibilă şi tot mai evident pesedistă încât procurorilor li s-a făcut lehamite de acest post cu metodele lui de linşaj mediatic şi videoclipuri de tip securist, încorsetate de mesaje subliminale cât ecranul, cu text roşu strident, pulsatoriu, şi muzică de fundal ce-ţi face creierul praf. Fundal securistic bun pentru torturile din puşcării !

Pe site-ul A3, la un deget de textul care detalia că **„Dana Grecu a difuzat, în emisiunea ”La ordinea zilei””**, ghici ce se află? Manipularea manipulărilor cu litere mari:

„Johannis a dat-o în bară Românii nu îl vor ierta Din cauza lui acum” şi urmează un link care duce o mizerie contra lui Johannis şi la tot felul de scârboşenii.

„Jmekeri de jmekeri” anteniştii A3, care bineînţeles că se vor justifica: nu-i treaba noastră, acolo e o reclamă din care trăim. Ce vorbeşti Franţ ? Din anunţul că Johanis va tăia pensiile alături de alte scârboşenii cu iz pornografic, din asta trăiţi ?

Antena 3 mereu se laudă că trăiesc din reclame. Mai bine lipsă măi scârboşilor !

Ce moralitate mai are Antena 3 dacă a ajuns să trăiască ca şuşterii de pe stradă ce-şi vând DVD-uri pornografice ?

Rău aţi ajuns Radule şi Dana ! Găsiţi-vă o meserie mai cinstită, mai pudică şi mai normală, aşa cum au toţi românii pe care-i manipulaţi fără ruşine !

O remarcă tristă.

Mare dezamăgire şi cu Mugur Ciuvică, ce lupta cu Armaghedonul lui contra stângii politice. Acum, schimbând macazul şi folosind şi el metoda Băse, spune în ton cu anteniştii că postul TV Digi e unul „securistic”. Cine zice acela e ! Acel post TV este cel mai puţin virusat de moda voastră cu *„Îîîî… transmitem de la ăăăă…”* sau cu *„ăăă… deschidem âââă… emisiunea noastrăăăă…cuuuu…”* fiind un post cu o largă paletă de informaţii interne şi externe, din toate domeniile vieţii sociale. şi cu oameni la haină şi cravată, nu cu paiaţe nebărbierite sau care se pregătesc să zboare vânturând cu mâinile, aerul Antenei 3 .

Nicu N. Tomoniu,
Director revista „Sămănătorul”
Tismana, 30 ian. 2016.

Şi o notă de final pe pagina următoare.

Să pui sub filmul emisiunii tale cu titlul **„Raportul ”Colectiv”, imagini cutremurătoare”** trimitere (link) spre astfel de imagini (cele explicite le-am acoperit cu un oval) te întrebi dacă ura viscerală, *„speculaţiile bolnave ale minţilor absolut defecte”* nu se află chiar în studiorile A3. Oare, aceste mizerii aduc admiratorii cu care se laudă seară de seară A3 ?

Diversionişii Antena 3 vor să ne facă să credem că acestea sunt „artificii”...

Citiţi **articolul online aici :**
http://samanatorul.blogspot.ro/2016/01/nicu-n-tomoniu-diversionistii-colectiv.html

NICU N. TOMONIU:

Între gângăviţii A3 şi vânăţenii din Tismana

Nu întâmplător pun această pagină între gângăviţii Antenei 3 din paginile anterioare şi vănăţenii dintr-un sat nealterat de calamităţile de vorbire dâmboviţene. De fapt, miorlăita e un cânt general îndiferent ce post TV veţi deschide. Faceţi un efort şi ascultaţi pe blogul „Sămănătorul" cei care iau cuvântul la sărbătoarea „Trifului" din satul Vânăta. Nicio ezitare, nicio poticneală, niciun îîîî şi nicun ăăăă ! Dăscăliţele Mariana Buzianu şi Camelia Croitoru vorbesc cu o dicţie impecabilă, liber şi precis în limba noastră românească atât de frumoasă. Văzând videoclipul cu Mariana Buzianu, să ia aminte Dana Grecu când se foloseşte "Da?". Între *„vorbim de mafia Băsescu. Da?"* a limbutei Dana şi povaţa Marianei *„să spuneţi bogdaproste la astfel de sărbători. Da?"* e diferenţă ca între pământ şi cer.

„*Da?*„ al Danei Grecu înseamnă o diversiune securistică de a-l pune pe interlocutor pe făgaşul gândirii sale, de a lansa subliminal în capul aceluia că spune un adevăr irefutabil deci nu e nevoie de vreo replică.

„*Da?*„ al Marianei Buzianu inseamnă o povaţă simplă, părintească, adresată copilului cu drag, pentru a spune „Bogdaproste" când i se dă ceva de pomană. O atitudine plină de bun simţ şi experienţă didactică, pentru că dăscăliţa i-a învăţat deja pe copii la şcoală să spună "Mulţumesc" oricărui cadou, pe când aici la pomana Trifului este un alt fel de dar cu totul nou !

Vă daţi seama domnilor gângăviţi de la televiziunile de pe malul Dâmboviţei cât de rău faceţi copiilor care vă ascultă emisiunile cu „*Da?*„ al vostru tâmpit spus exact cînd nu trebuie? Luaţi aminte de vorbirea ţăranilor români, folosiţi-le cuvintele chiar dacă vi se par caraghioase. În vremea regelui nostru de neam teuton, neamţ vechi, ţăranii erau întrebaţi dacă s-a făcut porumbul şi aceştia răspundeau cu mândrie *„- Căcălău măria ta!"*. Nimeni nu se mira de vorba ţăranilor. Voi astăzi umpleţi micul ecran cu „brekingniuzuri" şi „praitaimniuzuri" în loc de ştire urgentă sau ştirile zilei, spuneţi panoului digital „videohol", spuneţi în loc de „e bine", okei iar în loc de "Vai!", uau.

Imaginaţi-vă - pentru că realitate nu poate fi - că pleacă noul nostru „rege" neamţ, Klaus Johannis prin Bărăgan să întrebe ţăranii despre recoltă. Vor răspunde aşa cum i-aţi învăţat voi la televiziuni: „- Okei boss!". Zău că sună mai frumos cuvântul căcălău. De pildă, dacă spun că *"au anteniştii de la A3 un căcălău de poticneli în vorbire"*, e o sintagmă cât se poate de precisă despre încâlcitura lingvistică din creierul unor moderatoare care în loc să zică „pe ansamblu" îi dau continuu cu „una peste alta".

O să ziceţi că există televiziuni ce se ocupă de poticneli sau instituţii care au grijă să vă ardă la buzunar dacă greşiţi. OK, okei vorba voastră, dar amenzile sunt pe mustaţă iar TVR-ul nostru cel de toate zilele demult ia bani degeaba că să ne ocrotească dulcea noastră limbă românească. Am intrat pe portalul lor să văd cum stă treaba şi a fost o aventură la fel ca urcuşul pe Himalaia.

Dau să intru pe emisiunea zilnică „Vorbeşte corect" şi te iei cu mâinile de cap! Să vezi lucrul dracului, trebuie să stai la coadă până se încarcă videoclipul căutat, pentru că vorba aia *„reclama contează, pentru ca să avem şi noi din ce trăi"*. Nu măi nenorociţilor, trăiţi din banii noştri care ni se iau automat la plata pentru electricitate, mai nou, pe căi ascunse ţuţumeanului, prin umflarea altor facturi. De pildă a televiziunii prin cablu care nu vă include ca program gratuit cum ar fi normal.

GÂNGĂVÍ, *gângăvesc,* vb. IV. Intranz. ?i refl. **A vorbi nedesluşit, greu şi împiedicat, repetând silabele; a (se) bâlbâi.** ¦ Tranz. şi intranz. **A exprima, a formula cu greutate o idee. – Din gângav.** Sursa: DEX '09 (2009)

Dar uite că-ţi vine rândul şi începe o hârâială de emisiune cu 50 de sincope la minut, asortată cu desenele ciudate ale genericului care ţine preţ de cinci minute. Apoi apare mândră reporteriţa care cere unor parlamentari să spună dacă e bine zis „mulţumesc foarte mult" sau „mulţumesc tare mult". Hmmm, ţi-ai găsit pe cine să întrebi! Încep aleşii noştri cu nişte „îîîî-uri", „ăăă-uri" şi „eee-uri" mai abitir ca Dana Grecu. Şi în loc ca duduia să se ocupe de aceste mârâieli, de vorbirea politicească a acestor vremuri gângăvite, le dă o carte miorlăiţilor. Cu bani de la noi. Galantoni oameni!

Lângă videoclipul „Vorbeşte corect" al celor ce vor să îndrepte tarele vorbitului ce să vezi! O reclamă, - sub o „gagică" pentru că altfel ochii nu ţi s-ar îndrepta - care te lasă paf: *„Modalitate de uz casnic împotriva cheliei. Datorită acesteia scapi de chelie fără să apelezi la tratamente scumpe. În străinătate această modalitate este un adevărat succes."*

O echipă întreagă are grijă de emisiune, prezentator, jurnalist, producător, cameraman, şofer, montaj, mă rog, pe puţin 15 oameni. Niciunul nu dă clic pe *„Modalitatea de uz casnic împotriva cheliei"?* Oare, ce modalitate să fie? Măturoiul nevestii? Tocătorul soacrei? Oliţa băieţelului? Astea sunt obiectele de uz csnic susceptibile să ne rezolve chelia dacă ajung pe mâna nevestii! Dai clic nerăbdător şi afli că *„Cercetătorii elveţieni au descoperit o metodă non-invazivă de îndesire a părului"*. Păi, uleiul ăla (frumos ambalat) îl fac de milenii vânăţenii cu frunze de urzică şi rădăcină de brusture care mai înlătură şi seboreea sau mătreaţa.

Culmea: să umbli prin parlament după anomalii de exprimare când la un deget de videoclipul emisiunii tronează incultura în persoană! Va să zică, emisiunea „Vorbeşte corect" a TVR-ului nostru, nu se ocupă nici de mârâitul cuvintelor intervievaţilor, nici de propriile mârâieli şi nici de reclamele vecine videoclipului, mai citite ca însuşi videoclipul. Să ne mirăm atunci că au doar 14 vizualizări?

Adică, cu una mai puţin decât faimoasa lor echipă, unul îmbătându-se şi uitând să dea „like"!

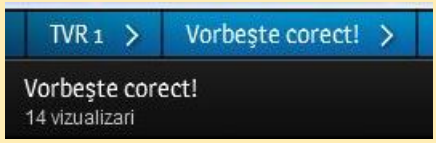

NICOLAE N. TOMONIU
(n. 12 nov. 1944, Tismana)

Scriitor membru al LSR -Gorj

Sub sigla Editurii "Semănătorul Tismana":

Sărbătoarea „Trifului" din satul Vânăta - Tismana

- O iniţiativă a scriitorului Florian Văideianu demnă de laudă -

Nu trebuie să ne mirăm de receptivitatea şi solidaritatea sătenilor în jurul unei sărbători a anului agricol şi nici de alegerea închinării acestei vechi sărbători Sfântului Mucenic Trifon. A fost de-ajuns o scânteie şi oamenilor li s-a trezit în subconştientul ancestral, ciclul dumnezeiesc al anotimpurilor, aşa cum viaţa, ne e condusă de ciclul lunar biologic al naşterii iar ziua, de bioritmul de 24 de ore al fiecărui om. Moşia Groşanilor se întindea spre capătul estic al depresiunii Tismeana (denumirea antecreştină) alături de moşia ligăcească a lui Ligăcea de lângă Secşori (azi Sarşori) şi de moşia ruşească a lui Ruşea pe partea cealaltă a râului Tismenii, aşa cum este scris în hrisovul lui Dan I Vodă din 3 oct. 1385. Dan I Vodă cade însă în luptă cu Ţarul Şişman al bulgarilor iar la domnie îl urmează Mircea cel Bătrân. Care peste doi ani, la 1387, dă mânăstirii „jumătatea satului Groşani" ascultând de sfatul „popii Kir Nicodim" ce fusese găzduit în această parte a Groşanilor şi s-a simţit dator să scutească satul de dări către domnitor, satul urmând să ţină de mănăstire pentru pază şi alte lucruri obşteşti.

Moşiei Groşanilor i se trage numele de la gorunii groşi – groşanii din capul viilor şi din poieni - ce se întindeau în vechime pentru umbra oilor, de aici din Vânăta, spre lunca Tismenii până la gorunul cel mare din Daşova iar spre est, având hotarele spre Coada Lacului, Homorâciu şi până în Cături, apoi spre Vişa.

Partea din Groşani de la est de râul Sohodol, se afla pe vechiul drum amenajat de romani de la castrul roman de la Ciuperceni, prin Godineşti până în Cetăţuile de la Vălcele (Intersecţia din faţa bisericii din Vălcele se numeşte Piaz, după latinescul „piazza", piaţă). Alt drum nu era acum şase secole şi nici locuinţe nu erau multe. Până nu s-a construit şoseaua Tg-Jiu – Baia de Aramă, apoi satul a migrat pe mai multe uliţe, spre această şosea.

Partea Groşanilor dată mânăstirii de Mircea cel Bătrân, de la moşia lui Ligăcea până la râul Sohodol avea două aşezări: cea de lângă Poiana Ciocârliilor s-a numit Ciocârlii, cea din capătul de nord al Poienii Ponoave s-a numit Cot, după coturile uliţei ce ducea la mănăstire, unul la locuinţa de azi a lui Nicuţă Târban şi unul la intersecţia dintre uliţa din Ponoave a mânăstirii şi uliţa lui Argint. Cotul, avea această veche denumire pentru a se ghida drumeţii spre mănăstire şi a nu coborî în Daşova. Pentru că nu exista un sat în spaţiul actual al centrului oraşului. Abia mai târziu aici s-a întemeiat Mahalaua Prundu, vechiul sat al Tismenii fiind cel care se întemeiase acum 6-7 secole la intrarea în Valea Mânăstirii, cu biserica „Buna Vestire", construită la 1720. (Se va scrie un articol special pe această temă, care va fi inclus în Monografia oraşului Tismana)

Iniţiatorii şi sponsorii.

Părintele Ion Bivolaru, „Părintele Jean" cum îi spun prietenii, a acceptat cu bucurie propunerea lui Florin Văideianu de organizare mai amplă a unei vechi sărbători din Ciocârlii sub un hram al Sf. Mucenic Trifon, pe 1 februarie recent. Deşi mică,

aşezarea de păstori - unii veniţi din Mărginimea Sibiului - are o mare valoare de patrimoniu, aici poposind pentru prima[1] dată Sfântul Nicodim, în căutarea locului sfânt de la cascadele Pişători.

Satul neavând biserică, locul ales pentru slujba religioasă închinată sărbătoririi Sf. Mc. Trifon a fost troiţa cea nouă, ridicată pe locul celei străvechi şi pe care timpul o deteriorase. A fost ridicată de bine-credinciosul fiu al satului, Nicuţă Târban pe cheltuială proprie şi cu ajutorul sătenilor, la o intersecţie din satul Vânăta unde o uliţă dă spre Groşanii dinspre Dumbrava, adică spre Coada Lacului.

Informând enoriaşii despre noua organizare a „Trifului" locuitorii au fost încântaţi să afle că prozatorul[2] Florian[3] Vădeianu, fiu al satului va fi sponsorul principal din perspectiva cheltuielilor de deplasare a unor personalităţi care să dea valoare adunării creştineşti.

Joi, 28 ianuarie, am adus ca argument în Consiliul Local Tismana, susţinerea materială a revistei „Sămănătorul" tocmai pe această bază. Le-am spus domnilor consilieri că revista am reprofilat-o anul trecut din revistă literară lunară, în revistă de patrimoniu istoric şi cultural, tocmai datorită încărcăturii patrimoniale bogate pe care o au satele noastre. ţi intenţionez, l-am spus, ca anul acesta să apară în revistă şi alte articole pe lângă cele despre istoria ungurenilor apărute anul trecut. Pentru că am elemente noi şi motive noi, cum ar fi de pildă această organizare religioasă dar, de astă dată şi cu o componentă laică.

Era dezbatere mare atunci în consiliul local, pe marginea veşnicei hârtii care mai trebuie cerută, în orice localitate din România, de către aparatul administrativ în cazul unei aprobări. Aşa că, anunţul meu despre „Trif„ credeam că n-a avut mare impact. Spre surprinderea mea, părintele Bivolaru şi-a mobilizat exemplar enoriaşii, veştile privind un hram nou, cu invitaţi de înaltă ţinută, a creat o adevărată emulaţie în rândul tuturor după ce vineri, împreună cu Florin Văideianu, am stabilit programul zilei Sf. Mc. Trifon, cunoscută sătenilor sub denumirea laică de Trif.

Am convenit să cerem sprijin logistic domnului lt.col. (r) Gheorghe Buşe pentru filmări, având deja împreună experienţa organizării a 80 de ani de viaţă a altui mare prozator al Gorjului Ion C. Gociu. Colaboratorul nostru la „Sămănătorul" dr. în filozofie Ion Mocioi şi-a anunţat cu drag sprijinul, deci ideea participării sporea. Spre bucuria noastră s-a alăturat echipei de organizare dl col. (r) dr. ing. Walter LOGA şi studentul de origine străină Sheik Ahmed IDREES – student la U.C.B. Tg-Jiu care a fost cooptat imediat în echipa de filmare.

Anunţul programului a creat o adevărată emulaţie printre săteni, cadrele didactice din Ciocârlii şi Vânăta şi unii cunoscători ai oamenilor din sat, ne-au adus la cunoştinţă participarea unui alt nonagenar pe lângă nea Ion Brotea, veteranul de război Victor Mănăilă. Si iar a alergat Florin Văideianu să-l aducă pe primar de acasă la primărie să ştampileze înc-o diplomă, ca apoi s-o laminăm la aparatura Asociaţiei „Semănătorul Tismana".

Sătencele împreună inimoasele educatoare ale satelor Ciocârlii şi Vânăta, doamnele Camelia Croitoru şi Mariana Buzianu şi-au gătit copiii cu haine de sărbătoare, gospodinele satului au pregătit sâmbătă şi duminică bucate alese. Luni, până la ora 12, când au venit copiii de la şcoală, o cale de acces a şoselei s-a umplut de mese bine încărcate.

Programul manifestării a început la ora 12

1. Cuvânt de deschidere
- jurist Florin VĂIDEANU (fiu al satului)

2. Slujbă religioasă închinată sărbătoririi Sf. Mc. Trifon, realizată de către preotul satului – Ion BIVOLARU

3. Alocuţiuni:
- primarul oraşului Tismana: ing. Marian SLIVILESCU
- col. (r) dr. ing. Walter LOGA – preşedintele Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria" – Filiala judeţului Gorj
- profesor Nicu N. TOMONIU – preşedintele Asociaţiei „Semănătorul" Tismana, directorul Editurii „Semănătorul"
- profesor dr. Ion Mocioi – cercetător ştiinţific, scriitor

4. Sărbătorirea nonagenarilor Ion BROTEA şi Victor MĂNĂILĂ – Veteran de război.

5. Cuvânt de încheiere – jurist Florian VĂIDEANU

ECHIPA de FILMARE:
- prof. Nicu N. Tomoniu
- lt.col. (r) Gheorghe Buşe
- Sheik Ahmed Idrees – student la U.C.B. Tg-Jiu

În prima parte a evenimentului, Slujba religioasă închinată sărbătoririi Sf. Mc. Trifon, realizată de către preotul satului – Ion

La sărbătoarea Sf. Mc. Trifon înainte de slujbă s-a arătat curcubeul ! Semn pentru un an agricol bogat?

BIVOLARU, a fost una dintre cele mai frumoase slujbe pe care le-a ţinut în ultimul timp, având în faţă numeroase mese pline de bunătăţi, lumânări şi flori, lumea ascultând smerită vocea preotului şi a cantorului său Elvira Jerca.

Cuvântul domnului Florian Văideianu

În cuvântul de deschidere a părţii a II-a, dl jurist Florin VĂIDEANU, a explicat faptul că motivaţia sponsorizării de către dânsul a acestei sărbători religioase, pe lângă gospodinele care au adus de acasă coşuri pline de bunătăţi, este că se simte şi s-a simţit întotdeauna un fiu al satului Vânăta. A prezentat înalţii oaspeţi care au venit cu dânsul din Târgu-Jiu. Secvenţele video ale cuvântărilor sunt inserate pe această pagină. Noi sperăm ca să punem şi alte filmări de ziua mărţişorului, pentru a recompensa strădania de acum a gospodinelor dar şi strădania lor din tot timpul anului, când robotesc în gospodărie din zori şi până seara târziu.

Cuvântarea primarului Marian Slivilescu

În cuvântul său, primarul Marian Slivilescu a reiterat vechea tradiţie a satului în creşterea animalelor, în plantarea de pomi fructiferi în grădinăritul cu specii autohtone, de cu mult mai înaltă calitate decât produsele similare aduse din străinătate şi prelucrate cu chimicale. Să reînviem în locurile noastre şi în cele dinspre Dealul Sporăşti prunul, mărul, părul, gutuiul şi castanul de origine românească străveche, aşa cum ne-au învăţat călugării aduşi de Sfântul Nicodim de la muntele Athos. Când era mic, spunea primarul, tatăl său i-a arătat un prun şi i-a spus: „- Îl vezi ? Acesta este un prun mănăstiresc !” Să le păstrăm sămânţa şi să sporim plantarea de puiet pe dealurile noastre pentru a bea ţuică românească, ţuischi[4] şi nu whisky din Marea Britanie.

Cuvântarea domnului Nicu N. Tomoniu

Directorul revistei şi editurii „Sămănătorul”, dl Nicolae N. Tomoniu a vorbit despre faptul că revista pe care o tipăreşte şi cu sprijinul primăriei, a avut anul trecut, pe lângă temele literare, numeroase articole privind păstorii ardeleni sosiţi în Tara Românească, respectiv ungurenii aşezaţi definitiv aici în satele Ungureni, Ciocârlii şi Vânăta. A adăugat în revistă imagini inedite cu ungurenii noştri, a scris despre învârtita ungurenilor în care a intrat, în iulie 1939 şi M.S. Regele Mihai, luând în cap pălăria ungurenească a lui Ion Gârleanu şi invitând la învârtită pe Leonica, fata lui Gheorghe Bucur din Ungureni. Si în acest an va scrie în revistă şi va insera imagini inedite despre hora de atunci din Zăvoiul Duiculeştilor.

La editura „Semănătorul Tismana”, s-au tipărit şi cărţile prozatorului Florian Văideianu, în schiţele şi nuvelele primelor cărţi tipărite la editura noastră, autorul povestind despre oamenii satului Vânăta, în cartea „Durerea aurului” se reiau unele din ele, printre care şi „haiducul” Petrilică din Ungureni. Florian Văideianu a tipărit apoi „Boier printre tovarăşi”, cu aspecte din viaţa lui Traian Burtea şi a artizanilor de la Arta Casnică. Redacţia „Sămănătorul” a realizat filme în Nereaz, la „Monumentul căpitanului Ion Neferescu” şi a tipărit memorialul „Prin vremuri de război” unde fiul satului Ciocârlii, Ion Aurariu povesteşte dramaticele întâmplări din Războiul pentru Întregirea Neamului Românesc declanşat în august 1916.

Cuvântarea domnului Walter Loga

Dl col. (r) dr. ing. Walter LOGA – preşedintele Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria” – Filiala judeţului Gorj, a mulţumit celor care l-au invitat şi vorbit cu mult entuziasm despre faptul că descoperă, aici în sat, adevărata viaţă românească care ne aduce linişte în suflet. Aduce felicitări sătencelor care şi-au îmbrăcat copiii atât de frumos îmbrăcaţi în costume populare, mulţumeşte doamnelor Mariana Buzianu şi Camelia Croitoru pentru grija pe care o poartă acestor copii, pentru educaţia şi instruirea lor şcolară care se observă imediat la aceşti copii cuminţi şi frumos organizaţi. Vă mulţumesc că nu v-aţi uitat tradiţiile. Probabil vă întrebaţi ce caută „Cultul Eroilor” aici. Spunea dl Tomoniu că a editat o carte. Cartea este aceasta (o arată) şi eu am citit-o. Este vorba despre consăteanul dvs. Ion Aurariu care la vârsta de 19 ani, a mers prin toată ţara pentru a ajunge la destinaţie şi a-şi apăra ţara şi pământul strămoşesc. În carte, acest tânăr spunea din teatrele de operaţii: „Mi-e dor de-acasă !” Şi când spunea aceasta se referea la satul lui, la comuna lui, nu spunea în special la părinţi, pentru că acolo unde noi ne-am născut, acolo ne simţim noi bine ! Gorjul a dat ţării o seamă de eroi. În primul şi al doilea război mondial România a plătit cu sânge 800.000 de oameni pentru ca astăzi să ne aflăm noi aici. Să nu uităm niciodată că noi suntem Români iar astăzi noi militâm pentru recâştigarea mândriei naţionale. Indiferent unde mergeţi să ţineţi capul sus că sunteţi români. Pentru că indiferent unde vă veţi duce, indiferent în ce ţară, cât ar fi ea de dezvoltată, n-o să vedeţi aşa ceva (arată grupul de copii) Copiii s-au îmbrăcat cu drag în aceste costume populare şi le poartă cu mândrie. Nu trebuie să uităm de aşa ceva, să ne păstrăm tradiţiile… discutam despre aceste diplome că sunt un lucru bine gândit: ne ducem cu coroane de flori la monumente, la moaştele eroilor dar trebuie să mulţumim acelora care au făcut ceva pentru comunitatea lor atât timp cât sunt

încă în viaţă ! Astăzi organizăm acest eveniment, urmând ca de la anul să facem a doua etapă, a treia şi aşa mai departe… pentru că există potenţial, pentru că sunteţi aici şi vă iubiţi satul… văd aici şi mulţi tineri şi nu m-aşteptam pentru că satele sunt acum văduvite de tineri. Mă bucur pentru că-i văd aici şi să nu uite să-şi iubească satul şi să aibă mândria de a fi român ! În încheiere vorbitorul a arătat revistele pe care asociaţia dânsului le tipăreşte, „Gorjul eroic", „Jurnalul eroic" cu participarea elevilor din clasa a XII-a din Târgu Jiu şi un volum la şi-au dat concursul copiii de la clasa a V-a până la clasa a XII-a. Si dvs. vă revine această sarcină: să vă iubiţi copiii şi să-i învăţaţi să-şi iubească naţiunea.

Cuvântarea domnului Ion Mocioi

Cercetătorul Ion Mocioi, un colaborator de mare cinste al revistei „Sămănătorul", căruia i-am publicat, în serial, cartea cu descifrarea Discului din Phaitos – Creta, ne-a ţinut o extraordinară lecţie de religie, de patrimoniu istoric şi cultural. Adresându-se participanţilor dânsul a spus că, în această zi de 1 februarie care este şi prima zi a anului agricol 2016, se simte mândru pentru că românii nu-şi uită tradiţiile, nu-şi uită religia. Pentru că religia există de când este omul, de când omul a vorbit pentru prima dată, de când a gândit. De aceea, trebuie să aducem un respect deosebit tuturor celor care au trăit pe aceste meleaguri. Care au lăsat generaţiilor următoare învăţături pentru un trai mai bun şi modele de viaţă. Religia ne aduce mai multe modele. Ne aduce, de fapt, în faţă istoria. Aici la Tismana s-a redactat prima scriere, a ţării, care se păstrează, în limba slavonă. Făcută de Nicodim la 1405. Avea să moară imediat după aceea şi ştiţi mormântul pe care-l păstrăm la mânăstirea pe care a realizat-o. A scris această carte, Tetraevangheliarul românesc, început în mânăstirea Prislop şi definitivat aici, iată că suntem legaţi în această localitate nu numai de religie dar şi de cultura românească. Pe care trebuie să o respectăm şi să o dezvoltăm, să o facem cunoscută pentru toţi şi mai ales pentru tinerii de astăzi.

Tot la Tismana, s-au strâns foarte multe personalităţi ale României de-a lungul istoriei. Şi aici, n-au făcut altceva decât să preamărească acest popor, pe care mulţi alţii astăzi îl calcă în picioare, într-un fel sau altul. Dar poporul acesta este mândru că trăieşte şi este mândru şi pentru religia pe care o are, religia crucii, crucea care de fapt a stat la baza unei doctrine, care începe cu Iisus Hristos. Crucea este şi aici în troiţă (o arată) simbolul tradiţiei vieţii noastre pe aceste locuri. Vreau să vă spun în continuare câte ceva despre acest mucenic, care se numeşte Trifon şi care s-a îngrijit, nu numai în a cunoaşte lumea cât mai mult despre agricultură dar el s-a îngrijit ca medic de oamenii din vremea sa. El a trăit în secolul al III-lea, după Hristos, în Frigia. Frigia este o ţară în Orientul Apropiat. Era… şi era formată din geţii plecaţi din zona Macedoniei. Acolo el a propovăduit această doctrină a lui Hristos. şi pentru acest fapt, un împărat al Romei, avea să-l decapiteze către sfârşitul sec. al III-lea, pe la 295. A trăit mult acest martir al creştinismului şi nu este singurul. Noi ştim că pe 9 martie sărbătorim pe toţi cei 40 de martiri, pe mucenicii care au popularizat religia noastră, susţinerea religiei noastre ortodoxe. Avea şi o putere tămăduitoare, cunoştea foarte bine care erau tradiţiile în domeniul medicinii, ale civilizaţiei de la Dunărea de Jos. Care să ştiţi că e prima civilizaţie a lumii ! şi vom sublinia acest lucru. Nu întâmplător copiii voştri, ai dvs. şi ai noştri câştigă în fiecare an mai toate olimpiadele din lume, la toate ştiinţele. Pentru că ei sunt urmaşii unei civilizaţii vechi. Nu este o exagerare ! Civilizaţiile îşi au vechimea după vechimea scrierii folosite.. Începând din anul 1961, ştim, şi este apreciat de toate popoarele lumii că la noi aici civilizaţia de la Dunărea de Jos a avut cea mai veche scriere. Din mileniul 6 î.e.n. Se ştie după descoperirea tăbliţelor de la Tărtăria, într-un mormânt al unui sacerdot. Tărtăria fiind, peste munte, dincolo de Novaci, cum coborâm Transalpina. Acolo, într-un sat, după o ploaie în 1961, s-a rupt un deal în două şi la vreo 6 m adâncime a apărut un mormânt. În acel mormânt, care a fost datat ştiinţific cam pe la 5.500 î.e.n. s-au găsit trei tăbliţe de lut cu o scriere, prima în lume cunoscută. Asta dă vechimea naţiei noastre ! A celţilor în primul rând, de fapt poporul din care provenim. E bine să ştim acest lucru, pentru că noi suntem puternici şi trainici prin toată istoria noastră. Iar dintre meseriile pe care le-am practicat, să nu uităm pe aceea care-i zicem ciobănie. Ciobănia a susţinut existenţa acestui popor. Iar un istoric de la Roma, zicea că geţii şi dacii trăiesc aninaţi de munţi. Tocmai de aceea pentru că ei, au cunoscut şi primul grâu din lume, se numeşte paranga. Îl cultivau cam într-o lună jumătate, pe Parâng. Noi suntem oameni vechi. S-au găsit la Mehedinţi când s-au făcut săpături pentru hidrocentrala de acolo, la mari adâncimi, multe elemente care dovedesc la anul 10.000 î.e.n. că făceam agricultură şi cultivam grâu înaintea altor popoare ale lumii. De ce să nu ne mândrim cu istoria noastră ? Să ne mândrim ! Inclusiv cu cei care au susţinut religia. ştiu că de 9 martie, în toată ţara de fapt, sărbătorim pe cei 40 de mucenici. Sunt oameni care au devenit martiri în apărarea creştinătăţii. Cetăţenii noştri le oferă în amintire colaci care sunt făcuţi cu sâmbure de nucă şi miere. Iată deci că respectul pentru istorie se regăseşte faţă de aceşti înaintaşi.

Şi acum aş vrea să vă spun nişte lucruri legate direct de viaţa lui Trifon. Care ocroteşte şi acum, pe unde o fi începutul anului agricol. El ca medic, putea să dea viaţă tuturor bolnavilor care ajungeau la el. Un împărat de la Roma, Gordin, care avea o fată foarte frumoasă care se numea Gordina – Gordina se

găseşte şi la Tismana – nu ştia cum s-o însănătoşească până la urmă. Toţi spuneau că în ea a pătruns Necuratul, cum îi zicem noi mai frumos, Diavolul. Diavolul era, cum se ştie din istoria religiei, copilul lui Satana, care era în iad şi acolo pedepsea lumea. Împăraţii Gordinei, erau vreo trei, ultimul dintre ei l-a chemat pe Trifon să- însănătoşească fata. Si a venit... şi i-a făcut-o bine. Există o legendă cum că Diavolul însuşi le-ar fi spus celorlalţi de la Roma, că lui i-e frică numai de Trifon. Şi când Trifon, spune legenda, s-a apropiat de Roma, Diavolul a dispărut din zonă şi fata s-a făcut bine. Împăratul Gordin, a vrut să se convingă, pentru că el nu era de acord cu religia creştină. şi l-a chemat încă o dată pe acest mucenic, să-i dovedească faptul că religia pe care o susţine este cea potrivită, adică să nu mai creadă în idoli ci să creadă în Hristos. şi a vrut să-i arate pe Diavol şi se spune că atunci când a ajuns acolo, în faţa împăratului, din cele ce a făcut el ca rugăciune pentru Hristos, în faţă undeva, a venit Diavolul, a venit sub forma unui câine negru. E o legendă… dar vedeţi că a rămas în tradiţiile noastre şi mi se spune, „Vedeţi că v-a ieşit în cale un câine negru sau o pisică neagră". Nu-mi merge bine. E o superstiţie dar este legată de istorie din timpuri îndepărtate. După ce a văzut minunea asta, Gordin a dat un decret prin care ecludea credinţele care aveau la bază idoli. ţi astfel, cât a fost acesta împărat la Roma, a susţinut credinţa creştină, zisă a crucii şi vreau să vă mai spun o chestiune. Cea mai veche cruce ritualică din Europa s-a găsit în România, unde la Polovragi, în cetatea dacică de pe vârf de munte. În anii 1970 când s-a făcut o cercetare acolo. De aceea se spune că, noi suntem credincioşi în doctrina acesta a crucii, încă dinainte de a se fi născut Hristos. şi aşa este. A apărut acum o carte care vorbeşte despre ce a zis papa despre România. Că este grădina Maicii Domnului. Vedeţi că este un lucru frumos şi trebuie să ne mândrim şi cu religia noastră pe care trebuie să o apărăm, pentru aceste fapte foarte frumoase care au început să fie uitate. Fiecare din acei 40 de martiri au câte o istorioară frumoasă şi ele trebuie amintite la orele de religie. Si acum aş vrea să vă mai spun, deşi v-am ţinut cam mult, cum a murit Trifon. Ceilalţi împăraţi care au venit după Gordin, au venit să-l muştrule si l-au supus la tot felul de cazne. L-au bătut şi unul din împăraţi l-au decapitat. Îmi pare rău că v-am spus aceasta dar istoria religiei la români e foarte frumoasă. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat şi vă urez să aveţi un an agricol din cele mai bune !

Dl Florian Văideianu

Mulţumesc dlui profesor pentru frumoasa expunere, mulţumesc părinţilor care au îmbrăcat aceşti copii atât de frumos şi sunt mândru şi uimit că în satul meu, mai există costum naţional. Bravo lor !

O a doua problemă: această troiţă, dvs. poate ştiţi, a fost confecţionată de colegul meu de bancă, Nicuţă (Târban), am fost colegi, ne urechea dl învăţător Slivilescu pe amândoi, odată ne-a dat şi cap în cap… Acuma, cred că l-am uimit cu ştiinţa. Noi vă mulţumim, mult, mult, mult, întâlnirea de astăzi a avut un dublu scop, şi anume, susţinerea tradiţiei şi a religiei noastre ortodoxe, cum spunea şi dl profesor, şi, cealaltă parte, ridicarea puţin spre cultură, pentru că am mai evoluat şi copilul acesta sunt convins că ştie mai multe la calculator decât mine. Asta-i generaţia ! Noi vă mulţumim mult de tot, atât am avut de spus şi mulţumesc încă o dată, şi nu la sfârşit, chiar prima dată, dnei Mariana Buzianu care într-adevăr a depus un efort, a printat la cerinţa şi la rugămintea noastră. Mulţumesc dlui primar care a fost alături de noi, dlui colonel, ing. dr. Valter Loga şi tuturor celor care ne-au sprijinit. Si promit că dacă e bine şi frumos aşa, la anul să ne întâlnim din nou.

Cuvântul dnei Camelia Croitoru.

Noi vă mulţumim pentru amabilitatea pe care aţi avut-o, pentru a ne oferta acest prilej de a ne aduce puţin în mijlocul comunităţii, pentru că aceste acţiuni sunt binevenite, şi foarte important pentru dezvoltarea personalităţii copilului mic, pentru dezvoltarea lui intelectuală, pentru a-i încuraja să păstreze tradiţia, patrimoniul cultural în acest context european, noi avem multe acţiuni în care ei poartă cu mândrie şi drag costumul popular. Ca atare, iubiţi copiii, să-i mulţumim dnei Mariana, pentru invitaţia pe care ne-a făcut-o, şi noi, la rândul nostru eu personal împreună cu doamnele învăţătoare şi educatoare, vă mulţumim că ne-aţi fost alături, mulţumim părinţilor pentru că ne-au ajutat şi astăzi, sunteţi cei mai frumoşi copii ai satului Vânăta şi ai localităţii Tismana şi să-l cinstiţi prin acest costum popular pe Sfântul Trifon, care cu siguranţă vă va ajuta să creşteţi mari, sănătoşi şi frumoşi şi pe deasupra şi deştepţi. Vă mulţumim ! Secvenţa video nr. 3. Discursul dnei Camelia îl vedeţi la sfârşitul cuvântării dlui Mocioi.

Cuvântul dnei Mariana Buzianu.

Mă bucură pentru că am fost contactată pentru a participa la această activitate, mul?umesc copiilor ?i trebuie să fiu mândră pentru că ei încearcă să ducă mai departe tradi?iile ?i costumele populare române?ti. Să nu uităm că zona Tismanei este o zonă profund culturală, o zonă în care ia î?i are locul ei, am încercat să le transmitem copiilor să poarte cu mândrie ia românească, costumul popular românesc ?i să ducă mai departe tradi?iile ?i obiceiurile poporului român. M-am născut pe Valea Jele?ului, în localitatea Câmpofeni, comuna Arcani, o vatră încărcată cultural ?i am venit la Tismana de 39 de ani ?i au trecut prin mâinile mele zeci de genera?ii de copii. Pe care i-am învă?at să iubească ?i să respecte tradi?ia ?i costumul românesc. Am avut chiar două manifestări în ceea ce prive?te patrimoniul local în context european, s-au organizat la nivelul

localită?ii Tismana două festivaluri interna?ionale, simpozioane, ?i cred că a rămas ceva în sufletul copiilor. Pentru mine ca dascăl e foarte important ca aceste micu?e vlăstare să ducă mai departe tradi?ia ?i cutumele poporului românesc, pentru că suntem tismăneni ?i că, eu ?tiu? Bunicii no?tri ne împrumută costumele populare ?i noi le purtăm cu mândrie. Vă mul?umesc!

--------- Note de subsol ----------

[1] Argumente istorice ?i de toponimie conduc spre această ipoteză care va fi curând detaliată in vol. al II – lea al monografiei ora?ului Tismana, după ce se vor aduna toate datele. TOPONIMÍE s. f. 1. Totalitate a numelor proprii de locuri, de ape, de mun?i etc. dintr-o ?ară sau dintr-o regiune. 2. Ramură a lingvisticii care se ocupă cu studiul numelor proprii de locuri; toponomastică. – Din fr. toponymie. Sursa: DEX '09 (2009)

[2] PROZATÓR, -OÁRE, prozatori, -oare, s. m. ?i f. Autor de opere literare în proză, scriitor în proză. – Din fr. prosateur. Sursa: DEX '09 (2009)

[3] Florian Văideianu – Nume sub care Florin Văideianu î?i semnează căr?ile, fiind o practică frecventă printre scriitori. ?i eu, autorul al unor articole pe blogul „Sămănătorul”, le semnez folosind diminutivul, Nicu N. Tomoniu dar căr?ile sunt semnate, Nicolae N. Tomoniu. Putem da ?i un exemplu mai cunoscut, poetul nostru ce-?i făcea vacan?ele la Vila Sfetea, George Co?buc, se semna uneori C. Bo?cu, prin anagramarea numelui său. ANAGRAMÁ, anagramez, vb. I. Tranz. A schimba ordinea literelor unui cuvânt pentru a ob?ine alt cuvânt; a transcrie sub formă de anagramă; a anagramatiza. – Din anagramă. Sursa: DEX '09 (2009)

[4] ?uischi s. invar. (glum.) whisky. Sursa: Argou (2007).

1 febr. 2016 «Sărbătoarea Sf. Mc. Trifon» din satul Vânăta, Tismana

- ALBUM -

Citiţi **articolul online şi vedeţi filmele aici :**
http://samanatorul.blogspot.ro/2016/02/nicu-n-tomoniu-sarbatoarea-sf-mc-trifon.html

FLORIAN VĂIDEIANU - (n. 1950, Corneşti - Gorj) - prozator, poet.

Scriitor medaliat LSR -Gorj

Memoria ca o Bunăvestire a unui octogenar

În oraşul Târgu-Jiu, de peste 70 de ani, trăieşte domnul inginer, acum pensionar, Aurel Popescu. La venerabila sa vârstă de 82 de ani, uimeşte cu o memorie ieşită din comun. Bun cunoscător al istoriei literaturii române, excelent recitator al celor mai frumoase poezii scrise de marii noştri clasici, domnul inginer a avut amabilitatea de a răspunde pozitiv invitaţiei noastre, pentru realizarea unui interviu.

F.V.: Domnule inginer Aurel Popescu, relataţi-ne câteva date din biografia dumneavoastră.

A.P.: M-am născut în anul 1934, 25 martie (Bunavestire), în localitatea Pojogeni, jud. Gorj, în familia Tudor şi Fima Popescu. Tatăl era agricultor, având doar două clase primare, mama casnică, neştiutoare de carte.

F.V.: Ce vă amintiţi despre anii de început: şcoala primară, liceul, facultatea, citadele de cultură determinante în pregătirea dumneavoastră intelectuală?

A.P.: În anul 1940 (la vârsta de şase ani), am mers la şcoala primară din satul Comăneşti, şcoală organizată cu şapte clase primare. Pe tăbliţa de ardezie, cu ajutorul cărbunelui, domnul învăţător Constantin Cioflea m-a învăţat primele semne.

În urma rezultatelor excelente obţinute la învăţătură, la insistenţele învăţătorului, părinţii se hotărăsc să continui studiile liceale la Târgu-Jiu, la renumita citadelă a învăţământului „Tudor Vladimirescu”. Nici acum nu-mi pot explica cât de mari au fost greutăţile părinţilor mei pentru continuarea studiilor (gazdă, îmbrăcăminte, cărţi şi seceta din anul 1947). Menţionez că era perioada imediată de după război, când domnea sărăcia peste tot.

Am absolvit liceul ca şef de promoţie, spre bucuria dascălului, părinţilor şi spre mândria satului meu natal.

Pentru rezultatele deosebite obţinute după primele zece clase de liceu am fost trimis la Bucureşti, la „Consfătuirea pe ţară a elevilor fruntaşi la învăţătură”, ca reprezentant al liceului.

Diploma
83696

se conferă Dna. POPESCU STELEA T. AUREL
absolventă a Facultăţii ELECTROTEHNICA CRAIOVA
Secţia AGRICULTURII ŞI TRANSPORTURILOR de la Institutul POLITEHNIC din BUCUREŞTI
care prin hotărîrea Comisiei pentru examenul de Stat din sesiunea IULIE anul 1958
a fost declarată INGINER ELECTROTEHNICA INDUSTRIEI, AGRICULTURII ŞI TRANSPORTURILOR
în specialitatea
BUCUREŞTI 21 VII 1958
PREŞEDINTELE Comisiei pentru Examenul de Stat
SECRETAR
Nr. 5686

Absolvind liceul cu medie maximă, am intrat la facultatea de electrotehnică din Craiova, fără examen de admitere. Era în toamna anului 1953, anul de început al studenţiei mele.

În anul 1958 am absolvit facultatea, tot ca şef de promoţie, devenind inginer în specialitatea electrotehnică.

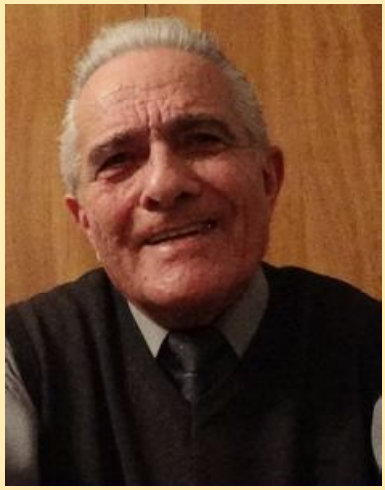

F.V.: Câte ceva din activitatea dumneavoastră de inginer:

A.P.: Am început activitatea de inginer la Uzina electrică a oraşului Târgu-Jiu. În anul 1960 oraşul a fost racordat la sistemul energetic naţional, eu devenind şeful acestei activităţi. Din cei 40 de ani de activitate, 31 de ani am deţinut funcţii de conducere. Din anul 1968 am fost promovat director al I.J.G.C.L. Gorj, funcţie în care am activat 17 ani. În următorii 14 ani am fost directorul Direcţiei Tehnice Investiţii a Consiliului Judeţean Gorj până la pensionare, în 1998.

F.V.: care a fost momentul când aţi îndrăgit poezia?

A.P.: Dragostea de poezie a început încă din clasele primare, dezvoltându-se ulterior. Când am avut posibilitatea financiară de a cumpăra cărţi, mi-am organizat o bibliotecă. De câte ori mergeam prin ţară, în interes de serviciu, cumpăram cărţi. Predilecţie aveam pentru „Librăria Mihai Eminescu” din Bucureşti. Mereu eram prezent la standul de noutăţi. De fapt, pentru marele nostru poet naţional Mihai Eminescu am făcut o pasiune.

F.V.: De unde vine modul dumneavoastră de a recita şi nu în ultimul rând, această memorie ieşită din comun?

A.P.: Nu ştiu cum s-a format această pasiune, dar îmi amintesc momentul studenţiei, când mă plimbam cu prietenele şi le recitam versuri, îndeosebi poezii de dragoste. Memoria, într-adevăr, m-a ajutat, puteam reţine cursuri întregi, care nu erau atât de simple.

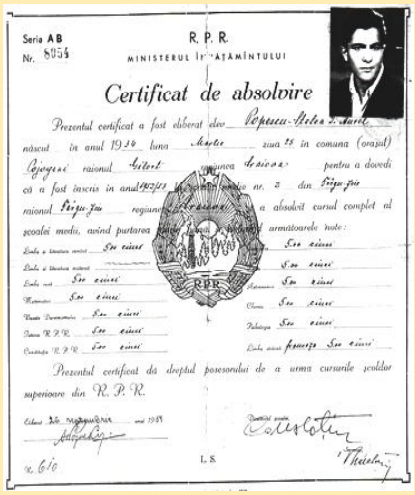

Seria AB Nr. 8054
R. P. R.
MINISTERUL ÎNVĂŢĂMÂNTULUI
Certificat de absolvire
Prezentul certificat a fost eliberat elev Popescu-Stelea T. Aurel
născut în anul 1934 luna Martie ziua 25 în comuna (oraşul) Pojogeni raional Gilort regiunea Craiova pentru a dovedi că a fost înscris în anul 1947/48 la Şcoala nr. 3 din Târgu-Jiu raional Târgu-Jiu regiunea Craiova şi a absolvit cursul complet al şcolii medii, având purtarea Foarte bună şi următoarele note:
Prezentul certificat dă dreptul posesorului de a urma cursurile şcolilor superioare din R. P. R.
L. S.

Interviul a fost realizat de jr. Florin Văideianu.

Târgu Jiu, februarie 2016.

IEROM. MAXIM MORARIU - (n. 1991, Salva-Bistriţa-Năsăud) - Eseist, teolog

Ierom. Maxim Morariu
Recenzie Charles Diehl

Charles Diehl, *Teodora – Împărăteasa Bizanţului*, trad. Teodora Popa-Mazilu, col. ,,Figuri istorice", Editura Historia, Bucureşti, 2007

Istoria Bizanţului a reprezentat şi reprezintă încă un subiect interesant, fapt dovedit de interesul constant existent încă pentru diferite aspecte ale acestei epoci sau numărul destul de mare de sinteze dedicate istoriei imperiului al cărui sfârşit teritorial a fost înregistrat la 29 mai 1453, dar a cărui istorie supravieţuieşte încă şi astăzi [1]. Între lucrările mai vechi sau mai noi devenite referenţiale pentru acest subiect, se numără apodictic şi cea a lui Charles Diehl (1859-1944), intitulată Teodora – Împărăteasa Bizanţului.

Profesor de istorie bizantină la Sorobona, membru, începând cu anul 1910, al Académie des inscriptions et belles-lettres, propus în anul 1935 pentru alegerea în cadrul academicienilor francezi, acesta a devenit un cercetător cunoscut, de un prestigiu similar lordului Steven Runciman, cu care au fost aproape contemporani. Alături de lucrarea de faţă, dintre cele douăzeci de lucrări pe care le-a publicat în timpul vieţii, a mai fost tradusă în limba română şi cea intitulată Figuri bizantine. Împărţită în două volume, ea se regăseşte în cadrul colecţiei ,,Biblioteca pentru toţi" (vol. 513-514) şi a apărut, în anul 1969, marcând redescoperirea interesului pentru istoria bizanţului în spaţiul românesc.

Biografia dedicată Teodorei, personaj controversat al Constantinopolului celui de-al şasea secol, consoarta împăratului Justinian şi ,,apărătoarea creştinismului", intens elogiată atât de către scriitorii laici ai vremii cât şi de către unii exponenţi ai teologiei, este segmentată pe trei părţi, fiind urmată de un scurt medalion biografic dedicat soţului ei. În cadrul lucrării, bizantinologul încearcă să prezinte în mod echilbirat parcursul vieţii împărătesei, despuindu-o de tendinţele de sinaxarizare şi encomiatism.

Fără a ocoli aspectele ce relevă diferitele abateri de la moralitate a acesteia, el nu le foloseşte pentru a o diaboliza, ci le prezintă într-un stil narativ plăcut, uşor de citit, alături de caracteristicile pozitive ale ei. Prima parte este intitulată ,,Teodora dansatoarea" (pp. 12-49) şi conţine prezentarea principalelor aspecte legate de copilăria şi tinereţea ei. Autorul vorbeşte despre activitatea ei ca actriţă, aventurile ei la hipodrom, întâlnirea ei cu Justinian şi alte aspecte similare, alternând prezentarea unor aspecte mai puţin măgulitoare ale biografiei ei cu cele care arată latura ei pozitivă.

Cea de-a doua parte îşi propune prezentarea împărătesei Teodora (pp. 50-159). Aspecte privitoare la viaţa imperială a acesteia, picanterii legate de relaţia ei cu basileul sau cu mozaicata lume a capitalei, relaţia dintre verzi şi albaştri şi răscoala Nika, palatul sacru al Bizanţului, atitudinea feministă a ei şi alte aspecte similare sunt prezentate aici într-o naraţiune ce alternează scrisul beletristic cu cel istoric.

Ulterior, ultima parte a lucrării dedicate ei, intitulată ,,Preacucernica Teodora" (pp. 160-2013), pune în lumină aspecte legate de interacţiunea ei cu spaţiul religios, descriind relaţiile ei cu câţiva dintre călugării faimoşi ai vremii, implicarea ei în soluţionarea unor dileme de natură doctrinară, relaţiile tensionate ale ei cu papalitatea, dar şi finalul ei.

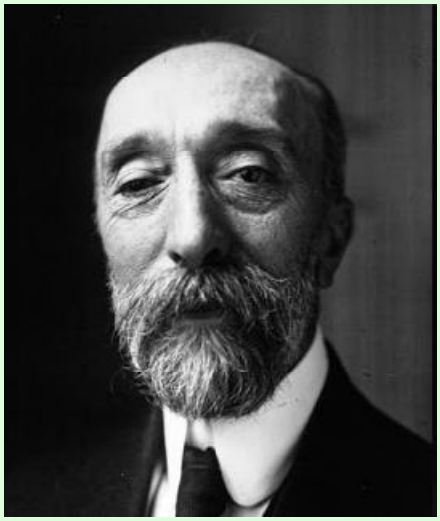

Medalionul dedicat basileului consort este mai scurt, mai condensat în date şi mai parcimonios în descrieri, autorul considerând probabil că a oferit suficiente informaţii despre el în paginile dedicate soţiei sale. Cu toate acestea, şi ultima parte se constituie într-un eseu valoros din punct de vedere istoric, frumos întocmit, frumos stilizat din punct de vedere al compoziţiei, care face cinste autorului în cauză.

Din păcate, traducerea apărută la editura Historia, deşi frumoasă şi destul de plăcută este una brută sau de primă mână, fapt pentru care, lucrarea resimte necesitatea unei relecturări în urma căreia să se înlăture micile greşeli de lectură sau de dactilografiere. Departe de a scădea valoarea lucrării, ele se constituie însă într-un minus pentru ediţia românească.

Cu toate acestea însă, opera lui Charles Diehl, scrisă într-un stil de-a dreptul romanesc, ce surprinde într-o manieră plăcută atât informaţie istorică preţioasă cât şi picanterii, beneficiind de un vast suport bibliografic, analizat critic de către bizantinologul francez se constituie într-o lucrare valoroasă a domeniului ei, fiind uşor de lecturat şi oferind informaţii preţioase şi corecte.

[1] Între acestea, unele dintre cele mai reprezentative sunt: Auguste Baily, Istoria Bizanţului, trad. Constantin Ionescu Boeru, Editura Prietenii Cărţii, Bucureşti, 2002; Maria Georgescu, Istoria Bizanţului, ediţia a 3-a, Editura Cetatea de Scaun, Târgovişte, 2007; Paul Lemerle, Istoria Bizanţului, trad. Nicolae Şerban Tanaşoca, Editura Universitas, Bucureşti, 1998; Charles Delvoye, Arta bizantină, trad. Florica-Eugenia Condurachi, Vasile Drăguţ, vol. 1-2, col. ,,Biblioteca de artă", Editura Meridiane, Bucureşti, 1976; Alexandr Alexandrovic Vasiliev, Istoria Imperiului Bizantin, trad. Ionuţ-Alexandru Tudorie, Vasile-Adrian Carabă, Sebastian-Laurenţiu Nazâru, Editura Polirom, Iaşi, 2010; Stelian Brezeanu, Istoria Imperiului Bizantin, Editura Meronia, Bucureşti, 2007; Idem, O istorie a Imperiului Bizantin, Editura Albatros, Bucureşti, 1981; Edward Gibbon, Istoria declinului şi a prăbuşirii Imperiului roman, trad. Dan Hurmuzescu, vol 1-3, col. ,,Biblioteca pentru toţi", Editura Meridiane, Bucureşti, 1976; Vasile Mărculeţ, Imperiul Bizantin la Dunărea de Jos în secolele X-XII – spaţiul carpato-balcanic în politcă a Imperiului Bizantin, Editura s. n., Târgu Mureş, 2005.

Romancierul
Ion. C. Gociu

ION C. GOCIU - (n. 1934, Ciuperceni - Gorj)
prozator.

Liga Scriitorilor Filiala Gorj Români

Scriitor membru al LSR -Gorj

Recenzie
„CIRESE AMARE”
de Ion C. Gociu

CIRESE AMARE DE ION C. GOCIU
Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014

Volumul de proză „Cireşe amare”, semnat de Ion C. Gociu, un scriitor deja cunoscut în lumea literară gorjeană şi nu numai, tipărit la Editura TipoMoldova , colecţia Opera Omnia -proză scurtă contemporană, Iaşi, 2014, cu o prefaţă de prof. dr. George Mirea, intinulată „Debranşarea de la viciul… lecturii”, cuprinde în cele peste 300 de pagini titlurile a cinci nuvele: Idile, Jugul din Gura Lupoii, Coarba, Destăinuiri la ceas de seară şi Cireşe amare.

Prima nuvelă, intitulată Idile, este povestea sinuoasă a unei femei care era „pur şi simplu revoltată de viaţa ei anostă, lipsită de bucuriile tinereţii” .Violeta Neşu, nora Tomiţii lui Boian Neşu din Brădet, este venită la ţară, în casa soacrei sale, pentru a îngriji de gospodărie, cât timp femeia era internată la spital. Persoană trăită la oraş, cu tabieturi „de doamnă abia trecută de 25 de ani”, căsătorită cu un bărbat mai mare cu câţiva ani, mereu plecat cu serviciul, este nevoită să se acomodeze pentru câtva timp cu treburile gospodăreşti într-o ogradă plină cu o „tâlvură” de păsări şi chiar să ducă vitele la păscut în Ogaşul popii, pe Valea cu Urzicile.

. Acolo îl întâlneşte pe Bebe Popescu, student medicinist în anul IV, cu care are o scurtă poveste de iubire. Când se întoarce acasă, plină de remuşcări, constată trecerea unei alte femei prin patul conjugal şi atunci hotărăşte în sinea sa că ea trebuie să se realizeze, să urmeze o facultate, să meargă la serviciu, indiferent de compromisurile pe care va trebui să le facă. La examene îl cunoaşte pa Ionel Pop, cu care va a vea cea mai frumoasă poveste de iubire, un om alături de care se simte încurajată şi ocrotită. În al patrulea an de iubire şi întâlniri scurte, distanţa şi problemele familiale ale lui Ionel, duc la răcirea relaţiei. Totuşi Violeta îl aşteaptă să-i fie alături la examenul de licenţă, aşa cum i-a promis. El nu vine, ei i se face rău în sală şi „are un atac miocardic, petrecut în timpul susţinerii examenului de licenţă”. Moare, fără să fi aflat că, „în urma unui stupid accident de circulaţie” , nici Ionel nu mai trăieşte. Ca o stupidă coincidenţă, ei sunt înmormântaţi în aceeaşi zi, aproape la aceeaşi oră, dar în localităţi diferite.

Cea de a doua nuvelă, Jugul din Gura Lupoii, poartă cititorul pe la Lupoaia, locul unde „plecam duminica, cu vitele să le păşunăm, toată ziua”. Aceasta era ocupaţia copiilor mai mărişori, bucuroşi că merindele aduse de acasă le permiteau să petreacă toată ziua, prinşi în felurite hârjoane şi, de ce nu, în jocuri idilice. Astfel, autorul aduce amintiri din copilărie, asemeni veşnicului copil humuleştean, al cărui suflet tremura pentru Smărăndiţa Popii. Aici, pe acest colţ de rai, se petrece idila cu Menţa, cea cu care „la jocurile în care ne ţineam de mână, am fost nedespărţiţi ziua întreagă, iar transpiraţia palmelor ne-a unit şi mai mult sentimentele”.

Dar tot aici, în gura văii, pe „un salcâm scorburos de vreme” atârna un jug vechi şi, alături, o tăbliţă de lemn scorojită care explica: „Trecătorule, blestemă să se aleagă praful de el şi de copiii celui ce a furat boii care trăgeau la acest jug”.

Peste ani şi ani, avea să se vădească făptaşul furtului în persoana lui nea Păntilie al Constandinei din Boştini, gospodar cu trei copii, oropsit de necazurile acestora şi rămas singur. Pe patul de moarte, la spovedanie, mărturiseşte preotului că el este vinovatul. Cu abilitate literară, folosind metoda poveste în poveste, autorul ne aduce obiceiuri, credinţe, mituri, superstiţii, eresuri din lumea satului Ciuperceni şi a împrejurimilor sale. Astfel este şi povestea cu moroiul Vâjaică şi cu obiceiul cunoscut plaiurilor olteneşti: „l-au dezgropat şi i-au înfipt în burtă un piroi de-al mare, de se bat în căpriorii coperişului la căşi”

.

Cea de-a treia nuvelă, Coarba, prezintă cititorului o poveste de vânătoare petrecută în aceste locuri. Folosind iar metoda poveste în poveste, scriitorul îl lasă pe Vasile Popete, un prieten din tinereţe, să spună o întâmplare neobişnuită. Povestind acela despre locul special numit Coarba, după numele unei femei care a locuit singură în această poiană „Coarba a fost frumoasă ca o zână, iar trecută de tinereţe era harnică şi pricepută în toate” şi a întocmit un fel de han, ca Moara cu noroc, unde se adăposteau „în caz de primejdie....unii din locuitorii satului”.

Vasile Popete, întors după ani şi ani în locurile natale, unde „Poiana de la Coarba nu mai este ca altădată!”, pleacă la

vânătoare prin locurile ştiute, „pe matca Puturoasei, înspre Coarba". Ezită să tragă „într-o hâţă de mistreţi încolonaţi perfect…era o scroafă cu şase godaci", apoi, într-o poieniţă, găseşte „în ciopor, nişte căprioare, toate îndreptate cu capetele spre mine". Singurul foc de armă slobozit lasă căzută una, care nu este moartă şi pe care vânătorul o înjunghie cu pumnalul. „Eu eram autorul fărădelegii şi eram buimac". Această întâmplare îi aduce alte remuşcări şi îl determină pe Vasile Popete să-şi vândă preţioasa sa armă tânărului său coleg Nicu. Peste un timp acesta este găsit mort, împuşcat în burtă şi „cu arma găsită lângă el, în partea stângă". Un sfârşit dramatic, pentru care autorul lansează o întrebare: „Cine oare decide şi rostuieşte cursul evenimentelor atât de nefericite!:"

Cea de a patra nuvelă Destăinuiri la ceas de seară, prilejuieşte prozatorului o analiză minuţioasă a metamorfozei oricărei femei. Relaţia dintre Panti şi Puşa, doi oameni trecuţi de o anumită vârstă, care se află într-o relativă singurătate, soţii fiecăruia plecaţi în străinătate, la nepoţi, începe aproape instantaneu. Pentru Panti această legătură amoroasă, târzie şi oarecum scurtă, îi întăreşte convingerea că femeia poate avea până la şaisprezece ani puritatea unei flori sfioase de Viorea, spre douăzeci de ani ademenirile unei Zambile, ce îşi dezvăluie parfumul delicat şi promiţător, fără a-şi deschide petalele, după treizeci de ani este un adevărat Crin Imperial, în plinătatea puterilor cuceritoare, cu parfum ameţitor şi petale gata-gata să se deschidă în faţa unui cuceritor care o merită, după patruzeci de ani. Trandafirul darnic şi parfumat, devine stăpânul inimilor, iar după cincizeci de ani, femeia capătă frumuseţea şi înţelepciunea unei Crizanteme, care ştie că depinde numai de ea să trăiască armonios, cât mai armonios, împreună cu iarna care vine.

Pentru Puşa, stadiul de Viorea se scurge între descoperirea propriei înfloriri şi statutul de „fiică de exploatatori", stare care-i creează neplăceri la şcoală. Trecând de această perioadă îl cunoaşte pe Adrian, inginer petrolist, viitorul soţ şi stare de Zambilă, căsătorită deja, îi oferă o nouă viaţă. Apoi cucerită de Sandy, „şeful unei echipe de control… bărbat frumos, matur şi serios", Crinul Imperial acceptă o aventură extraconjugală, fără urmări majore. În continuare se desfăşoară viaţa de floare Trandafir când Puşa descoperă o infidelitatea a soţului petrecută în căminul conjugal, însă nu poate înţepa fiindcă acesta conchide: „Să fii rezonabilă, să iei lucrurile aşa cum sunt şi să ştii că şi tu la vârsta ei, ai făcut la fel. …Mulţumesc, doamnă, pentru înţelegere şi să trăieşti sănătoasă, iubitoare şi tot aşa de frumoasă"…Acum, relaţia cu Panti este un început în viaţa florii Crizantemă: Bondarule cu crisalide argintii, nu uita că eşti singurul care te-ai înfruptat din nectarul meu de Floare Crizantemă!"

Cea de-a cincea nuvelă Cireşe amare, are o temă mai tristă. Ionel, copilul Mariei şi a lui Costică Bobocel, ajuns elev de liceu, părăseşte satul şi locuieşte cu tatăl său, acum muncitor la fabrică, într-o cămăruţă cu chirie. Alături erau şi alţi chiriaşi, printre care şi Florica, muncitoare şi ea. Ionel încearcă să se obişnuiască cu rigorile noii vieţi. În ziua prăznuirii Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena merge împreună cu Victor, noul său prieten, la scaldă. În hârjoana lor, cocoţaţi apoi într-un copac, cei doi îi văd în zăvoi pe Costică Bobocel şi vecina Florica, prinşi într-o scenă amoroasă. Băiatul este bulversat de această descoperire, iar Costică, tatăl întors acasă, plin de remuşcări, a încercat să-şi împace feciorul cu cireşe dulci de mai, fructe pe care băiatul le refuză, lăsându-le neatinse. Şi „Cireşele aduse în pungă, în dar pentru copilul său, într-o zi de mare sărbătoare, din soiul de cireşe pietroase şi dulci, se făcuseră amare."

Întregul volum de proză „Cireşe amare", semnat de domnul colonel (r) Ion C. Gociu, este o poveste fabuloasă în care obiceiurile strămoşeşti, superstiţiile, blestemele se împletesc frumos cu descrierile spaţiului, ale timpului şi ale anotimpului. Încât, ca şi cititor, te întrebi dacă au fost necesare toate acestea pentru a învălui tema erotismului ce predomină aceste nuvele. Sau, dimpotrivă, înţelesurile şi subînţelesurile erotice au fost create special de acest autor talentat, pentru a avea posibilitatea să plimbe imaginaţia cititorului prin locurile de basm ale ţinuturilor natale. Oricare ar fi fost intenţia scriitorului, strategia folosită de domnul Ion C. Gociu a condus la o victorie: o carte frumoasă, bine scrisă şi captivantă, pentru care scriitorul merită felicitări!

CIRESE AMARE DE ION C. GOCIU
Editura TipoMoldova, Iaşi, 2014

Volumul de proză „Cireşe amare", semnat de Ion C. Gociu, un scriitor deja cunoscut în lumea literară gorjeană şi nu numai, tipărit la Editura TipoMoldova , colecţia Opera Omnia - proză scurtă contemporană, Iaşi, 2014, cu o prefaţă de prof. dr. George Mirea, intinulată „Debranşarea de la viciul… lecturii", cuprinde în cele peste 300 de pagini titlurile a cinci nuvele: Idile, Jugul din Gura Lupoii, Coarba, Destăinuiri la ceas de seară şi Cireşe amare

Lucia Pătraşcu, Brăila, ianuarie 2016

Lucia Pătraşcu

Irina Bărbulescu din Pocruia Tismanei la Sămănătorul:

Întâlnirea tinerilor cititori cu scriitorii gorjeni

„În seara zilei de joi 14 ianuarie 2016, înainte de Ziua Culturii Naţionale, dar subscrisă acesteia, la Biblioteca Judeţeană "Christian Tell" Gorj, s-a petrecut un fapt inedit, care, cu siguranţă va rămâne încrustat în memoria celor prezenţi atunci la Sala de Lectură a instituţiei. „Întâlnirea tinerilor cititori cu scriitorii gorjeni" – aşa cum a fost concepută de remarcabila profesoară Elena Roată, a prins contur şi înfăptuire cu sprijinul managerului Bibliotecii, Olimpia Bratu şi preşedintelui Cenaclului Columna, Marius Iorga.

Elevi ai claselor a XI-a şi a X-a de la Colegiul Naţional „Tudor Vladimirescu" înfăţişatu-s-au înarmaţi cu lecturile şi, mai ales, cu punctele de vedere, obiective, bine structurate în prezentări, faţă în faţă cu autorii textelor împricinate, aşadar – Iulia Popescu, Alin Negrea, Adina Lilă, Nicoleta Roşoiu, Eliza Alionescu, Irina Bărbulescu, Cristina Pănescu, Iulia Stroe, Ionela Marinescu, Mihai Merişescu, Eduard Mititică, Roxana Călin, Carina Oprea, Mihaela Guran, Annemarie Mocioi, Adelina Sichitiu, Andreea Croicu, Simona Santu şi Mihaela Mogoş versus tot atâţia scriitori.

Grupul elevilor participanţi

Şi au fost nouăsprezece. Pionieri ai unei acţiuni inedite. Frumoşi şi sinceri, interesaţi şi interesanţi. Nouăsprezece temerari pe care i-am ascultat cu sufletul la gură – fiindcă niciodată nu ni se mai oferise o asemenea şansă: să fim faţă în faţă cu nişte critici (chiar lipsiţi de experienţă!) de la care nu ştiam la ce să ne aşteptăm. Perechile au fost astfel: Popescu Iulia – Doru V. Fometescu, Alin Negrea – Ion Popescu-Brădiceni, Lilă Adina – Spiridon Popescu şi Mariana Cornoiu, Roşoiu Nicoleta – Eli Gîlcescu, Alionescu Eliza – Nina Voiculescu, Bărbulescu Irina – Ion Gociu, Pănescu Cristina – Vasile Ponea, Stroe Iulia – Viorel Gârbaciu, Marinescu Ionela – Gelu Birău, Merişescu Mihai – Lazăr Popescu, Mititică Eduard – Marius Iorga, Călin Roxana – Mihai Amaradia, Guran Mihaela – Ion Trancău, Ane Marie Mocioi – Ion Mocioi, Sichitiu Adelina – George Drăghescu, Croicu Andreea – Zoia Elena Deju, Simona Santu – Viorel Surdoiu, Mogos Mihaela – Cristian George Brebenel.

Emoţiile s-au simţit de la început de ambele părţi şi-am încercat să le diminuăm trecând peste orice formă de politeţe, fără prezentări şi fără cuvântări premergătoare. Am intrat direct în program, aşa cum s-au organizat elevii. Le-am dat mână liberă, urmărindu-i, studiind, în paralel, emoţia cu care vorbea fiecare şi emoţia cu care îl privea autorul despre care se cuvânta. Spre final, când au terminat toţi nouăsprezece, a venit rândul autorilor să se prezinte. Iar părerile au fost unanime: după-amiaza era salvată, fiindcă fusese un succes.

Elevii găsiseră calea optimă pentru a se apropia de fiecare."

NOTE DE CITITOR

Bună ziua!

Mă numesc Bărbulescu Irina şi sunt elevă la Colegiul Naţional „Tudor Vladimirescu" în clasa XI-a H. Faptul că mă aflu aici în faţa dumneavoastră, oameni de cultură ai judeţului Gorj, îmi face o deosebită plăcere să mă bucur, că noi, generaţia tânără avem ocazia să fim alături de Domniile Voastre.

Pusă în situaţia alegerii unui autor a cărui operă să o pot promova şi în rândul adolescenţilor, pentru mine a fost o circumstanţă destul de uşoară, după ce am citit lista cu scriitorii Cenaclului Columna, prezentată de către profesorul nostru de Limba română, doamna Elena Roată.

Pentru că îl cunosc de când eram la o vârstă fragedă, l-am ales pe domnul colonel (r) Ion C. Gociu, despre care ştiam de la tatăl şi bunicii mei unde am găsit volumele operei dânsului şi le-am citit în vacanţe. Dintre creaţiile dumnealui: **„Din Văianu la Toronto", „Cireşe amare", „Maia" volumele I şi II, „La vârsta senectuţii"** şi co-autor împreună cu doamna Nelly Gociu la romanul **„Copilul nedorit"**, am ales opera care se pliază mai bine pe sufletul meu. Fiindcă sunt o persoană pasionată de psihologia vieţii, de modul în care omul îşi desfăşoară întreg parcusul fiinţei sale, am ales prima carte lansată în anul 2010 **„Din Văianu la Toronto"**, un Bildungsroman (roman al vieţii) sau cum noi adolescenţii îl numim, un Jurnal.

Domnul Ion C. Gociu, născut la 10 mai 1934, în comuna Ciuperceni, judeţul Gorj, a ales să-şi publice primul său roman semnat cu pseudonume: „Mugurel Pădureanu-Coarba", un lucru destul de abstract pentru mine la început. Citind volumul, am

aflat că prin locul unde s-a născut şi a copilărit s-a considerat un *mugurel* al *pădurii*, iar *Coarba* este un loc dominant cu o poiană într-un codru secular. De asemenea, titlul a fost ales în urma unor întâmplări, domnul Gociu petrecând destul de mult timp în Canada, la fiica şi ginerele dumnealui. Acolo, departe de ţară şi soţie, dispunând de mult timp fără alte griji, a început să scrie într-un Jurnal personal, gânduri, amintiri din copilărie şi adolescenţă, întâmplări ce aveau să devină mai târziu, rânduri ce îi împânzesc cărţile.

În bildungsromanul **„Din Văianu la Toronto”**, autorul a reliefat în mod original satul gorjenesc, cu tradiţii şi obiceiuri, cu graiul specific şi cu dor nemărginit asupra locurilor natale. Năzbâtiile petrecute la vârsta copilăriei, ***„Întâmplări pe drumul lung al târgului”, „Radioul învăţătorului”***, datinile care încă îi mai dăinuie prin minte şi în suflet precum: ***Ignatul*** (sacrificarea porcului de Crăciun), ***„Piţărei”*** (colindeţii), întâmplări din viaţa satului, ***„Casa în care m-am născut”, „Vârtejul”, „Mătuşa Gheorghiţa”, „Am cum să n-am” sau „Dare-ai în punga lui popa Radu”.***

Cu un talent deosebit este descris modul în care se săvârşea comerţul prin modul ***„Troc”*** (marfă contra marfă).

În ***„Drumul lânii”,*** prin descrieri superbe ne aminteşte de relaţiile dintre românii din Regat şi de cei de dincolo de munţi, pe vremea când încă nu se realizase Marea Unire. Chiva, regăţeancă, fată săracă, dar frumoasă plecată după lână cu sarsanaua plină de ulcele, tutun, arnici etc., ajunge la Cornereva, locul de destinaţie, să fie cerută în căsătorie de un gugulan bogat, cu multe stâne de oi, care o peţeşte mergând la părinţi.

Plecată de acasă, în grupul de olteni încălţată în opinci, se înapoiază adusă de gugulan călare pe un cal, în picioare purtând ghete oferite de acesta.

De atunci, *„Odată pe an, pe un cal frumos, cu desage grele şi bine cumpănite, Tanti Chiva trecea munţii pe acelaşi* ***„Drum al lânii”,*** *să-şi vadă părinţii şi fraţii, cu copiii şi nepoţii lor. Aşa am cunoscut-o şi am asemuit-o cu Vitoria Lipan, eroina romanului „Baltagul” de Mihail Sadoveanu”.* (pag. 93)

Nelipsitele idealuri ale tinereţii precum şi bucuria împlinirii acestora, emoţiile simţite în timpul dragostei adolescentine, a primului sărut şi nu numai, ***„Galbenă gutuie”***, dar şi greutăţile întâmpinate de-a lungul vieţii, au format omul de azi. Vezi ***„În căutarea destinului”*** (pag.121) din care, încă de la început reţii din moto:*„Dacă găseşti un drum fără obstacole, probabil că drumul acela nu duce nicăieri”(J.F.Kennedy).*

Ajuns elev în şcoala militară, Ion Gociu a suportat cu stoicism toate privaţiunile şi servituţile învăţământului militar, gândind că drumul pe care l-a început îl duce spre realizarea idealurilor sale.

Din punctul meu de vedere, omul de azi (autorul) a realizat faptul că în ciuda apăsărilor sufleteşti ce bântuie viaţa oricărei persoane, viaţa merită cu adevărat trăită.

Aceasta este cea mai mare învăţătură pe care noi, cititorii de pretutindeni, o putem concluziona la citirea acestei cărţi, că nu trebuie să ne dăm în lături de la această luptă permanentă cu viaţa şi trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă să nu ni-o irosim.

Indic această operă, nu pentru că sunt aici să fac asta, o propun din suflet.

O recomand atât adolescenţilor care, cu siguranţă au ce învăţa din această scriere, o propun şi persoanelor mai pretenţioase din punct de vedere al literaturii, pentru că merită cu adevărat, dar nu în ultimul rând, o indic şi oamenilor ce se încumetă să dea piept cu adevăratele greutăţi şi sentimente pe care un om ajuns la o vârstă octogenară le-a trăit cu atâta patos.

Vă mulţumesc!

Irina Barbulescu, 14 ianuarie, 2015.

Eleva Irina Bărbulescu din Pocruia Tismanei

Alexandru Melian

ALEXANDRU MELIAN -

(n. 1939, Luizi-Calugara, Bacau). **Critic literar, eminescolog, dizident anticeausist.**

Scriitor medaliat de Asociaţia Semănătorul Tismana

Scrisoare deschisă Preşedintelui României

Domnule Preşedinte,

Demersul meu pleacă de la convingerea, că **e mai folositor să aprinzi un muc de lumânare, decât să te plângi că e întuneric.**

Sper să va mai amintiţi că Revoluţia din decembrie 1989 a fost pusă sub semnul miracolului. Si a fost un miracol, dincolo de toate teoriile conspiraţioniste vehiculate până astăzi. Sunt convins, de asemenea, că aţi trăit aceeaşi dezamăgire şi tristeţe, precum imensa majoritate a românilor, faţa de trădarea idealurilor de salvare naţională, de constituire a unei puteri reprezentative, - competente şi responsabile - care să asigure renaşterea autentică a României . Aţi fost martor că salvarea *naţională* a devenit *salvarea foştilor*, iar *puterea reprezentativă un conglomerat amorf, motivat doar de "renaşterea" personală, de gaşcă, de familie.*

In aceste zile, după mai bine de un an de când ati ajuns pe fotoliul de la Cotroceni, trăim sentimentul ca istoria se repetă… Alegerea dv. cu 10 procente mai mult decât adversarul, - după ce acesta câştigase primul tur la o diferenţă de 10 procente (şi aceasta în condiţiile în care candidatul PSD, încălcând cel puţin legile bunului simţ, a rămas prim ministru, cu guvernul întreg la dispoziţia sa) – poate fi socotită şi ea un miracol. Explicaţiile pot fi multe, dar miracolul rămâne. Din păcate, similitudinile nu se opresc doar aici. Speranţele puse în înlăturarea de la putere a uneia din cele mai dezamăgitoare şi primejdioase figuri din politica românească şi alegerea unui om care şi-a dovedit nemijlocit calităţile în administrarea performantă a Sibiului, fără apucături politicianiste, modest şi adept al *lucrului bine făcut* şi mai ales speranţele în reaşezarea României pe făgaşul aşteptat, care să ducă într-adevăr la renaşterea ei, sunt,- până în acest moment – grav compromise. Dezamăgirea, tristeţea şi uneori revolta, ne cuprinde din nou.

Să facem un bilanţ telegramic (1) :

Prestaţia dv. în campania electorală a fost modesta, mai ales în plan comunicaţional. Ne-am zis însă, **cei mai mulţi oameni politici nu de elocinţă duc lipsă, ci de conştiinţă.** Si am sperat ca această compensare să funcţioneze. Până acum , ea n-a prea funcţionat.

După ce aţi fost ales, aţi uitat de rolul constituţional al preşedintelui şi v-aţi exprimat public că vă doriţi guvernul dv. ca şi cum eraţi preşedinte de partid, nu de ţară. Sigur că aveaţi în vedere PNL şi PDL, partidele care au decis să se unească, dar nu s-au unit nici până astăzi. Nu aceasta e însă problema cea mai importantă. Problema este că asanarea acestor partide nu s-a produs. Mulţi din cei care au suflat aproape 10 ani în pânzele căpitanului de tristă aminire şi ridiculă actualitate, vor să fie crezuţi, - cu girul dv. – că sunt gata să facă azi ceea ce n-au făcut în peste 25 de ani.

Aţi asistat neputiincios la tragi-comedia *Ponta-Dragnea-Oprea*, ezitând să dizolvaţi Parlamentul şi să organizaţi alegeri generale. Cu atât mai mult cu cât acest Parlament s-a dovedit o monstruozitate prin numărul membrilor, calitatea lor şi mai ales prin activitatea, nu doar dezonorantă, ci, în primul rând, orientată cu aroganţă şi perfidie împotriva intereselor şi valorilor societăţii care i-au investit cu putere. Aţi preferat să fiţi, din nou, spectator în faţa unei realităţi bolnăvicioase, sintetizata perfect de Stelian Tănase în articolul menţionat: *PSD nu era dispus să cedeze puterea, PNL nu era pregătit s-o preia.*

Fără a mă referi şi la alte aspecte care validează paralelismul negativ cu cele petrecute după Revoluţie şi care pun sub semnul întrebării conştiinţa dv. politică, mă voi mai referi doar la unul singur. El este punctul de plecare al situaţiei revoltătoare care m-a determinat să vă adresez această scrisoare deschisă. La fel ca Ion Iliescu în 1989, politica dv. de cadre s-a dovedit neprincipială, partizană şi păgubitoare. Si din multele exemple care s-ar putea da, am să supun atenţiei şi conştiinţei dv.pe cel mai flagrant. La puţin timp după preluarea funcţiei, aţi numit, aşa cum era şi firesc, dar mai ales de mare responsabilitate, şefii unor instituţii foarte importante, între care şi SIE. Perplexitatea de atunci a amuţit până şi vocile celor obişnuiţi să vă laude. Răzvan Ungureanu,devenit după alegeri consilirul dv. personal, şeful SIE ?!?!...

Care v-au fost criteriile, motivaţiile…interesele acestei desemnări ? O fi fost pentru că în această funcţie l-a căftănit, înaintea dv., T. Băsescu, pe care vi l-aţi luat ca model de înţelepciune politică ? O fi fost pentru guvernarea lui lamentabilă din care a fost alungat sub presiunea cetăţenilor revoltaţi coborâţi în stradă, în iarna lui 2012 ? O fi fost pentru că n-aţi binevoit să cunoaşteţi sau să ţineţi cont de conţinutul moţiunii de cezură care a dus la căderea acestui guvrn, în 27 aprilie 2012 ? O fi fost pentru patriotismul şi competenţa cu care a cedat Ungariei Moştenirea Gojdu şi Rusiei Tezaurul românesc de la Moscova ? O fi fost pentru încălcarea autonomiei universitate la Tg. Mureş unde a impus o linie de predare în limba maghiară ?

Sunt întrebări la care ar trebui să răspundă şi Parlamentul României, cel care a dat girul opţiunii prezidenţiale.

Ce rol a jucat conştiinţa, - şi a Preşedintelui şi a parlamentarilor- când au investit într-o funcţie de asemenea răspundere un personaj politic cu atâtea carenţe şi cu atâtea fapte condamnabile la activul său ?

Desigur, ca de atâtea ori, pe scena noastră politică, când ceva bun n-a fost făcut iar ceva rău n-a putut fi evitat, invocarea democraţiei şi a libertaţii care nu trebuie încălcate devine sloganul demagogic cel mai prizat. Trebuie însă să se înţeleagă odată că **democraţia este mama libertaţii, nu patroana de bordel a acesteia**. Trebuie să învăţăm, şi din istoria mai îndepărtată şi

din ultimii 26 de ani, c**ă atunci când libertatea devine libertinaj, democraţia populism negustoresc iar înţelepciunea şmecherie, lumea trebuie să se aştepte la pedeapsa tuturor rătăcirilor.**

Nu cunoaştem toate consecinţele acestei numiri iresponsabile, dar zilele trecute am aflat una, extrem de gravă, prin intermediul publicaţiei Cotidianul care a publicat sub semnătura lui Ion Spânu articolul « Incredibilă sfidare a României de către şeful spionilor: Soţia lui Mihai Răzvan Ungureanu încasează în continuare 84.000 euro de la OMV Viena » . Inainte de a ajunge la fotocopia ultimei declaraţii de avere a şefului SIE, nu ne-a venit să credem ochilor că este posibilă o asemenea excrocherie, cu iz de trădare naţională. O excrocherie patronata de doi preşedinţi ai ţării ?!?!..

In rezumat, iată ce aflăm din acest articol. Sotia lui M.R. Ungureanu, şeful SIE, prestează « servicii medicale de urgenţă » fi**rmei austriece OMV din Viena**, începând din 2009, atunci când iubitul ei soţ a devenit pentru prima data şeful SIE, sub preşedinţia de neuitat a lui T. Basescu. Fireşte, serviciile sale nu sunt gratuite. Ele sunt plătite cu « modesta sumă » de 84000 de euro anual. Se precizează, însă, că doamna doctor anestezist este salariată, cu normă întreagă a Spitalului Fundeni. E adevărat, salariul ei acolo e ridicol, în raport cu stipendiul austriac, e doar de 58392 de lei pe an. Aflăm, de asemenea că soţia şefului SIE este o femeie activă, multilateral dezvoltată şi cu un apetit pecuniar, demn de soţul ei. De prin noiembrie 2007 ea este administratorul firmei P**etromed Solutions SRL**, subsidiară a **Grupului OMV Petrom.** Sigur, primul gând care-ţi vine în minte este cam ce fel de servicii prestează acolo doamna (sau poate domnul) ? Anesteziile sale îi vizează pe membrii OMV sau pe bolnavii din România ? Cred că se subînţelege că nu mă refer la bolnavii de la Spitalul Fundeni !!!...

Intrebarea fundamentală însă, de o gravitate maximă, se referă la respectarea constituţiei, la legile privind conflictul de interese şi, mai ales, la felul în care înţelegeţi dv. şi Parlamentul să apăraţi interesele ţării care v-a ales s-o conduce?i .

Detaliile cazului se află în articolul menţionat iar publicaţia Cotidianul aşteaptă, în conformitate cu legea, valabilă şi pentru Preşedintele ţării, poziţia dumneavoastră.

In ceea ce mă priveşte, în calitate de simplu cetăţean al acestei ţări şi în numele strigătului de disperare şi al ideilor transmise cu câteva luni înainte de Revoluţia din decembri 1989, la postul de radio « Europe liberă » şi, sper, în numele multora dintre compatrioţii mei, vă solicit, Domnule Preşedinte, să analizaţi cu toată răspunderea această situaţie şi să luati măsurile radicale şi chirurgicale care se impun, transmiţându-le opiniei publice, sper cu recunoaşterea erorii dv. de a fi numit într-o funcţie a statului atât de importantă un personaj atât de nepotrivit.

Dacă socotiţi că nu puteţi face acest lucru, că aveţi treburi mai importante, eventual să plecaţi într-o altă vacanţă, demn şi onorabil este să va daţi demisia.

Nu aşteptaţi din nou strada să se substituie celor pe care i-au ales !

Nu giraţi trădarea şi nu terfeliţi încrederea celor care au făcut posibil miracolul din noiembrie 2014, nu repetaţi scenariul dezastruos de după Revoluţia din 1989 !

Inchei această scrisoare deschisă cu ultima frază din mesajul meu transmis la « Europa Liberă », pe 27/08/1989 : **Răbdarea românului e proverbială, dar nu e fără de margini!**

Prof.univ. dr. Alexandru MELIAN, *15 ian. 2016*

1.O radiografie riguroasă şi convingătoare a început Stelian Tanase, în primul episod dintr-un serial promis :"Ciudatul an 2015" . Lectura lui v-ar putea fi de folos !

Scriitorul clujean Al Florin Ţene, s-a născut în Drăgăşani. Oltean de-al nostru şi totodată redactor al „Sămănătorului" ne-a trimis mereu articole şi cărţi frumoase. De astă dată a scris un roman pe gândul şi inima noastră. Aşa cum noi tipărim acum documentarul *"George Coşbuc de la Tismana"* încluzând viaţa poetului în contextul făuririi României Reîntregite, tot aşa şi talentatul romancier Al Florin Ţene include în viaţa scriitorului Gib I. Mihăescu momente ale dorinţei lui arzătoare de a elibera pământul Transilvaniei de sub dominaţia străină, armata română începând în noaptea de 14/15 august 1916, ofensiva pe frontul Carpaţilor. Publicăm în întregime cap. 7 al romanului, în care trupele de acoperire ale celor trei armate române au zdrobit rezistenţele inamice, au pus stăpânire pe trecătorile Carpaţilor Orientali şi Meridionali şi au pătruns simultan în Transilvania. O îmbinare binevenită cu cartea noastră, care detaliază luptele din Defileul Jiului şi din regat.

(NNT)

AL. FLORIN ŢENE - (n. 1942). **Poet, critic literar, romancier, promotor cultural**

LA BRAŢ CU ANDROMEDA

Viaţa scriitorului Gib I. Mihăiescu între realitate şi poveste

Fragment din capitolul 7,

DUMNEZEU MOARE CÂND VORBESC ARMELE

Motto: « ***O singură putere îi mâna pe toi deopotrivă; acela'i el neclintit, o stea călăuzitoare, pierdută în zările răsăritului, pe care numai ochii lor de fugari păreau că o văd."*** **Gib I. Mihăescu-** ***Retragerea.***

Un eveniment crucial pentru România s-a declanşat pe tot cuprinsul ării. În seara de 14 august 1916, toboşarii, gorniştii, guriştii, clopotele bisericilor, pe tot cuprinsul ării, în sate şi oraşe, până în cele mai mici cătune din creierul munţilor, au început să anunţe marea mobilizare. Începea Marele Război.

- S-a dus naiba cu benchetuiala noastră! I-a zis Gib, concetăţeanului şi prietenului Gheorghe Stoian, student la Facultatea de Farmacie, întâlnit întâmplător pe strada Batiştei, despre acest eveniment aflat din ziarul „Universul „.

- Tu citeşti ziarul ăsta!? Eu nu citesc nici-un ziar. Nu am timp. Învăţ!

- Eu citesc mai toate ziarele care apar. Mai ales „Universul". Este un ziar corect şi foarte informat. Şi are o istorie…

- Ce istorie?!

-„Universul» a fost unul dintre primele cotidiene de informaţie româneşti, care apărea la aici, în Bucureşti.. A fost fondat la 20 august 1884 de către Luigi Cazzavillan, un jurnalist italian venit în Regatul României din anul 1877, în calitate de corespondent de război.

- Eu nu l-am văzut niciodată!

-E frumos şi estetic. Pe prima pagină alături de titlu sunt două vignete, statuia lui Mihai Viteazul şi un doroban în stânga, şi respectiv statuia lui 'tefan cel Mare în dreapta şi două devize - «Dreptate pentru toţi» în stânga şi «Toţi pentru dreptate» în dreapta. Subtitlul îl are «foaie politică ilustrată», apoi «curierul dimineţii».Una din cauzele succesului acestui ziar este faptul că apărea dimineaa, în timp ce toate celelalte cotidiene apar după-amiaza, iar alta a fost introducerea rubricii «faptul divers» în paginile sale, lucru ce a contribuit favorabil la tirajul ziarului. Universul a fost unul din primele ziare româneşti care a introdus mica publicitate, prin rubrica specială numită „Micul anunţător".

Cotidianul „Universul", fiind conectat la condţii de imprimare şi de difuzare moderne, se tipăreşte rotativă, are servicii telegrafice directe, a fost un precursor al presei de marcă industrială.

- Măi, măi…Gib! Tu le ştii pe toate! s-a mirat Stoian, zis Gogu. Eu mă grăbesc. Trebuie să ajung la o farmacie, unde mai lucrez să fac bani.

- Bine ! Mai ţinem legătura!

Ce nu ştia Gib Mihăescu era faptul că începând cu 20 august, ziarul nu v-a mai apărea. Motivul fiind începerea războiului. Însă urmărea evoluţia evenimentelor citind celelalte publicaţii. Era interesat de evenimentele de pe fronturile Europei, de condiţiile intrării României în război. Chiar participând la manifestaţiile studenţeşti. Era interesat de situaţia românilor din interiorul arcului carpatic, unde dimensiunea definitorie a localităţilor din Arcul intracarpatic, izvorâtă din poziţia lor geografică, o constituie intensele şi multiplele legăturile cu românii de peste munţi.

De-a lungul istoriei, zona sud-estului Transilvaniei, a reprezentat o adevărată „placă turnantă" a relaţiilor economice, sociale, culturale şi spirituale, între Transilvania, Moldova şi Ţara Românească. Spre deosebire de celelalte zone ale Transilvaniei, în localităţile din fostele scaune secuieşti, comunităţile româneşti , cu excepţia celor din zonele Buzăului Ardelean şi a Topliţei, erau reduse numeric, ca urmare a intensului proces de maghiarizare desfăşurat de-a lungul secolelor, atât pe cale paşnică, naturală – prin intermediul căsătoriilor mixte – cât şi pe cale violentă, prin constrângeri legislative şi instituţionale. Românii de aici, erau foarte atenţi la evoluţia vieţii politice austro-ungare, la veştile de pe front, la dezbaterile, frământările, eşecurile şi izbânzile românilor ardeleni, dar mai ales la cea ce se întâmpla în „Regat", aflându-se în contact nemijlocit cu ţinuturile de peste munţi. Intelectualii din zonă, majoritatea beneficiarii ai burselor oferite de Fundaţia Gojdu şi alte fundaţii româneşti din Ardeal, susţineau deschis cauza unirii Transilvaniei cu ţara mamă. Un nume distinct, în publicistica unionistă a vremii, îl reprezintă Ghiţă Popp, personalitate remarcabilă a acestor meleaguri, născut în 1883, în Poiana Sărată, judeţul Treiscaune, viitor fruntaş ţărănist, colaborator apropiat al lui Iuliu Maniu. După o activitate publicistică meritorie, desfăşurată la „Românul" şi „Tribuna", la 27 iulie 1914, trece în vechiul Regat, unde face o propagandă susţinută pentru intrarea României în război de partea aliaţilor. Este recomandat Marelui Stat Major al Armatei Române pentru a organiza nuclee de informatori militari în Ardeal, lucrând cu viitorul general Nicoleanu. În 1915 este colaborator al lui Nicu Filipescu, lider al Partidului Conservator, în cadrul organizaţiei patriotice „Federaţia Unionistă". Ghiţă Popp, face parte din grupul de ardeleni care semnează declaraţia publică de la 1915, prin care se cere intrarea imediată în război a României contra Austro-Ungariei. Toţi semnatarii sunt judecaţi în lipsă şi condamnaţi la moarte. În pofida acestui fapt, Ghiţă Popp, împreună cu alţi intelectuali ardeleni, între anii 1915-1916, editează la Bucureşti seria a –III-a a revistei „ Tribuna", în care militează cu curaj, demnitate şi convingere pentru unirea Transilvaniei cu patria mamă. Publică în acelaşi timp, numeroase articole la „Adevărul" şi „Epoca", numărându-se printre colaboratorii rubricii „Ardealul

vorbeşte”.

La toate astea se gândea Gib I. Mihăescu în acea perioadă, când scrisorile surorii sale Tudorina, de la avocatul Nilă, şi chiar de la mama Ioana îl informau despre deplasările regimentului comandat de cumnatul Gogu Mutu.

Întins în pat, Gib le citea, le recitea, iar ultima scrisoare a tatălui o ţinea sub pernă.

«Dragă băiete,

Să ştii că, cu ajutorul lui Dumnezeu noi suntem sănătoşi. Am cules via şi am făcut ceva vin. Am umplut toate butiile. Dar suntem îngrijoraţi de războiul ăsta care a început. Pe aici, prin gara noastră, trec zilnic şiruri lungi de vagoane cu soldaţi trimişi prin strâmtoarea Câineni-Turnu Roşi să lupte pentru eliberarea Transilvaniei. Mama îi transmite sănătate. Vezi! Ai grijă de tine. Tata.»

Gib citea pe nerăsuflate toate ziarele la bibliotecă Aflase că ofensiva trupelor române, intrate în dispozitivul inamic până dincolo de cursul mijlociu al Târnavelor, părea de nestăvilit. Tot din ziare afla despre întâmplări cu români din Transilvania. În preajma intrării Armatei Române în Transilvania, încă înainte ca România să declare război Austro-Ungariei, a avut loc o adevărată prigoană asupra românilor din zonă. Este cunoscută înscenarea „acţiunii de spionaj”, făcută împotriva unor intelectuali români (acţiune îndrumată îndeaproape de însuşi primul ministru Tisza István), care urmărea să dovedească Germaniei că românii transilvăneni sunt „trădători ai patriei” ungare. Un număr de 14 preoţi români din fostul judeţ Treiscaune, au fost arestaţi în zilele de 22-24 octombrie 1915, sub acuzaţia de „trădare de patrie” şi „spionaj în favoarea României», fapte pentru care au fost închişi şi deportaţi, supuşi unor suferinţe şi umilinţe greu de descris. Prin sentinţa din 6 decembrie 1916 a Tribunalului militar suprem din Budapesta, a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare preotul Ioan Coman din Sita Buzăului. Cu acelaşi prilej au mai fost condamnaţi la închisoare preoţii: Gheorghe Neagovici-Negoiescu din Întorsura Buzăului, Iosif Popovici din Sfântu Gheorghe, Ioan Toma din Dobolii de Jos, Gheorghe Furtună din Covasna, Gheorghe Burlea din Barcani, Nicolae Rădoiu din Ozun ş.a. Din perspectiva comunităţilor româneşti din Arcul intracarpatic, anul 1916, poate fi împărţit în trei perioade distincte: perioada ianuarie–august, de până la intrarea României în război alături de Antanta; lunile august - septembrie, de „administraţie românească”; perioada septembrie–decembrie, de după retragerea armatei române din Transilvania. Până la intrarea României în război, viaţa românilor din Arcul Intracarpatic, parte integrantă a vieţii românilor ardeleni, şi-a continuat cursul, cu cele bune şi mai puţin bune. Prin intermediul presei, în principal a publicaţiilor „Gazeta Transilvaniei”, „Telegraful român” şi „Românul”, românii din Curbura interioară a Carpaţilor erau în legătură directă cu elita românească a vremii, fiind implicaţi în marile frământări ale momentului de dinaintea intrării României în război. După intrarea României în război de partea Antantei, în zona de graniţă cu România, deci şi în sud-estul Transilvaniei, s-au luat măsuri drastice împotriva instituţiilor româneşti. Guvernul maghiar a instituit o „zonă culturală” de protecţie antiromânească.

Demersurile de reprimare a oricărei acţiuni cu caracter românesc din Transilvania a fost îndreptată, cum era şi firesc, îndeosebi asupra intelectualilor români din mediul rural, adică preoţii şi învăţătorii şcolilor confesionale româneşti.

În condiţiile în care cea mai mare parte a învăţătorilor au fost mobilizaţi şi trimişi pe fronturile din Galiţia şi Italia, au rămas doar preoţii care, în condiţiile Transilvaniei româneşti de până la 1918, erau nu numai „cârmuitorii sufleteşti ai credincioşilor, ci şi îndrumătorii lor în problemele naţional-politice, social-economice şi culturale, întreaga viaţă a românilor transilvăneni gravitând pe atunci în jurul Bisericii, fie ea ortodoxă sau greco-catolică”.

Relevantă pentru această stare de spirit, este cazul învăţătorului Elie Rauca, din Hăghig care, „după ce i-a fost maghiarizat numele în Roka, a dus o luptă îndârjită cu guvernul regal ungar timp de zece ani, până şi-a recăpătat numele românesc”. Ca urmare a temerarului său demers şi a muncii neostenite de promovare a „spiritului naţional în inimile românilor din Hăghig şi din jur”, în 1916 a fost considerat „element periculos statului maghiar” şi întemniţat la Cluj şi Sopron. Intrarea României în război, alături de puterile Antantei, a fost primită de românii din Curbura interioară a Carpaţilor cu entuziasm şi cu mari nădejdi de eliberare. În Poiana Sărată, prima localitate românească din judeţul Trei Scaune în care trupele române au intrat în ziua de 14 august 1916, întreaga suflare a satului, în frunte cu preotul Ioan Rafiroiu, a făcut o primire entuziastă ostaşilor români. La intrarea în localitate a fost ridicată „o poartă de triumf”.

La Araci, „locuitorii români i-au primit pe fraţii eliberatori cu fanfara în frunte, împodobindu-i cu flori”. Acelaşi entuziasm la intrarea Armatei Române a fost manifestat şi de locuitorii români ai Topliţei, Tulgheşului şi ai localităţilor din Giurgeu. Augustin Cosma, din parohia Micfalău, scria unui confrate din Regat că „în 24 august au intrat armata română la noi în sat, mai întâiu cavalerie, mai târziu Regimentul infanterie nr. 10 de Putna. S-au purtat foarte omenos prin care au câştigat iubirea şi încrederea populaţiei. Ungurii erau încântaţi de purtarea Armatei Române. Scriitorul acestor şire am avut bucuria de a avea de oaspeţi pe domnii colonei Grigore şi Bota cu care am avut o mulţumire şi bucurie nedescriptibilă”. Cazuri similare s-au petrecut şi în Sfântu Gheorghe, unde locotenentul Marinescu şi sublocotenenţii V. Nicolau şi A. Botezatu, au fost găzduiţi de Bogdan Artur. Şi aceştia au beneficiat de o primire deosebit de ospitalieră.

Încărcat sufleteşte cu atâtea informaii şi frământat de ce se întâmplă cu soldaţii de pe front, dar şi influenat de vremea de afară urâtă, umedă şi cu lapoviţă, se hotărăşte să plece în Oltenia sa, la Drăgăşani. La 10 noiembrie, pe o vreme care îi era milă să dai afară din casă şi un câine, Gib se urcă în tren în Gara de Nord, înfrigurat ca nemţii să nu ajungă înaintea lui. Dorul de ai săi şi de oraşul natal cu oamenii buni şi harnici îl face să fie nerăbdător. De aceea se plimbă neliniştit pe culoarul vagonului de clasa I-a. În gara de la Piteşti, trenul său făcea cruce cu un alt tren ce venea de la Craiova. A coborât să bea puină apă. Apoi a citit în fugă pe un panou istoria gării.

«Gara din Piteşti, este o clădire-tip, similară cu gările din Buzău, Bacău şi Mărăşeşti. În septembrie 1866, Parlamentul României a aprobat construcţia unei linii de 915 kilometri prin Vârciorova, Piteşti, Bucureşti, Buzău, Brăila, Galaţi şi Tecuci, toate oraşe importante . Costul construcţiei era la acel timp de 270.000 de franci de aur pe kilometru şi construcţia a fost încredinţată consorţiului german Strousberg. Linia a fost deschisă în mai multe faze - prima parte, Piteşti - Bucureşti - Galaţi - Roman, a fost deschisă la 13 septembrie 1872, iar partea Vârciorova - Piteşti pe 9 mai 1878. Linia Vârciorova - Roman a fost o parte importantă a infrastructurii feroviare române deoarece a făcut legătura între extremităţile regatului, fiind

o conexiune importantă pentru călători şi marfă între oraşe importante ale Ţării Româneşti şi ale Moldovei. Tot la 13 septembrie 1872, odată cu deschiderea oficială a liniei Piteşti-Bucureşti a fost inaugurată şi Gara din Piteşti".

Dând să urce în vagonul său se întâlneşte cu prietenul, vecinul şi colegul său de la clasele primare George Stoian, zis Gogu.

- Ooo! Ce bucurie, amice! L-a întâmpinat Gogu. Mergi spre casă?

- Da!

- Ai aflat ? Eu de ieri am plecat din Bucureşti, dar nu am mai putut ajunge acasă. Oraşul Drăgăşani a căzut.

- Cum !? Cum se poate?! îl întreabă derutat.

- Este imposibil să ajungem! Frontul este stabilizat pe aliniamentul Drăgăşani şi Piatra Olt. E o imprudenţă ce tangenţiază cu nebunia să traversăm aliniamentul.

- Atunci ce facem?!

- Ne întoarcem la Bucureşti!

- Ne întoarcem. Bani am berechet !

Gogu Stoian şi Gib I. Mihăescu, împreună cu alţi 12 studenţi s-au îmbarcat într-un tren ce se formase în Gara Piteşti, mergând spre Bucureşti.

Urcai într-un vagon de clasa I-a, cei doi îşi deapănă amintirile, dar îşi pun şi probleme despre desfăşurarea evenimentelor.

- Nu credeam că o să ajung să trec printr-un război...

- Omul, dragă Gib, trece prin multe.

- O să vezi că o să înceapă sărăcia, lipsa de alimente, şi câte şi mai câte.

- Ne descurcăm noi!

- O să fie drame în familii. Soldaţi morţi. Chiar civili... Parcă viaţa este o mare comedie, ciudată şi rânjitoare. Amestecă împreună dureri şi bucurii, punând şiroaie de lacrimi lângă zâmbet, punând zâmbet lângă zgomotoase plânsuri.

Ajunşi repede în Gara de Nord, fiindcă garnitura a avut regim de accelerat, fără să oprească în halte, grupul de studenţi au luat două trăsuri cu lampioanele aprinse, şi au poposit la hotelul Princiar, de pe strada Brezoianu. Se înserase şi noroiul de pe străzi părea mai negru de cât este. Pe unele străzi se aprinseseră lămpile publice.

A doua zi, cei întorşi, grupul de studenţi olteni ce s-au împrietenit pe parcursul drumului, au ieşit pe străzi.

Au intrat în prima cafenea, şi asta era Brasserie de la Paix, comandând câte o cafea braziliană şi un pahar de apă sifonată.

- Trebuie să stăm aici până vine cu băuţl cu ziarele legate de el.

Nu peste mult timp a venit un bărbat cu băţul şi ziarele mult aşteptate. Gib s-a înghesuit să citească foile înnegrite cu litere de tipar.

- Citeşte tare, dragă Gib, să auzim cu toţii…a strigat Gogu de la masă.

- Bine! «După doi ani de neutralitate, la 15 august 1916 Romania a decretat mobilizarea, fiind puse pe picior de război următoarele componente ale armatei:

Marele cartier general; 4 comandamente de armata; 6 comandamente de corp de armata ;23 divizii de infanterie; 2 divizii de cavalerie; 5 brigăzi de călăraşi; 1 brigada de grăniceri; 2 brigăzi de artilerie grea; 1 regiment şi 1 divizion de artilerie de munte; unităţile de artilerie antiaeriana, dispunând de 113 piese; unitãile de geniu, constituite in: 1 regiment de căi ferate; 1 regiment de pontonieri; 1 batalion specialităţi, având în compunere 1 companie aerostaţie; aviaţia, compusă din 4 escadrile; marina, cu flotila de Dunăre. Efectivul mobilizat a fost de 833 601 oameni, din care 19 843 erau ofiţeri şi elevi din şcolile militare.

Pe planul înzestrării, armata română începea războiul în condiţii de inferioritate faţă de forţele inamice. Armamentul de infanterie era insuficient ca număr, atât în privinţa puştilor cât mai ales a mitralierelor: un batalion român dispunea de 1-2 piese în vreme ce batalionul german sau austro-ungar avea 5-6 mitraliere grele şi 9 mitraliere uşoare. Pentru a suplini parţial lipsurile în material artileristic au fost demontate tunurile din fortificaţiile oraşului Bucureşti.

Încă din perioada premergătoare intrării în război, Marele stat major elaborase mai multe planuri de campanie, sub forma unor ipoteze. Una dintre acestea, „Ipoteza Z», a devenit în august 1916, planul de campanie al armatei române. El preconiza, în esenţă, ofensiva generală peste Carpaţi pentru a zdrobi rezistenţele inamicului din Transilvania şi a elibera teritoriul romanesc aflat sub dominaţia Austro-Ungariei. Acestui scop strategic îi erau destinate majoritatea forţelor, adică trei din cele patru armate române, reprezentând 80% din totalul efectivelor. Cealaltă armată – aproximativ 20% din forţe – urma să rămână în defensivă pe frontul de sud timp de zece zile, după care, împreună cu un corp de armată rus, trebuia să treacă la ofensiva în Dobrogea.

Inamicul preconiza, prin planul definitivat în iulie 1916 ca în prima etapă Armata 1 austro-ungara să întârzie înaintarea trupelor române în Transilvania şi să le oprească pe cursul mijlociu al Mureşului şi pe Târnava Mică. Concomitent Armata 3 bulgară întărită cu trupe germane şi bulgare trebuia să atace în Dobrogea, depăşind calea ferata Cernavodă - Constanţa. În etapa a doua forţele germano-austro-ungare aveau să treacă la ofensivă forţând Carpaţii, iar cele bulgare să treacă Dunărea pe la Sistov, să cadă în spatele trupelor române şi să le nimicească, silind România să capituleze.

Planul de campanie român stabilea totodată dispozitivul strategic al forţelor. Astfel, de-a lungul arcului carpatic se aflau dispuse: Armata 1, sub comanda generalului I. Culcer, de la Calafat pană la izvoarele Argeşului., având în compunere 6 divizii de infanterie şi 1 brigada de cavalerie; Armata 2, comandată de generalul Alexandru Averescu, de la izvoarele Argeşului pană în regiunea Vrancei, dispunând de 4 divizii de infanterie şi 1 brigada de cavalerie; Armata 4, sau de nord, sub comanda generalului Constantin Prezan, din valea, Oituzului pana în regiunea Dornei, unde făcea joncţiunea cu armata rusă din Bucovina, având în compunere 3 divizii de infanterie, 1 brigada mixtă, 1 divizie şi 1 brigadă de cavalerie.

Cu misiune defensivă pe Dunăre şi în sudul Dobrogei se afla Armata 3, sub comanda generalului M. Aslan, care avea în compunere 6 divizii de infanterie, 1 divizie şi 2 brigăzi de cavalerie.

O altă grupare de forţe, de tăria a 2 divizii de infanterie, constituia Rezerva generală la dispoziţia Marelui cartier general. Ea se afla concentrată în zona Bucureşti, cu misiunea să intervină în sprijinul forţelor care acţionau în Transilvania.

Când Româania intra în război pe frontul de vest forţele aliate de la Verdun şi de pe Somme băteau pasul pe loc şi nu vor împiedica transferul de importanţă pe frontul românesc; pe frontul italian era acalmie, pe frontul de est urma să se stingă ofensiva Brusilov din lipsa de rezerve

iar pe frontul balcanic, armata Sarrail, în loc să atace, era ea atacată de bulgarii opriţi doar de acţiunea României.

Prin urmare, momentul angajării României nu era cel mai prielnic. Aliaţii păreau istoviţi, fără puterea de a trece la ofensivă pe toate fronturile, cum promiseseră, ceea ce va permite Puterilor Centrale sa-şi concentreze atenţia asupra României devenită „paratrăsnetul războiului», pentru a fi scoasă din război.»

- Gogule!
- Spune!
- Mai citeşte şi tu! Mă doare gura…

Gogu Stoian s-a ridicat de la masă, nu înainte de a mai sorbi din ceaşca de café şi a bea întreg paharul cu apă sifonată.

«Însufleţită de dorinţa arzătoare de a elibera pământul Transilvaniei de sub dominaţia străină, armata română a început, în noaptea de 14/15 august 1916, ofensiva pe frontul Carpaţilor. Trupele de acoperire ale celor trei armate au zdrobit rezistentele inamice, au pus stăpânire pe trecătorile Carpaţilor Orientali şi Meridionali şi au pătruns simultan în Transilvania. În luptele purtate în bazinul Haţegului şi lângă Orşova, în zona Timişului de Jos, Bran, la sud de Sibiu, unităţile române au dovedit vitejie şi măiestrie militară, au îmbinat cu succes focul cu manevra prin surprindere în flancul şi spatele dispozitivului inamic. Pană spre sfârşitul lunii august, forţele principale ale celor trei armate române au desfăşurat cu succes operaţiile ofensive stabilite în planul Marelui cartier general, pătrunzând cu impetuozitate pe o adâncime de peste 120 km în zona centrală a frontului din Transilvania. Au fost astfel eliberate oraşele Braşov, Sfântu Gheorghe, Gheorghieni, Miercurea Ciuc şi Orşova. Pretutindeni trupele noastre au fost primite cu entuziasm şi bucurie de populaţia românească din Transilvania eliberată. Dând expresie acestor sentimente „Gazeta Transilvaniei» scria în acele zile: „Stăm încă uluiţi, nu găsim cuvinte să dăm glas bucuriei înăbuşite de suferinele seculare... Fraţii liberatori au sosit... Bine aţi venit şi mergeţi cu bine tot înainte». În timp ce la nord şi vest de arcul carpatic înaintarea forţelor române se desfăşura cu rezultate favorabile, pe frontul de sud inamicul a trecut la ofensivă. O puternică grupare germano-bulgară, sub comanda feldmareşalului Mackensen, a atacat în sudul Dobrogei, cu lovitura principală împotriva capului de pod de la Turtucaia unde se aflau în apărare trupele Diviziei 17 infanterie.

În zilele de 23 şi 24 august au avut loc în această zonă lupte extrem de înverşunate. In ciuda rezistentei dârze opuse şi deselor contraatacuri ce le-a executat, divizia română, suferind pierderi grele şi fiind încercuită de forţele inamice superioare ca număr şi înzestrare, a fost nevoită să cedeze capul de pod de la Turtucaia. Corpul de armată rus, prevăzut prin convenţia militară, să ocupe poziţii defensive în Dobrogea, a intervenit cu mare întârziere şi nu a mai putut salva situaţia. Puternica presiune a forţelor agresoare a silit trupele române să se retragă spre nord ducând lupte pe aliniamente succesive, pană ce, la 6 septembrie, inamicul a fost oprit pe linia Cernavodă - Constanţa. Evenimentele petrecute pe frontul din Dobrogea au avut consecinţe importante asupra desfăşurării ulterioare a primei campanii în ansamblul ei. Comandamentul român a hotărât, la 6 septembrie, oprirea ofensivei în Transilvania şi transportarea unor importante foţre de aici pe frontul de sud, tocmai în zilele în care numeroase forţe germane se concentrau la nord de Carpaţi, pregătindu-se pentru contraofensivă. Marele cartier general român, schimbând planul de campanie cu care începuse războiul, a hotărât să treacă la apărare în Transilvania, aproximativ pe aliniamentul atins de cele trei armate, şi să execute o puternică ofensivă în Dobrogea pentru a nimici gruparea inamică pătrunsă aici.

La 18 septembrie, două divizii române au trecut Dunărea, prin surprindere, în zona localităiţi Flămânda şi au început să înainteze spre sud. Alte patru divizii se pregăteau să treacă peste podul de vase ce se construia sub focul bombardamentelor aviaţiei germane. Deşi în decurs de două zile trupele române au respins rezistenţele inamice şi au realizat lărgirea capului de pod, conturându-se un succes al acestei operaţii, comandamentul român a hotărât să renunţe la manevra de la Flămânda şi să retragă forţele trecute la sud de Dunăre. Aceasta decizie era determinată de faptul că în Transilvania inamicul trecuse la ofensivă.

Aici, pe lângă Armata 1 austro-ungară, fusese constituită, din mari unităţi aduse de pe alte fronturi, Armata 9 germană, pusă sub comanda generalului Falkenhayn, fost şef al Marelui cartier general german. La 13 septembrie inamicul a început ofensiva pe valea Oltului. Trupele române ocupau o poziţie izolată, la sud de Sibiu, fiind despărţite de grupările vecine prin mari masive muntoase. Timp de trei zile cât a durat bătălia de la Sibiu, ostaşii români au opus o rezistenţă deosebit de dârză în faţa forţelor duşmane superioare numeric, retrăgându-se apoi pe crestele munţilor până la vechea frontieră.

Forţele germane au atacat, de asemenea, poziţiile Armatei 2 române ale cărei efective fuseseră reduse simţitor prin trimiterea unor unităi pe frontul de sud. Sub presiunea deosebit de puternică a forţelor inamice, covârşitoare ca număr şi tehnică, trupele noastre au fost nevoite să se retragă pe crestele Carpaţilor. Astfel a luat sfârşit, după patruzeci de zile de la declararea războiului, ofensiva română din Transilvania. Armata noastră începea o nouă etapă a campaniei, al cărei obiectiv central era apărarea trecătorilor Carpaţilor împotriva invaziei inamice care devenea tot mai ameninţătoare.

Intr-adevăr, profitând de stagnarea operaţiilor militare pe alte fronturi, Puterile centrale au concentrat numeroase forţe pe frontul român pentru a scoate din luptă ţara noastră şi a ocupa bogatele sale zone agricole şi petrolifere. Trei mari generali, dintre cei mai capabili, urmau să conducă invazia: Falkenhayn şi Arz von Straussenberg la nord, Mackensen la sud. Aproape două luni inamicul şi-a alternat loviturile repetate, când în sectorul nordic, când în cel sudic, căutând punctele slabe ale acestui front extrem de vast – aproape 1 200 km – adică tot atât cât frontul rus, de la Riga la Carpaţi.

In cursul lunii octombrie, forţele germane şi austro-ungare au declanşat prima bătălie pentru cucerirea trecătorilor Carpaţilor. Trupele inamice au reuşit, cu preţul unor mari pierderi, să ocupe intrările nordice ale defileelor Bran, Predeal şi Buzău. Atacurile de flanc date în direcţia pasurilor Oituz şi Ghimeş, cu intenţia de a deschide accesul pe valea Trotuşului şi a Siretului, au eşuat total. Aici inamicul s-a izbit de rezistenţa, de o dârzenie fără seamăn, a Diviziei 15 infanterie, comandată de generalul Eremia Grigorescu, a cărei deviză „Pe aici nu se trece !» a devenit simbolul legendar al hotărârii întregii armate române de a apăra pământul scump al patriei. In ziua de 6 octombrie 19l6 printr-un vijelios atac la baionetă, ostaşii acestei mari unităti române, supranumită de atunci „Divizia de fier», a aruncat pe inamicul pătruns în forţă dincolo de linia fostei frontiere, producându-i grele pierderi.

Nici încercările trupelor inamice de a pătrunde pe valea Oltului, pe la Turnu Roşu şi pe valea Topologului nu au avut mai mult succes. Şeful Marelui cartier general austro-ungar declara într-un raport adresat comandamentului suprem: „Românii se apără atât de crâncen, încât un

succes hotărâtor nu este de aşteptat decât numai prin aducerea de forţe importante din partea noastră».

Nereuşind sa-şi deschidă prin forţă drumul cel mai scurt spre Bucureşti, inamicul a încercat o lovitură prin surprindere pe Valea Jiului, executând la 10 octombrie o puternică acţiune ofensivă împotriva poziţiilor aparate de Divizia 11 infanterie. După ce au depăşit slabele rezistenţe ale elementelor de acoperire de pe fosta frontieră din zona muntoasă, forţele inamice au înaintat până la nord de Târgu Jiu. Contraatacul viguros al trupelor române, dat la 14 octombrie 1916, a provocat o mare derută în rândul inamicului a cărui retragere precipitată nu s-a mai oprit decât pe poziţiile iniţiale de plecare la ofensivă. La aceste lupte a luat parte cu o însufleţire patriotică impresionantă populaţia satelor din zonă şi îndeosebi locuitorii oraşului Târgu Jiu, bătrâni, femei, copii, bărbaţi nemobilizaţi pentru front, care, înarmaţi cu puşti de vânătoare sau cu arme luate de la răniţi, au respins un detaşament german ce încerca să treacă podul de peste Jiu. In luptele din Valea Jiului din octombrie 1916, printre cei ce şi-au jertfit viaţa pentru apărarea patriei ameninţate s-a aflat şi generalul Ion Dragalina, comandantul Armatei 1 române, rănit mortal în zona acţiunilor de luptă.

Prima bătălie a trecătorilor luase sfârşit printr-un eşec general al planurilor comandamentului german, dar defensiva română devenea din ce în ce mai grea. Noi divizii ale Puterilor centrale erau aduse de pe alte fronturi pentru a zdrobi rezistenţa forţelor române.

In cursul lunii noiembrie 1916 inamicul, cu forţe sporite, a declanşat cea de a doua bătălie a trecătorilor, atacând simultan, pe mai multe direcţii. Gruparea generalului Kuhne a atacat cu 7 divizii poziţiile noastre de pe Valea Jiului apărate de o singură divizie română. In ciuda disproporţiei forţelor, românii s-au luptat cu dârzenie în faţa oraşului Târgu Jiu, dar au fost nevoiţi să se retragă. După ce a ocupat Craiova, această grupare a forţat Oltul şi a început înaintarea spre Bucureşti. Concomitent, alte două grupări inamice îşi îndreptau eforturile ofensive în aceeaşi direcţie: dinspre nord, gruparea generalului Kraft, care reuşise să pătrundă pe valea Oltului; dinspre sud, gruparea generalului Kosch, care forţase Dunărea la, Zimnicea."

Gib îşi sorbea tacticos cafeaua şi asculta. »Trebuie să mă înrolez şi eu. Ar fi păcat de la Dumnezeu ca eu să huzurez pe aici şi concetăţenii mei să moară pe front. Nu este creştineşte." În timp ce Gib gândea astfel de lucruri Gogu a terminat de citit şi s-a întors la masă.

S-au despărţit în faţa braseriei. Gib s-a îndreptat spre gazda sa. Dar, aici vecinii i-au spus că doamna Protopopescu a închis şi a plecat.

- Şi noi ne pregătim de plecare... I-a spus o vecină.

- Nu mai este de stat în Bucureşti! A intrat în vorbă vecinul de vis-a-vis. Mi-a spus proprietăreasa dumitale că a venit o depeşă pe numele dumitale de la o călugăriţă de la Mănăstirea Bistriţa. Mi-a spus proprietăreasa să vă spun că acea călugăriţă pleacă în Moldova cu un grup de medici să îngrijească răniţii .»De la Luminiţa sunt rândurile. Of! Doamne ajutor să treacă cu bine peste durerile şi suferinţele pe care le vede şi le simte. "Gândea Gib în timp ce un dor de ducă îl împingea din spate să plece.

- Mulţumesc de informaţii!

A plecat agale, trist şi copleşit de gânduri.

Prietenii cu care au tras la hotel, toţi au plecat spre Moldova. Bucureştenii trăiesc într-o tensiune din ce în ce mai puternică. Trupele nemţeşti se apropiau. Umbla zvonul că frontal se va stabiliza şi că Bucureştii nu vor cădea. În gazetele, din ce în ce mai puţine, se scria că generalii au de gând să reziste pe Neajlov, la Călugăreni, precum făcuse odinioară Mihai Viteazul. Întreaga populaţie era de acord că nu trebuia lăsată Capitala pradă cizmei prusace, barbară şi fără suflet.

Gib şi prietenul său Gogu Stoian s-au lăsat cuprinşi de atmosferă şi speranţa bucureştenilor, şi au amânat plecarea. Nu le venea a crede că vor ceda Bucureştiul.

- Nu cred că sunt atât de laşi să cedeze capitala!

- Nici eu nu cred... Însă, dragă Gogule, am c-am rămas fără bani. A mormăit Gib, uitându-se cu disperare în portmoneul din piele de căprioară.

- De..., statul la hotel, boieria de prin restaurante ne-au sărăcit !

- Dacă aşi dori să merg spre Moldova nu am bani! Se văita Gib în faţa unei cafele, alături de Gogu.

- În câte e azi, Gogule? Am pierdut şi noţiunea timpului!

- Păi, în 22 noiembrie!

- Auzi canonadele frontului?

- Păi…le-am auzit de alaltăieri !

A doua zi, când s-au întâlnit la aceeaşi cafenea, Bucureştii căzuse în mâna inamicului, care înainta spre Lipscani dinspre vest şi sud-vest.

- Hai, să fugim din Bucureşti !

- Cum?

- Pe jos, spre Chitila!

Au plecat pe jos, prin noroaie, cu încălţările pline de tină, şi spre seară au ajuns la Chitila. E frig. Noroc că se îmbrăcaseră bine. Se înseninase, dar gerul începuse să îngheţe băltoacele care căpătaseră o pojghiţă pe deasupra. Uzi, înfometaţi, au mai apucat ultimul tren care pleca spre Moldova.

- Nu puteţi urca în acest tren ! a zbierat la ei un soldat.

- Uite! Vă dăm bani! s-a adresat Gib unui plutonier.

- Hai ! Urcaţi !

S-au aşezat, destul de comod pe nişte baloturi de fân pentru cai artileriei într-un vagon de marfă cu uşile deschise.

- Să tragem uşile!

Cu greu, le-au închis. Ruginiseră pe canatul lor de metal. După frigul de afară ce le înţepeniseră oasele, căldura din fân începuse să-i dezmorească.

Dorind să se întoarcă pe partea dreaptă, Gib simiţi că-l glodore ceva. Tocmai atunci şi-a adus aminte că avea în buzunar cartea Nuvele de Ion Luca Caragiale, cumpărată de la Take anticarul, apărută la editura Şaraga, în anul 1893, şi care cuprindea nuvelele Păcat, Făclie de Paşti, Poveste, Răzbunare. Le citise pe toate, dar în timpul liber îi plăcea să le mai recitească.

A adormit în sacadatul roţilor de tren, cu gândul că în Moldova poate să se întâlnească cu Luminiţa."Andromeda mea ". Îşi zise. Alături era Gogu şi încă trei militari care moţăiau şi ei.

Toată noaptea s-au scărpinat. Năvăliseră păduchii peste ei. Trenul mergea încet cu opriri îndelungi prin gări, pentru manevre şi ataşări de vagoane. Nu mai ţineau socoteala zilelor şi nici a faptului când este ziuă sau noapte. Într-o gară întunecoasă sunt descărcate baloturile de fân. În vagon se încarcă lăzi închise cu lacăte şi vopsite în kaki. Odată cu această operaţiune se schimbă şi soldaţii cu care, de bine, de rău, se împrieteniseră. S-a schimbat şi paza trenului care nu le mai permite celor doi tineri nemâncaţi să stea în trenul militar.

O iau pe jos spre gara următoare. Gib cu capul în pământ, îndârjit se consola cu faptul că el, înţeleptul este condus de steaua, Andromeda, ce-l urmărea de sus, în noaptea pe care o străbătea pe marginea căii ferate. Mergeau în neştire, cerând pe la casele oamenilor câte o cană de apă şi un codru de pâine. Ajunşi în staţia Tecuci, Gogu şi-a vândut ceasul în

bufetul gării pe două porţii de tocană cu cartofi şi cu câteva bucăţi de ficat de pasăre.

- Măi băieţi, vă văd că sunteţi amărâi rău, pe deasupra vă fac cinste cu un litru de vin de Odobeşti.

- Mulţumesc domnule!

- Dar pe unde umblaţi?

- Vrem să ajungem la Iaşi...

- Să fii sănătoşi, multă lume se retrage spre Ieşi.

După ce au mâncat şi au băut vinul, s-au simţit mai înzdrăveniţi. Au ieşit din bufet şi s-au alăturat cohortelor de oameni ce se îndreptau spre Iaşi. Drumurile spre capitala Moldovei era plin de noroi şi înţesate de convoaie lungi de refugiaţi şi trupe.

Mergând amorţiţi de oboseală, furaţi de somn în mers, a început să plouă mărunt, mocăneşte, Ploaia era rece, care peste o oră, s-a transformat în lapoviţă şi ninsoare. Pierduseră noţiunea timpului, Gib mergea în neştire cu speranţa că steaua Andromeda îl călăuzeşte spre speranţa mult aşteptată. Dinspre răsărit venea val după val un vânt îngheţat, şuierând ca un şarpe uriaş ce-şi ameninţă prada. Toată această umezeală şi crivăul necruător le pătrundeau în oase. Prin gări, pe peroane sau înghesuiţi în sălile de aşteptare, îngheţate şi ele, se aflau oameni flămânzi care se repezeau la rampele părăsite, pe care se aflau, ne păzite, şi ne ridicate, cantităţi apreciabile de cartofi şi sfeclă de zahăr. Le mâncau aşa cum erau, îngheţate scârţâindu-le printre dinţi. De o astfel de “ masă” au beneficiat şi cei doi prieteni, cărora, nu peste puţin timp au simţit cum l-i se umflă amigdalitele din gât.

Dar... foamea era mai puternică. Timp de o săptămână au făcut o foame pe care n-au mai avut-o niciodată.”Toate aceste întâmplări am să le scriu într-o povestire. Îi dau titlul “Retragerea « Am să descriu toată această mizerie. Am să scriu cum… O singură putere îi mână numai pe toţi deopotrivă; aceiaşi neclintit, o stea călăuzitoare, pierdută în zările răsăritului, pe care numai ochi lor de fugari păreau că o văd” Pentru mine acea stea este Andromeda, Luminiţa speranţelor». Astfel gândea Gib mergând epuizat de atâta efort. El care era slăbit, incapabil de eforturi fizice mari, în aceste zile se depăşise pe sine Începuse să-l bântuie gândul abandonului de a merge mai departe. Dar, îl atrăgea, ca Fata Morgana, Andromeda. Însă, pe altă parte, un alt gând îl împingea să se lase în voia soartei. «Cum o da Dumnezeu!” Îşi spunea în gând, mărşăluind mai departe.

Ajunşi în comuna Corod, Gogu Stoian şi-a adus aminte că aici are un coleg de facultate, Mircea Paşcalău. Era spre miezul zilei, soarele abia îşi strecura razele printre norii cenuşii. Au întrebat la câteva case unde este locuina familiei Paşcalău.

- A treia casă de aici! Dincolo de fântâna aceea cu cumpănă. I-a îndrumat o bătrână cu baticul negru înnodat peste gură.

Bucuroşi că se vor întâlnii cu colegul şi că vor beneficia de o oarecare găzduire, cei doi au mărit pasul, nerăbdători să ajungă. Însă picioarele nu-i mai ajutau. Şi-le trăgeau, târându-şi tălpile prin tina de pe drum. Gib privea „spre cei care veneau din urmă, puhoiul ameţitor al duşmanului care înainta, înainta grăbit, îi simţea cum înaintează, nevăzut de adâncimea din urmă “, aşa îşi spunea în gând că va scrie o nuvelă. “Îi voi da titlul Cei din urmă».

Ajunşi în faţa porţii familiei Paşcalău, s-au oprit privind peste gard în ogradă. Nu se vedea ţipenie de om.

- Or fi plecaţi.

- Hai să strigăm!

Cu puţinele puteri au început să strige.

- Domnule Paşcalău! Domnule Paşcalău!

- Cine strigă? I-a întrebat un ţăran ieşind de după colţul casei.

- Oameni buni! Colegi cu Mircea al dumneavoastră!

Domnul Paşcalău s-a apropiat de poartă, privindu-i mai bine pe cei doi tineri.

- Intraţi, vă rog!

- Eu sunt coleg cu Mircea, fiul dumneavoastră! A deschis discuţia Gogu Stoian. Iar dânsul este student la drept, prieten şi concetăţean cu mine.

- Poftiţi în casă! Vă văd înfriguraţi şi obosiţi…

- Venim de la Bucureşti, cum am putut. Când pe jos, când agăţaţi de câte o garnitură de tren militar.

Au urcat cele câte-va trepte în prispa casei cu geamlâc, şi deschizând uşa spre camera dinspre stradă, camera cea bună, i-a poftit înăuntru.

- Intraţi!

- Dar, unde este Mihai! A întrebat Gogu, în timp ce păşea pargul uşii..

- Luaţi loc, pe scaune, sau unde doriţi, pe pat… Eee! Mihai s-a înrolat voluntir şi este cu compania lui la Ieşi.

- Şi noi tot acolo ne ducem…

- Oi fi şi dumneavoastră obosiţi!

- Suntem, bade Paşcalău!

- Mărie! şi-a strigat nevasta.

- Da! Mitre!

- Pregăteşte masa pentru domnii studenţi! Adu aici tot ce trebuie pentru oaspeţi!

- Bine, Mitre!

-…şi cum vă spuneam, Mihai al meu e sărgent! Am primit depeşe de la el. Îmi spune că a fost rănit la picior, nu grav. La îngrijit o călugăriţă de prin părţile Vâlcii!

- Ştii cum o chema? A întrebat curios, Gib.

- Filofteia! Numele ei de călugăriţă…dar, i-a spus că adevăratul ei nume de familie este Dragomirescu.

- Doamne!!!! Este Luminiţa, prietena mea Andromeda!

- Ce Andromedă…ce Luminiţă!? A întrebat mirat domnul Dumitru, crezând că tânărul de alături aiurează.

- Este fost mea prietenă de la şcoală…Îi spuneam Andromeda. Fiindcă ne alesesem ca stea a noastră Constelaţia Andromeda.

—Înţeleg… înţeleg! Ale tinereţii valuri…hehe…

Între timp a intrat şi doamna Maria cu o faţă de masă de un alb imaculat din in. Pe care a pus două farfurii din lut ars, înflorate.

- Dânşii sunt colegii băiatului nostru!

- Sărut mâna doamnă! S-au înclinat cei doi.

Femeia a ieşit, aducând peste câteva minute un castron plin cu ciorbă de fasole cu ciolan afumat, răspândind în cameră un miros plăcut. În castron se afla un căuş din lemn.

- Înainte de masă, duceţi-vă în bucătărie, să vă spălaţi. Acolo este ligheanul pe lavoar, şi tuciul pe plită cu apă caldă.

După ce s-au spălat, au venit din nou în camera bună, aşezându-se în jurul mesei. S-au şters cu un ştergar înflorat aspru din in topit.

- Copii, serviţi-vă cât credeţi de cuviinţă! Le-a spus Maria, ieşind cu discreţie, aşa cum intrase.

Domnul Paşcalău aflat pe un scaun din faţa mesei, a strigat la nevastă.

- Mărieee!!! Să aduci trei clondire şi un borcan cu ţuică! Să-i mai întremăm pe băieţii ăştia. Să nu uiţi să aduci şi unul cu vin!

- Poftiţi! Serviţi!

- Mulţumim!

Şi-au umplut farfuriile cu ciorbă de fasole şi au început să mănânce cu lingurile de lemn. Între timp gospodina casei a adus trei căni din lut, borcan cu ţuică şi o oală din pământ cu vin fiert, cu piper în el..

Domnul Paşcalău privindu-l cum mâncau de repede şi-a dat seama că băieţii de lângă el flămânziseră de multe zile. La turnat ţuică în ceştile de pământ.

- Doamne ajută! Să vă dea domnul sănătate şi să umblaţi cu bine! A zis, rădicând ceaşca.

- Doamne ajută! Doamne ajută! au ciocnit cu domnul Paşcalău. Dând pe gât dintr-o înghiţitură conţinutul ceştilor.

Bând câteva păhărele de ţuică au început să se încălzească

După ce au mâncat sarmalele, carne de porc tocată amestecată cu tărâţe şi au mai băut alte pahare cu vin fiert, băieţii s-au încălzit bine de tot. La fel şi domnul Paşcalău.

- Fă! Mărie! Vino şi tu să ciocneşti un pahar cu vin!

- Acuşi vin!

După ce şi-au urat sănătate şi să se vadă cu bine, împreună cu Mihai, Maria s-a retras pe nesimţite, în timp ce bărbaţii discutau de război.

Se făcuse târziu. Afară se întunecase şi iar începuse să ningă mărunt.

- Vă culcaţi aici! Unul într-un pat, celălalt în patul de lângă fereastră. Înainte de a adormiţi să suflaţi în lampă. Dacă aveţi nevoi ieşiţi în spatele casei. Câinele e legat. Noapte bună!

- Mulţumim! Mâine dimineaţă vrem să plecăm.

- Până la Bârlad vă duc cu căruţa. Tot am ceva treabă până acolo.

- Mulţumim! Noapte bună!

Domnul Paşcalău a ieşit clătinându-se puţin.

A doua zi, imediat după cântatul cocoşului, ce îşi făcea datoria într-un coteţ din fundul ogrăzii, cei doi tineri călători s-au trezit, s-au îmbrăcat, şi ieşind în curte pentru a se spăla pe faţă cu zăpadă, au văzut surprinşi că domnul Paşcalău dejf înhămase calul la căruţă şi îi aştepta.

După ce s-au echipat ca pentru drum, s-au urcat în căruţă pe fânul ce-l pusese stăpânul calului special pentru ei. Doamna Maria a venit şi i-a întins lui Gib o straiţă înflorată din lână.

- V-am pus aici, dragii mami, ceva de mâncare să aveţi pe drum.

- Mulţumim doamna Paşcalău! Să vă dea Dumnezeu sănătate….

- Să închizi poarta după noi, Maria! Rămâi sănătoasă!

- Mergeţi cu Dumnezeu înainte!

Domnul Paşcalău a mângâiat uşor crupa calului, şi acesta a luat-o uşor spre poartă. Trecând podul de bârne piciorul stâng din spate i-a alunecat puţin pe o bârnă îngheată. Domnul Paşcalău îl strânse puţin din hă şi, apoi, au luat-o pe drum în sus pe valea Bârladului.

- Se aude războiul în spatele nostru! Îl simt! Spuse tata lui Mihai. Cred că s-a stabilit la Focşani. Crivăţul bătea din faţă şi le ardea obrajii. Băieţii s-au culcat în fân, trăgând gulerele în sus, să-şi acopere faţa.

Ajunşi la Bârlad pe la orele prânzului, s-au despărţit de domnul Paşcalău, mulţumindu-i pentru găzduire şi efortul de a-i aduce până aici.

În Bârlad era mai multă ordine. Autorităţile militare luaseră măsura de a-i găzdui pe refugiaţi. Cei veniţi de dinainte erau suspicioşi faţă de cei sosiţi mai apoi. Mergând la comenduirea militară, aflată în primărie, nu mică le-a fost surpriza când au dat peste câiţva drăgăşeneni.

- Să trăiţi domnule maior Gheorghe Petrescu!

- Să trăiţi, tinerilor! Ce este cu voi pe aici?

- Ne ducem la Iaşi! ne-a prins războiul în Bucureşti! Nu am mai putut să mergem la ai noştri…frontul se afla pe aliniamentul Piatra Olt-Piteşti!

- Să stai pe aproape că vă aşez într-un tren care merge spre Iaşi!

În momentul acela a apărut şi fostul şef al muzicii militare din Drăgăşani, împreună cu comerciantul Vidu Nicolaescu.

- Să trăiţi domnule maior!

- Să trăieşti, muzicuţă! Băi, băi… s-a mutat Drăgăşaniul aici! S-a mirat maiorul, văzându-l şi pe comerciant.

- Hai să vă duc la gară, băieţi!

- Mulţumim domnule maior!

- Mergem şi noi să bem un vin cu băieţii la bufetul gării! Spuse Vidu Nicolaescu.

Pe drum de la comandament studenţii s-au interesat de familiile lor.

- Nu ştiu nimic! Sunt plecat de mult!

După ce au băut, în grabă, un litru de vin, s-au urcat în trenul care mergea spre Iaşi. «Lung e drumul Iaşului. “ ‘i-a zis Gib, văzând că până la Nicolina au făcut o zi întreagă. Imediat ce a oprit trenul în Gara Iaşi, a fost înconjurat de soldaţi.

- Actele! Scoateţi actele! Le-a zis un subofiţer. Facem trierea!

Gib şi Gogu aveau toate actele în regulă.

- Mergeţi în sala de aşteptare. Acolo, vă face domnul colonel trimiterea la Şcoala de infanterie din Dorohoi.

- Am înţeles!

După ce le-a făcut trimiterea către Şcoala din Dorohoi, nu după mult timp, chiar în noaptea aceea au fost urcaţi în trenul cei ducea spre această localitate.

Din gară au fost preluaţi de un plutonier major şi duşi la Şcoala de Infanterie ce funcţiona într-o cazarmă. Imediat au trecut prin faţa comisiei medicale.

- Domnule Gheorghe Stoian, sunteţi admis! Gogu a ieşit bucuros.

- Am fost admis! Felicitări, I-a spus Gib.

- Să intre domnul Gheorghe Mihăescu! A anunţat un sergent major.

După un control amănunţit, comisia a dat verdictul, scris pe un Buletin Medical. Elev Gheorghe Mihăescu respins. Motivul:»gravă insuficienţă toracică. Semnătura ss. indescifrabil, 30 noiembrie 1916.»

- Drum bun, prietene! Să ai grijă de tine!

- Am! a răspuns morocănos Gib. Gogule îi doresc succes şi …cu Dumnezeu înainte!

S-au îmbrăişat. Gib s-a desprins cu greu, apoi a luat drumul Iaşului. Supărarea pusese stăpânire pe el. Mergea de dimineaţa până seara, drumurile erau desfundate de ploi, iar ghetele abia şi-le trăgea după el, fiind încărcate de noroi. Din mila unor oameni, înnopta în câte o casă, beneficiind de mâncare.

Într-o seară adăstând la o casă de om, citit la viaţa lui, a aflat că la Iaşi, datorită masivelor pierderi de efective pe front s-a înfiinţat o şcoală de infanterie.

- Uite, scrie aici! Îi arată Pătru, ziarul, în timp ce Gib mânca o tocană de cartofi. Scrie şi adresa!

Bucuros nevoie mare, şi-a notat adresa şi a doua zi a plecat mai departe. Pe data de 21 decembrie, oboist şi murdar de noroi, Gib se prezintă la comandantul şcolii. Scund, şi

slăbuţ, cum era, nu prea arăta bine pentru un soldat în armata română.

- Să trăiţi! Domnule comandant! Doresc să mă primiţi în şcoala de infanterişti!

Comandantul s-a uitat la el, l-a studiat din cap până în picioare.

- Măi, tinere! Eşti făcut din…puţin! Nu pot să te primesc. Nu doresc să fii carne de tun, dintr-un luptător nevinovat…

- Vă rog, domnule comandant! Vreau să-mi apăr ţara! Sunt oltean, şi oltenii îşi iubesc ţara şi nevestele!

- De unde eşti măi…viteazule!

- Din Drăgăşani, să traiţi!

- Ai auzit de Suteşti?

- Am auzit domnule maior! Eu sunt de acolo.

- Atunci…moral…aveţi obligaţia să mă primiţi!

- Dacă zici…dumneata…Te primesc!

(Sfârşitul cap. 7 din roman, capitol recomandat a fi citit, pentru că are tematica Războiului pentru Reîntregirea Neamului, precum cărţile de mai jos)

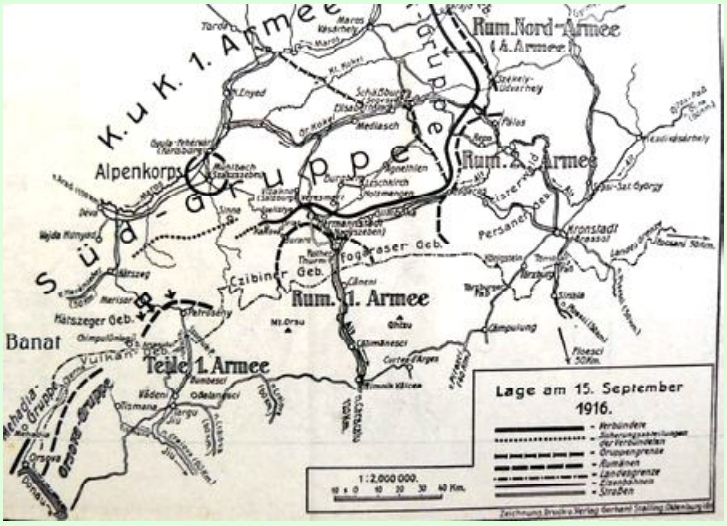

Contraofensiva trupelor austriece în Transilvania

NOU LA EDITURA SEMĂNĂTORUL

Suplimentare de tiraj la memorialul lui Ion Aurariu *„Prin vremuri de război”*

Premieră absolută în luna martie!

Un documentar comun scris de doi cercetători ai vieţii poetului George Coşbuc: prof. Nicolae N Tomoniu, Tismana şi pr. Maxim Morariu, Salva, sat la 4 km de satul naşterii poetului !

Cunoaşteţi o parte din istoria Tismanei sec. al XX-lea, cumpărând această carte!

GEORGE COŞBUC DE LA TISMANA

Nicolae N. Tomoniu

Pr. Maxim (Iuliu-Marius) Morariu - Mân. Salva

Familia Coşuc, Sângeorz-Băi, 1913

FRAG-MENT EPIC de George Coşbuc

Trăsnete-al mîniei noastre, Mircea, tu iuţeşte-ţi paşii !
Adă-ţi gloatele ce-n clipa bine-potrivitei vremi
Prins-au fulgerul cu palma ! Braţ, ce pustiind vrăjmaşii,
Dunărea ca soţ de luptă, munţii te-ai trudit să-i chemi.
Ce vei fi gîndit tu, Mircea, cînd vedeai pornit cum vine
Peste munţi şi peste ape, ca furtuna, liderim ?
Vai, putem noi azi pricepe sufletul ce-a fost în tine,
Mai avem simţire-n inimi ca-ndeajuns să te slăvim ?

Editura Semănătorul - 2016 - ISBN 978-606-93782-7-4

N. N. TOMONIU & MAXIM MORARIU - GEORGE COSBUC DE LA TISMANA

NICOLAE N. TOMONIU

MAXIM (IULIU MARIUS) MORARIU

GEORGE COŞBUC DE LA TISMANA

EDITURA SEMĂNĂTORUL
TISMANA - 2016

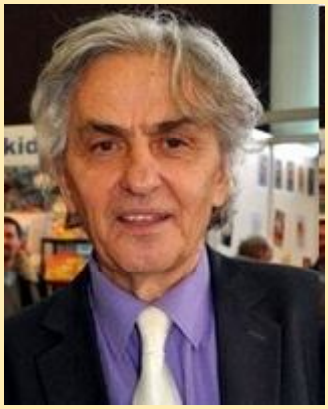

GEORGE ANCA

(n. 1944, Vâlcea) **Poet, eseist, specializat în indianistică**

Scriitor medaliat de Asociaţia Semănătorul Tismana

Omul care ne reprezintă România peste hotare în mod strălucit !

Dr. George Anca la Conferinţa Mondială de Indologie

Dr. George Anca, rândul doi, în costum deschis, în spatele preşedintelui Indiei

Dr. George Anca la Conferinţa Mondială de Indologie

Comunicarea dr. George Anca la Conferinţa Mondială de Indologie, "World Conference Indologie", a avut loc la Rashtrapati Bhavan, New Delhi, o manifestare în colaborare cu Consiliul Indian pentru Relaţii Culturale (ICCR). Conferinţa internaţională s-a desfăşurat pe parcursul a trei zile, începând cu data de 21.11.2015, având cinci sesiuni de comunicări. Dr. George Anca a ţinut comunicarea sa în ziua a doua, sesiunea a treia.

Preşedintele Indiei, Pranab Mukherjee, cu participanţii la Conferinţa Internaţională de Indologie de la Rashtrapati Bhavan, New Delhi, 21.11.2015.

Preşedintele indian Pranab Mukherjee a inaugurat Conferinţa Mondială Indologie şi a deschis sesiunile de comunicări unde participă savanţi internaţionali, în jur de 21 indologi eminenţi din întreaga lume şi opt cercetători seniori din India. Prezintă comunicări ştiinţifice : profesorul Anisuzzaman din Bangladesh, Fernando Tola din Argentina, prof. Oscar Punjol Riembau din Brazilia, Sergio Meliton Carrasco Alvarez din Chile, prof. Dr Jaroslav Vacek din Republica Cehă, dr. Kenneth Gregory Zysk din Danemarca, prof. I . Wayan Ardika din Indonezia, prof. Claus Peter Zoller din Norvegia, prof. Danuta Stasik din Polonia, dr. George Anca din România, prof. Javier Ruiz Calderon din Spania, prof. Ven. Induragare Dhammaratna din Sri Lanka, prof. Dr Korhan Kaya din Turcia, Irma Piovano din Italia, prof. Wang Banwei, prof. Ma Jiali, prof. Yu Longyu din China, prof. Narendra K. Wagle din Canada, prof. Marietta Stepanyants din Rusia, .prof Rajendra Arun din Mauritius, prof. Satya Vrat Shastri şi prof. David Frawley din Statele Unite ale Americii.

Comunicarea din ziua a doua, sesiunea a treia

De la stânga: Prof David Frawley SUA, prof. Lokesh Chandra preşedintele(ICCR), prof. Yu Longyu din China şi dr. George Anca din România.

Din prezidiu fac parte: prof. Satya Vrat Shastri, prof David Frawley din Statele Unite ale Americii, Prof. Lokesh Chandra preşedintele Indian Council for Cultural Relations (ICCR), prof Yu Longyu din China şi dr. George Anca din România.

Iată imagini din timpul comunicării ştiinţifice.

Se observă cât de apreciat este discursul dr. George Anca de către vecinul său, prof. Yu Longyu din China. In videoclip, cu toate că microfoanele, iniţial, nu erau bine pornite, se aud aplauze la început, în timpul şi la sfârşitul comunicării.

Un prieten bun ! Prof. Yu Longyu din China şi dr. George Anca

---

Conferinţa s-a încheiat cu o prelegere specială a fostului preşedinte al ICCR, Dr. Karan Singh, Upanişade.

Pentru o Conferinţă Internaţională a somităţilor Româneşti

Pe când o asemenea manifestare mondială şi la Bucureşti, cu participarea profesorilor de limbă română, doctorilor în filologie sau filosofie, a economiştilor, IT-iştilor, fizicienilor, specialiştilor în cercetarea nucleară, în industria aeronautică sau a altor savanţi de reputaţie internaţională ce lucrează în lume ? Pentru că avem unde s-o organizăm ! Palatul Parlamentului, fosta Casă a Poporului a fost construită tocmai în perspectiva unor mari manifestări culturale internaţionale. S-au creat şi Institute Culturale Române în multe ţări dar singura activitate care a devenit notabilă, a fost deplorabila expoziţie de artă şi literatură pornografică de la New York !

Pentru perpetuarea timp de aproape două decenii la ministerul culturii a miniştrilor maghiari, în scopul de a se crea o majoritate parlamentară, deocamdată a plătit poporul. Care n-a ieşit la vot sau a fost împiedicat să voteze. Refuzul votului şi mânia poporului contra parlamentarilor, puşi politic mereu pe treapta de sus, seamănă leit cu vorba populară să faci pipi în aceea direcţie. Ca să devenim o ţară de civilizaţie europeană, să ieşim cu toţii la vot, nu în stradă !

Nu de guverne tehnocrate, rezultat al unor manifestaţii dubioase de stradă avem nevoie, ci, aşa cum în întreaga istorie a neamului românesc am apelat la sfaturile unor înţelepţi ai naţiunii, aşa trebuie să facem şi acum !

Pentru că sfaturile Înaltelor Porţi sub a căror pulpană am stat vremelnic de-a lungul istoriei, ne-au adus doar vremuri potrivnice.

Prof. Nicolae N. Tomoniu
Director revista ”Sămănătorul” .

AFRICA E TISMANA

În spatele viersului "Africa e Tismana" al poetului George Anca stă o întreagă filozofie şi de aceea el nu poate fi înţeles atât de uşor. De pildă, îl desluşesc erudiţii care-l citesc pe marele Mircea Eliade, filozof şi istoric al religiilor, fost profesor la Universitatea din Chicago din 1957, titular al catedrei de istoria religiilor Sewell L. Avery din 1962, naturalizat cetăţean american în 1966 şi onorat cu titlul de Distinguished Service Professor.

Intersecţia dintre George Anca şi Mircea Eliade şi corespondenţa dintre ei (publicată de "Sămănătorul" online, nr.3/2014 şi nr. 4/2014 tipărit), s-a realizat pentru că filozofia indiană devenise a doua pasiune a lui Mircea Eliade şi obţinând o bursă particulară, studiase limba sanscrită şi Yoga cu Surendranath Dasgupta, în Calcutta.

Pentru edificare deplină, este suficient să extragem câteva date din biografia poetului:

GEORGE ANCA (n. 12 aprilie 1944, Vâlcea) Poet, eseist, specializat în indianistică. Operă vastă, de combinaţii pline de virtuozitate între originismul universal şi modernismul arhaizant. Studii şi titluri academice: Doctor în filologie (Univ. Bucureşti, 1975). Director general al Bibliotecii Pedagogice Naţionale „I.C. Petrescu"; Visiting Lecturer University of Delhi (1977-1984; 2002-2003); scriitor - membru al Uniunii Scriitorilor din România; traducător. Preşedinte al Asociaţiei Culturale Româno-Indiene şi al Academiei Internaţionale „Mihai Eminescu"; vicepreşedinte al Societăţii de Etnologie din România; membru al Romanian Group for Pugwash.

Cărţi publicate (selecţii): Invocaţii (1968), Eres (1970), Poemele părinţilor (1976), „Ardhnariswara" (1982), Parinior (1982), Mantre (1982), Pancinci (1982), Upasonhind (1982), Indoeminescology (1994), The Buddha (1994), Orientopoetica (2000), Gitagovinda de Jayadeva (trad. 1983), Meghaduta de Kalidasa (trad. 1984); Eminescu's Luceafărul in Sanskrit (1983); Sanskritikon (2002); Dharma hindusă (trad., 2002); Tangoul tigrului (2005); ciclul Apokalipsa indiană; Gramatica sanscrită în versiunea lui Eminescu (2004); Cenuşa lui Eliade (2007)

Africa e Tismana
Africa e Tismana de nu-i aprinsesem lumânare

Când pe la sfârşitul lui Cuptor, al anului 2010, doctorul în milenara cultură indiană, George Anca, poposea la Tismana, socoteam că "trec să te văd", aruncat rapid prin telefon, ne va lua timp doar cât să bem o cafea şi să gustăm ceva fructe anti-caniculă.

Îl ştiam omul "lumii în trei cuvinte", al filosofiei tip haiku în trei viersuri sau al dodiilor olteneşti ce concentrau o dojană ce ţine la şcoală o oră în "vezi tu pe dracu' !" Dar a fost suficient să deschid discuţia pe tema doctrinei asceto-mistice, şi anume, dacă el crede că Sfântul Nicodim de la Tismana a fost adept al isihasmului şi spiritele s-au încins. Nu mai era acum vorba nici de "trec să te văd", nici de minute, ci, de ore întregi. "Stai să vezi ce-a fost cu Gr. Palamas întâiul care încerca să realizeze unirea omului cu Dumnezeu prin rugăciuni lăuntrice ! Se pare că era aproape de a vedea lumina taborică iar Nicodim în peştera lui din Stârmina încerca un nou event !". "Ba, nu ! Evagrie din Pont a iniţiat cel dintâi „Rugăciunea inimii" sau „Rugăciunea lui Iisus", prin invocarea repetată a unei rugăciuni cu numele lui Hristos !"...

De regulă, prin e-mail mă-nţelegeam cu George prin două, trei fraze dar acum… Ehei ! Ca să vorbesc în dodii, "una-i scrisul, alta-i vorba!" aşa că George se hotărî: "Rodica, draga mea soţie! Ia maşina şi lumina şi du-te tu cu ele la mănăstire că noi mai avem niţică treabă! Găsim noi vreo maşină să urcăm după voi la mormântul Sfântului Nicodim"

Ajunsesem subit la constatarea că George îmi vorbea prin prisma filosofiei marilor poeme indiene ale lui Kalidasa, Jaydeva, Shankaracharya, RABINDRANATH TAGORE, filozofie pe care eu o redusesem, ca matematician, la înţelegerea abstractă vehiculată de ţăranul simplu privind "reîncarnarea". Eu vedeam "reîncarnarea" mea în Sfântul Nicodim ca o afinitate de neam, tatăl meu fiind pe jumătate sârb din provincia Bitolia iar lui George, poetul şi filosoful, îi vedeam "reîncarnarea" prin afinitatea de gândire cu indienii celebri de care-mi vorbea. În ultimă instanţă voiam să invoc faptul că ideile filosofice caută în genere originile tot aşa cum Mircea Eliade punea accentul pe conceptul de spaţiu şi timp sacru. Spaţiul sacru este în concepţia lui centrul universului, pe când timpul sacru era o repetiţie a elementelor de la originea lumii, când fiinţele umane arhaice erau bine orientate în timp şi spaţiu. Spre deosebire de noi muritorii de azi, care trăim într-o dimensiune ascunsă, subconştientă, guvernată din ce în ce mai slab, până la imperceptibil, de fenomenul religios.

Dar, vai, conştiincioasa Rodica se întoarse de la mănăstire iar eu şi George aterizarăm pe pământ în spaţiul şi timpul real.

NEW DELHI, BURICUL INDOLOGILOR DIN LUME

În luna noiembrie anul trecut, indologul nostru de serviciu George Anca, spre cinstea întregii Românii, ateriză în India care a găzduit pentru prima dată "World Conference Indologie", în colaborare cu Consiliul Indian pentru Relaţii Culturale (ICCR).

Ziarele au anunţat savanţii internaţionali care au participat la Conferinţă: profesorul Anisuzzaman din Bangladesh, Fernando Tola din Argentina, Prof Oscar Punjol Riembau din Brazilia, Sergio Meliton Carrasco Alvarez de la Chile, Prof Dr Jaroslav Vacek din Republica Cehă, Dr. Kenneth Gregory Zysk din Danemarca, Prof I . Wayan Ardika din Indonezia, Prof Claus Peter Zoller din Norvegia, Prof Danuta Stasik din Polonia, Dr. George Anca din România, prof Javier Ruiz Calderon din Spania, Prof Ven. Induragare Dhammaratna din Sri Lanka, Prof Dr Korhan Kaya din Turcia, Irma Piovano din Italia, Prof Wang Banwei, Prof Ma Jiali si prof Yu din China, Prof Narendra K. Wagle din Canada, Prof Marietta Stepanyants din Rusia, Prof Rajendra Arun de la Mauritius si prof David Frawley din Statele Unite ale Americii.

La începutul lui decembrie a.c., George Anca primi un set de imagini făcute de gazde la înalta conferinţă, unde în jur de 21 indologi eminenţi din întreaga lume şi opt cercetători seniori din India au deliberat pe diverse teme legate de cultura şi filosofia indiană. Preşedintele indian Pranab Mukherjee a inaugurat Conferinţa din 21 noiembrie. Printre fotografii, dr. George Anca, făcând parte din prezidiul unei sesiuni de comunicare.

ÎNTRE CHINEZI

Ehei ! Privim zilele astea pe George Anca între… chinezi. Dar până la urmă, "Qui semble, s'ensemble !" nu-i aşa ? Până şi în vremea lui Confucius, Zalmoxe sau Pitagora,

când se mergea cu căruţa sau cu corabia din bambus, marii învăţaţi ai lumii ţineau prelegeri prin alte imperii sau îşi făceau reciproc copy/paste. Să nu credem noi că geniile preistorice sau seminţiile pământului erau înţepenite într-un areal restrâns dacă n-am văzut, decât până în aceşti ani, marea migraţie arabă ce are loc în Europa! Are dreptate dr. George Anca, redactor la revista "Sămănătorul", amfitrion în cenaclul literar de la Clubul Calderon din sectorul 2, Bucureşti: Africa e Tismana !

Iar poezia lui, atât de abstractă dar pe deplin cuprinzătoare, m-a făcut să-i dau o replică prietenească..

George Anca: Intre chinezi -

Africa e Tismana
Africa e Tismana de nu-i
aprinsesem lumânare
dau mâna cu schizofrenia
mai dă-mi un diabet
binele fâcându-vi-l
m-aţi îmbolnăvi
ori aş spune bon jour
am uitat o lumină
mult până la Confucius
reprimare anekanta gitan
frustrare stereotipie regresie
lucruri modelabile decât prin muzică
o alergătură şi ceva
lăsaţi-ne-n pace cu legile
râde Tagore bambuşilor
care în foc continuu care
nu vă mâncaţi beţi-mă
chiar m-am uitat în geneză
şi voi de pe drumuri în arhetip
el cu terenul eu cu scena

Replica
Nicu N. Tomoniu: şi invers -

Să-ţi trăiască ORIENTOPOETICA
Fire-ai să fii, tizule George
Ce pui o lumină Tismanei
Aşa e, Tismana e Africa,
Trecând prin sud-vestul Indiei,
Unde avu misiune apostolească Toma,
El marele zidar.
Dar ajungand la Gundafor,
Împaratul Indiei,
Nu-i făcu palat pe pământ,
Ci în cer, dând banii săracilor.
Făcând-i creştini,
Lovi greu Toma pe Confucius,
Cu ideea lui că natura,
Are,o esenţă divino-cerească,
Cu rădăcina ei, natura umană.
De aci, persecuţiile răspândiră seminţiile,
Prin Lume iar Tismana,
Ajunse în grădina basarabilor.
Nici acum nu s-a potolit,
Roiul seminţiilor ce încing pământul,
Mai rău decât Zeul Ra,
Cu ochiul lui de foc.
Mint ăştia cu încălzirea globală,
Geţarii se vor topi şi vor răci Pământul.
Polul nord va ajunge în Siberia,
Şi va ajunge sloi Europa.
Tismana se va întoarce în Africa,
Unde va fi cald şi bine.
Dar nu vom trăi noi ziua aia!
Deocamdată scriem poeme,
Gândind că vor deveni imnuri,
Ca ale lui Tagore...

New Delhi: President Pranab Mukherjee with the participants of the International Conference of Indologists at Rashtrapati Bhavan, in New Delhi on Nov 21, 2015.
George Anca, al doilea din stânga

Dumitru Vlăduţ, pe vremea când era profesor la Sibiu

DUMITRU VLĂDUŢ - (n. 1939, Ungureni-Tismana, Gorj).

Eseist, proză scurtă, folclor.

O PRIMĂVARĂ CU GHIOCEI ÎN DECEMBRIE 1989

Gânduri despre România altor vremuri. O fi fost ceva bine pe vremuri sau totul a fost rău?

Aşa credeam noi că în toamna anului 1989 am dat peste o primăvară cu ghiocei şi speram că fiecare dintre noi ne vom împodobi odăile cu buchetele albe ale ghioceilor. Toţi sau aproape toţi speram că s-au schimbat anotimpurile SOCIETĂŢII ROMÂNEŞTI. Aproape toţi românii credeam că a început să strălucească un soare cald pe câmpiile mănoase ale ţării noastre. Speranţele au fost mari, aşteptările întârziau. Cei ce au luat frăiele noii orânduiri s-au instalat în fotoliile comode ale Guvernului şi ale noii preşedinţii. Ei s-au instalat comod, dar se pare că pe zi ce se instalau tot mai confortabil au uitat de speranţele românului de a mai culege frumoasele flori albe ce credeam că au înflorit în decembrie 1989. In decembrie 1989 tot românul sau aproape toţi au văzul deasupra ţării un cer senin şi înstelat şi cu un soare la care sperau o căldură şi o binecuvântare a necunoscutului.

În noua orânduire - românul a observat foarte târziu că de pe cerul înstelat cădea zilnic câte o stea, în locul stelelor a apărut câte un nor alburiu, întunecându-se în timp. Aşa au început să cadă stele de pe cerul speranţelor de pe teritoriul României. A căzut o stea, peste o săptămână cădea altă stea şi tot aşa au căzut stelele industriei româneşti. La început au căzut luceferii industriei româneşti - marile uzine vândute pe un euro şi apoi în locul modernizării marilor uzine - acestea s-au transformat în mormane de fier vechi, iar cei ce le-au cumpărat cu un euro s-au îmbogăţit, iar românul care muncea aci în acest luceafăr industrial a rămas fără speranţele în care au crezut, speranţele în care au crezut după anul 1989.

Încet, încet peste cerul înstelat a început eclipsa. Soarele strălucitor în care am crezut în ’89 a fost uşor întunecat de speranţele frumoase ale românului. Nu a fost suficient că au fost duse la ruine luceferii industriei româneşti, lăsând fără loc de muncă oameni muncitori ce lucrau ziua şi noaptea pentru a-şi întreţine familia şi pentru a-şi găsi un loc mai comod într-o locuinţă, într-o gospodărie mai frumoasă şi mai bogată, dar cerul ce acoperea România se tot întuneca. Eclipsa a cuprins toată industria românească, au dispărut combinatele de confecţii, modernele fabrici de bere, de lapte şi micile fabrici industriale mărind numărul oamenilor care culegeau in decembrie ’89 falsele flori albe şi speranţele lor într-un cer cu soare strălucitor. Zeci de mii de oameni au rămas fără loc de muncă, şi astfel, în câţiva ani cerul României a intrat în eclipsă totală.

Industria a fost distrusă, agricultura a intrat în colaps, irigaţiile şi serele au fost distruse prin furturi şi jafuri, agricultura s-a transformat în livezi pline de bălării şi uscăciuni. Aducem legumele şi fructele din străinătate, chiar şi din ţările vecine, unde eclipsa nu a pătruns şi unde cerul are încă stelele industriei iar românul pleacă din ţara lui să le culeagă fructele, legumele, să lucreze în construcţii şi să îngrijească câte un bătrân, care la el în ţară se bucură de o pensie frumoasă ce-i permite să trăiască decent şi să plătească şi pe românul plecat din ţara lui fugind de sărăcie. De acolo trimit bani şi la familia rămasă în fosta Românie bogată altă dată.

Frumoasele amintiri din copilăria mea unde am crescut şi am învăţat în România de altă dată, nu se pot uita uşor. Cum să poţi uita o viaţă plină de amintiri, de un învăţământ sănătos şi cu temelii bine conservate. Azi, prin presă şi prin televiziuni vezi numai acuzaţii aduse profesorilor, învăţătorilor, educatorilor care critică elevul care vine îmbrăcat cum pofteşte el şi nu cum ar trebui să-şi respecte instituţia unde se pregăteşte, sădindu-i sămânţa caracterului în memorie, bunele învăţăminte cu care să-şi creeze un viitor pentru el şi pentru o familia pe care o va crea într-un viitor apropiat.

Într-o zi am auzit şi văzut emisiuni unde unele posturi de televiziune criticau o profesoară că a trimis o elevă acasă că a venit la cursuri cu o rochie înflorată. Crimă mare - subiect pentru televiziuni - cum îşi permite profesoara să trimită o elevă acasă. Îi cereau demisia profesoarei şi scoaterea din învăţământ, ba ceva mai rău, a venit la şcoală mama elevei şi o trăgea la răspundere pe profesoară cum îşi permite să-i trimită fata (eleva) acasă? Pentru că a îmbrăcat o rochie care-i plăcea ei?

Greşeală? Da, un regres în educaţie domnilor de la televiziune şi mamelor care vă protejaţi copiii, dându-le o educaţie bolnavă care îi afectează în restul vieţii. Credeţi că în viaţă trebuie să se comporte cum vor ei?

Ştiţi domnilor care transmiteţi aceste absurdităţi şi voi mamelor care vă protejaţi copiii în nerespectarea disciplinei şcolare cum mergeam noi la şcoală? Mergeam cu uniforme şcolare, cu număr de înmatriculare şi cu emblema liceului sau a şcolii unde ni se pregătea viitorul. Nu aveam voie în zilele de sărbători şi duminicile să circulăm pe străzile unde se plimbau oamenii maturi. Nu aveam voie să mergem la şcoală fără uniforme. Ori, dacă azi sistemul bolnav al educaţiei le permite să meargă la cursuri cu fuste scurte, cu ruj pe buze, cu unghii vopsite, cum să mai respecte regimul şcolar şi cum să nu se petreacă atâtea violuri? Cine se face vinovat că azi un elev răspunde obraznic unui dascăl sau uneori sărind la profesori amenințându-i. Ce ziceţi domnilor de la aceste televiziuni care criticaţi dascălul şi nu elevul - ce se va alege de acest elev când va termina şcoala? (Voi aveţi copii?).

Vor proceda la fel; îşi vor insulta directorul, şeful de producţie sau patronul? Păi atunci unde vor găsi loc de muncă? Ce va deveni acest tânăr sau ce va face când va fi bun pentru muncă? Cine va lucra cu acest tânăr? Şi cum îl va primi în fabrica lui, dacă a fost crescut în desfrâu şi în apărarea comportamentului bolnav pe timpul şcolii sau al oricărei forme de învăţământ.

Se gândesc cei care fac asemenea transmisiuni sau părinţii care iau apărarea proastelor comportări în şcoală şi în societate, unde va ajunge copilul lor?

S-au uitat multe! Şi eu am fost elev dar aveam un respect faţă de dascălul meu. Dacă eram nerespectuos nu veneam cu lecţia ne învăţată, dacă făceam dezordine în clasă - imediat eram pedepsit. Dascălul ne punea în genunchi, uneori pe coji de nucă sau pe boabe de porumb. Dar cine venea sau îndrăznea să critice un dascăl care urmărea ca în clasa lui să fie ordine? Şcoala primară unde am învăţat am avut învăţători cu metode de predare excelente; plecai cu lecţia învăţată - dar am avut şi învăţători care nu aveau zestrea de dascăl. Am învăţat la o şcoală cu 4 săli de clasă, învăţam 7 clase, cei mici dimineaţa, cei mari după masă. Am avut dascăli buni - Auraru, Aurel Cocîrlă, soţia acestuia, Slivilescu Nicolae - dar am avut şi dascăli ce nu aveau darul de dascăl cum era învăţătoarea P. M. dascălul C.N. care era o brută şi nu dascăl. Toţi aceştia au funcţionat în comuna Tismana, Gorj - locul meu de naştere. In aceşti ani, 1940 - 1941, a funcţionat pe lângă şcoală şi cantina săracilor care servea masa la terminarea cursurilor, cantina era în vechiul sediu al primăriei. Când treceam pe lângă ea, avea un miros miraculos. Am rugat pe unchiul meu, învăţător la această şcoală, să mă lase să mănânc şi eu măcar o dată la această cantină.

Mi-a îndeplinit dorinţa. La începutul mâncării se făcea o rugăciune. O ţin minte şi azi, suna aşa: *Mânca-vor săracii şi vor lăuda pe domnul.* La terminarea mesei mulţumeam domnului pentru binecuvântarea hranei pe care am servit-o. În liceu se purtau uniforme şcolare cu emblema şcolii şi nr. de înmatriculare. Dacă făceai o dezordine pe stradă, cineva îţi lua numărul de înmatriculare şi şcoala la care învăţai, anunţa pe diriginte sau pe directorul şcolii şi îţi primeai pedeapsa prin observaţii în faţa întregii clase sau şcolii pentru comportamentul urât de pe stradă.

Nu era nevoie de poliţişti sau de 112 ca azi ca să poţi descoperi dacă este sau nu elev. Cei care duc frâiele învăţământului după ’89 nu au făcut decât rău învăţământului, au schimbat la legi in fiecare an, dar totul a fost în zadar.

Noi am învăţat primele litere cu tăbliţe şi cu condeie, dar am învăţat bine şi am ocupat locuri în viaţă meritate. Azi învăţământul este în colaps, televiziunile şi presa critică dascălii nu elevii care au comportări necuviincioase şi rochii deasupra genunchilor. Ce ziceţi cei din televiziune e bine, voi aveţi copii?

Pornirea presei şi unor televiziuni împotriva dascălilor este în defavoarea tinerilor elevi şi studenţi care vor porni în viaţă pe cont propriu. Dacă nu vor reuşi în viaţă să devină buni ortaci, vin televiziunile să-i ajute?? Dar cine se gândeşte la ce va urma? Gândesc doar să-şi facă audienţă. Eu prefer învăţământul din timpul copilăriei mele, chiar dacă umblam în opinci şi dacă dascălul meu mă pedepsea că nu învăţ, nu sunt îmbrăcat decent sau nu port uniformă şcolară. Dascălul era în satul meu luceafărul ce ne lumina calea vieţii, azi dascălul este supus criticilor unor televiziuni, unor părinţi ce nu gândesc la viitorul copilului său. Care devine din lipsă de educaţie în viaţă un violator, nu-şi respectă aproapele şi chiar pe cei ce l-au crescut.

Sunt însă şi părinţi care se gândesc la viitorul copiilor lor. Aceştia au loc în societate, sunt respectaţi, sunt căutaţi de patroni şi instituţii ale statului şi le oferă confortul meritat, mulţumind părinţilor şi dascălilor ce le-au canalizat viitorul.

Dacă căderea stelelor de pe cerul României s-ar opri aici! Dar nu se opreşte căderea stelelor, întunericul cuprinde toate ramurile României. Sănătatea este sub nivelul dorit. Doctorii te tratează ca pe un muritor când ai intrat pe uşa spitalului sau a unui cabinet particular. Rar întâlneşti doctori amabili ce-ţi dau speranţe pentru viaţă. Într-o zi am solicitat la un cardiolog din Tg-Jiu un consult. Mi-a răspuns că nu are timp chiar dacă este grav. Refuzaţi? Da, nu am timp. Păi acesta este jurământul dumneavoastră când azi eşti doctor? Ironic mi-a răspuns: *ce te priveşte, eu hotărăsc dacă consult sau nu.* Aşa funcţionează azi sistemul de sănătate.

Eram mic, aveam 4 ani, am răcit şi am fost internat la un spital din Baia de Aramă. Spitalul era cu aparatură modestă, dar cu medici cu dragoste de meseria lor. În fiecare zi, de 3 - 4 ori, venea medicul în salonul meu unde eram internat însoţit de mama - şi mă întreba de fiecare dată: *„Mitruţ ce faci, să ai grijă să iei medicamentul la ora scrisă»*, şi uite aşa două săptămâni doctorul de la Spitalul din Dealul Baia de Aramă m-a făcut bine. La plecare a venit în salon şi m-a atenţionat să nu mai stau în frig. Stau azi şi gândesc - prefer doctorul de acum 75 - 80 de ani - mai apropiat de pacient şi cu devotament pentru bolnav chiar dacă nu aveau aparatura medicală de azi. Te vindecau cu vorbe frumoase, cu încurajare şi cu grija de a-ţi lua tratamentul prescris la ora fixată de doctor.

Omul simplu, fără carte multă, nu are succes nici în necazurile create de semenii lui. Sunt unii judecători care nu le înţeleg necazurile, se bazează pe armata de experţi judiciari, care unii dintre ei lucrează în interesul lui de a cumula venituri necuvenite, vânzându-şi cinstea şi omenia în schimbul unor bani necuveniţi. La influenţa acestora şi la unele rapoarte ale acestor aşa-zişi experţi, unii judecători nu mai studiază cazul unui biet sărac şi bazându-se pe unele rapoarte ce conţin falsuri in interesul avuţilor, dau sentinţe eronate. Se zice că sunt judecători care nu iau în seamă unele rapoarte depuse de topografi corupţi. Nu le iau în consideraţie şi dau soluţii după acte, martori şi convingere personală ca soluţia să fie cea mai corectă. Câţi asemenea judecători sunt? Chiar dacă obţii o sentinţă corectă, vin recursuri cu alte expertize care prezintă date false şi duc în eroare judecătorii.

Pe timpuri - judecătorii pentru convingerile lor personale se deplasau la faţa locului şi îşi formau opinia, nu aşteptau rapoartele topografilor. Azi s-au declarat zeci de experţi judiciari dar este foarte greu să găseşti unul corect. De fapt aşa este omul format, nu se mai poate schimba in fuga lui pentru venituri necuvenite. Aşa este România de azi: deputaţi corupţi, guvernele care au stăpânit timp de 25 de ani România şi au reuşit să stabilizeze furtul, minciuna şi turnătoriile dintre semenii lor.

Domnilor, ştiţi voi ce conduceţi? Ţara Românească cu oameni cinstiţi, cu muncitori obligaţi să plece peste hotarele ţării, altădată cu profesori devotaţi meseriei lui, cu un doctor ce stătea la capul bolnavului, cu un judecător care venea la faţa locului pentru a-şi forma convingerea lui în pronunţarea unei sentinţe drepte. Nu ştiţi asta domnilor guvernanţi! Ştiţi doar să spuneţi poveşti neadevărate pentru ţară, pentru poporul pe care-l guvernaţi, să vă lăudaţi cu creşteri economice, să ascundeţi creşterile de preţuri, să promiteţi un nou cer cu stele strălucitoare înainte de alegeri, ca în timp stelele să rămână tot in cerul întunecat ce acoperă România, iar stelele strălucitoare despre care vorbiţi şi promiteţi se ascund în

continuare după nori negri ce i-aţi adus deasupra Românilor după ’89. Aţi creat instituţii în ţară ce se concurează în abuzuri şi supremaţie, nu se ştie cine conduce şi cine execută, totul datorită vouă GUVERNANŢILOR, s-a abătut asupra românilor blestemul pentru care în ’89 am aplaudat cu toţii.

Îmi aduc aminte cu zeci de ani în urmă când îmi exercitam meseria de dascăl în Ardealul nostru, eram înconjurat de oameni gospodari, cinstiţi, muncitori, de preoţi curaţi - azi se găsesc greu - învăţători cinstiţi şi omenoşi ca fostul pământean, director de şcoală Ungureanu Vasile, care plecat la 96 de ani dincolo de poarta necunoscutului, alături de părinţi, rude şi oameni cinstiţi deja trecuţi în lumea unde este dreptate.

Dar să reamintesc şi de viaţa noastră de dascăli la şcoala pe care Ungureanu Vasile o păstorea. Eram 17 cadre didactice şi o instructoare superioară de pionieri. Majoritatea cadrelor didactice eram tineri, necăsătoriţi. Când voiam să facem câte o chermeză (dans), ne fiind căminul cultural - construit abia în 1956 - 1957 - organizam pe sub ascuns câte o chermeză sâmbăta seara noi dascălii tineri şi mai invitam şi colegi de la alte şcoli. Totul se organiza în secret pentru că directorul Ungureanu nu voia să dansăm în una din multele săli ale şcolii. Aveam un acordeonist în satul şcolii noastre, îl chema Volony. Il tocmeam şi pe acesta în secret ca să nu afle directorul Ungureanu şi când aveam totul pregătit, aveam un aliat care ne susţinea organizarea chermezei, altfel nu aveam posibilitatea să intrăm în şcoală. Directorul încuia şcoala şi ţinea cheia la el acasă. Aliatul nostru în organizarea chermezei era doamna Victoria, soţia d-lui director. Colegii mă trimiteau pe mine la doamna Victoria, eram naşul copiilor lor. Ziceau colegii: mergi tu la doamna Victoria şi cere-i cheia de la intrarea în şcoală. Soţia directorului Victoriţa ne dădea cheia în secret şi ne atenţiona, după ce intraţi în şcoală încuiaţi uşa de la intrare, suciţi cheia ca să nu mai poată directorul să intre în şcoală cu cheia de la oamenii de serviciu. Aşa făceam. Respectam instrucţiunile. Începea petrecerea fără prea mult zgomot, dansam tangouri, valsuri, şi alte jocuri de Ardeal. Fetele dăscăliţe veneau frumos îmbrăcate, nu cu fuste deasupra genunchilor şi nici nu se strâmbau în toate felurile în timpul dansului cum se vede azi pe ecranele televiziunilor sau la anumite aniversări.

Lunea începeau cursurile, ne aşteptam la muştruluire (critici şi observaţii) din partea directorului Uugureanu, ne făcea morală, dar mai moderată. Doamna Victoria, soţia directorului, avea grijă să domolească furia directorului împotriva noastră, a tinerilor dascăli,aşa că scăpam mai uşor.

Având aliat de nădejde pe doamna Victoria. la 3 - 4 săptămâni organizam alte chermeze, iar supărarea directorului era tratată cu multă dibăcie de soţia sa.

Ar mai fi multe de spus despre timpurile frumoase petrecute de-a lungul vieţii, dar le voi depăna poate în alte scrieri unde voi descrie amintiri reale, nu poveşti. Pentru că noi avem ce spune generaţiilor ce ne urmează dar ei ce vor spune copiilor lor? Le vor povesti de o tinereţe sădită între anii ’89 şi 2015 cu neimplicări, cu fuga după căutarea unei slujbe, cu o viaţă petrecută în minciună şi cu speranţa că într-o zi va răsări şi pentru ei soarele dreptăţii? Sperând că pe cerul României vor apărea stelele care au căzut după *89 de pe cerul industriei Româneşti, că va veni de undeva din necunoscut o şcoală cu învăţătură aşa cum a fost odată, cu un medic care să supravegheze cu devotament un bolnav şi o justiţie care să facă dreptate şi omului sărac şi cinstit, fără să deosebească săracul de bogat, de cei cu relaţii şi de cei fără relaţii.

Poate într-o zi divinitatea ne va ierta pentru aplauzele anilor ’89, în sfânta zi a NAŞTERII LUI ISUS când fluturam steagul găurit fără să ştim că prin această gaură a steagului intră ura, dispreţul şi distrugerile FRUMOASEI INDUSTRII ROMÂNEŞTI.

Vlăduţ Dumitru

Mai avem nevoie de gândurile lui Nea Mitică Vlăduţ?

Aceasta ar fi întrebarea pe care ne-o pun unii. Da, avem nevoie de amintirile lui nea Mitică fie şi numai pentru a face o comparaţie între lumea din secolul trecut şi cea de astăzi, între şcoala de ieri şi cea de azi..

Desigur că la şcoală nu se mai folosesc demult pedepsele iar nuiaua la palmă e luată în derâdere. Dar e bine de ştiut că ea a fost folosită şi poate că a dat rezultate pe altă concepţie de educaţie şi instrucţie. Rezultate, care astăzi se obţin prin cu totul alte mijloace, numai dascălul să aibă dragoste de meseria sa. Asta e cheia! O spune chiar Mitică Vlăduţ: unii dascăli vechi n-aveau înclinaţie spre educaţie. (Numele întreg din articolul trimis nu a fost folosit de noi, ci doar iniţialele)

De pildă, chiar în paginile 7-14 ale acestei reviste puteţi citi despre felul de organizare al învăţământului preşcolar din cuvântările doamnelor Mariana Buzianu şi Camelia Croitoru dar şi din comportarea acestora la această manifestare care se cheamă învăţământ practic, învăţământ complementar lecţiei clasice. Copiii sunt învăţaţi să se integreze în comunitatea satului lor, alături de părinţi, să observe atitudinea civică şi comportamentală a lor la această manifestare.

Astăzi copiii nu mai fac desen ca pe vremea lui nea Mitică. Participă la expoziţii de desene tematice, creaţiile lor au fost expuse la Festivalul Internaţional al Tradiţiilor organizat la Tismana. Pe timpul Festivalului Castanului aţi putut vedea o expoziţie pe această temă a micuţior din grădiniţa dnei Camelia Croitoru şi a colegei dânsei.

Organizarea şcolii de la Tismana implică elevul în activităţi la care participă părinţii iar creaţia literară îşi are locul în cadrul şcolii care tipăreşte propriile reviste şi cărţi cu tematică literară specifică sau de patrimoniu cultural local.

Este un prim pas al copiilor dar nu amestecăm lucrurile - aşa cum sugerau unii - între revistele şcolare şi revista noastră cu scriitori consacraţi. Redactorii noştri sunt membri ai uniunilor de creaţie naţională sau/şi internaţională. Când e cazul, revista Sămănătorul promovează elevii (v. pg. 18) şi aşteptam propuneri din partea profesorilor de la şcolile din Tismana. Dar să nu uităm că fiecare revistă îşi are profilul său propriu, linia programatică şi menirea ei.

Cei care ne sugerează să scriem despre cotidian, despre şah, oină, fotbal, despre cazurile de încălcare a legii, despre comportamentele unor oameni, să înţeleagă că există deosebire între revistă şi ziar şi există deosebiri între genurile literare. Am sugerat celor care-şi dau cu păreri de novice despre publicaţii să scoatem un ziar la Tismana.

Dar nu făcut de alţii! Păreri au toţi! *(NNT)*

CĂRŢILE SCRISE DE DVS. VI LE PUTEM TIPĂRI RAPID. CONDIŢIILE DE TIPĂRIRE: http://www.samanatorul.ro/portal/tiparire.htm

CONTURILE BANCARE: DENUMIRE: Asociatia "Semanatorul Tismana", Cont RO45RNCB0149125641110001 RON
Pentru străinătate: Cont RO18RNCB0149125641110002 EUR, Contul în USD s-a desfiinţat din lipsă de sponsori.
BCR - Banca Comerciala Româna S.A. Prin mandat postal: Asociatia Semanatorul Tismana, presedinte Nicolae Tomoniu Str. Tismana, nr. 153, Cod postal 217495 Tismana, Jud. Gorj sau prin transfer bancar Asociaţia Semanatorul Tismana, Cod fiscal C.I.F. 29532170 Cont Iban RO45RNCB0149125641110001 BCR filiala Gorj, Cod SWIFT - RNCBROBUXXX

Cotizaţia anuală este de 200 lei, include abonamentul la revistă 80 lei, DVD-AST-5 şi vechea cotizaţie de 120 lei.

Cărţi "Editura Semănătorul" de vânzare la sediu, la standul din centrul de informare turistică şi la salonul de coafură al doamnei Gabi Tâlvescu (Văcaru): Ion Auraru – "**Prin vremuri de război**", Iuliu-Marius Morariu – "**Habet sua fata libeli!**", Nicolae N. Tomoniu & Iuliu-Marius Morariu – "**George Coşbuc de la Tismana**", Alexandru Melian – "**Semnele apocalipsului**", **15 lei**, Nicolae N. Tomoniu – **"Ultimii soldaţi ai neamului românesc"**, **10 lei**.

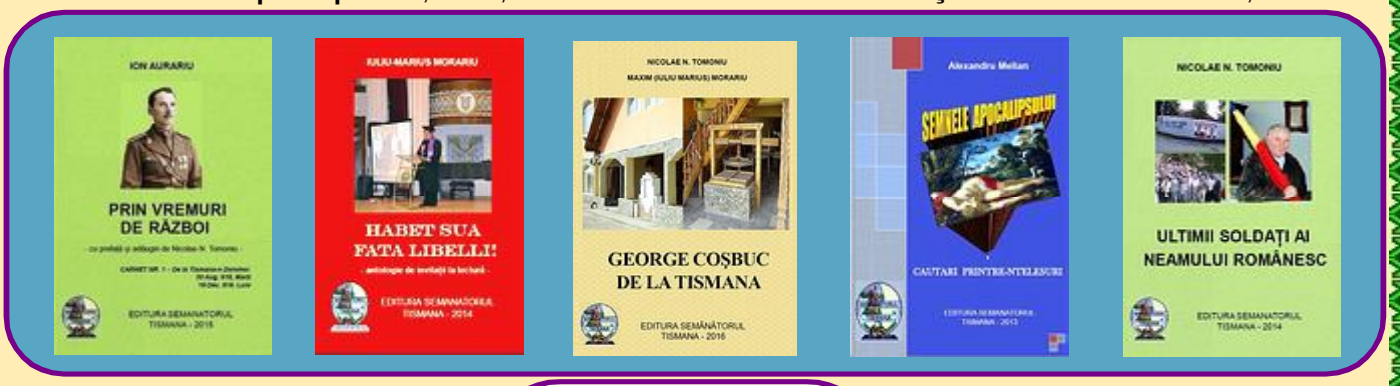

CUPRINS

2 Diversionişii Colectiv se întorc la locul faptei
6 Între gângăviţii A3 şi vânătenii din Tismana
7 Sărbătoarea „Trifului" din satul Vânăta - Tismana
10 ALBUM - Sărbătoarea „Trifului" din satul Vânăta
14 Florian Văideianu - Memoria ca o Bunăvestire a unui octogenar
15 Ierom. Maxim Morariu - Recenzie Charles Diehl
16 Lucia Pătraşcu - Recenzie „CIRESE AMARE"
18 Întâlnirea tinerilor cititori cu scriitorii gorjeni
20 Al. Melian - Scrisoare deschisă Preşedintelui României
24 Al Florin Ţene - roman "LA BRAŢ CU ANDROMEDA"
30 George Anca - Omul care ne reprezintă România peste hotare în mod strălucit !
35 Dumitru Vlăduţ - O primăvară cu ghiocei în decembrie
38 Cotizaţii, redacţia, abon., cuprins
39 Caseta tehnică, erată la o fotografie
40 Foto Document - Sărbătoarea „Trifului" din satul Vânăta

Colectivul redactorilor permanenţi ai revistei "SĂMĂNĂTORUL"

TOMONIU N. NICOLAE - Tismana
Director revista online "Sămănătorul"

ALEXANDRU MELIAN - Gieres, Franta
Redactor rubrica "În numele speranţei"

AL FLORIN ŢENE - Cluj
Redactor de critică literară, proză şi poezie

GEORGE ANCA - Bucureşti
Redactor, lansări de carte, diversitate culturală, minorităţi

Pr. MAXIM (IULIU-MARIUS) MORARIU - Salva, Bistrita-Năsăud
Redactor privind recenzii ale debutanţilor la "Semănătorul"

CEZARINA ADAMESCU - Galaţi
Redactor de critică literară, recenzii ale debutanţilor la "Semănătorul"

Alenţie! Revista online apare după difuzarea ediţiei tipărite !

Domeniile de critică literară ale redactorilor sunt orientative

Revista în format pdf se trimite prin e-mail numai redactorilor.

ERATĂ

Pe coperta a IV-a din „Sămănătorul”, anul IV, nr.8, aug. 2014 a apărut această imagine, trimisă de un colaborator, cu următorul text: George Coşbuc, Elena Coşbuc, Alexandru Vlahuţă, Vaida-Voievod şi I.L.Caragiale. Cerem iertare în numele colaboratorului şi al nostru şi iată cine sunt personajele din această fotografie făcută la Karlovy Vary, Cehia (în germană Karlsbad, „Băile lui Carol”). Acolo unde s-a putut - în revista online - genericul a fost corectat.

Textul corectat în revista online:

De la stânga spre dreapta: George Coşbuc, d-na Elena Vaida-Voievod, dr. Ciuta (Bistriţa), Alex. Vaida-Voievod, I.L.Caragiale, la Karlsbad, 1911. Detalii: Elena Vaida-Voevod, născută Safrano, fiica unor negustori greci bogaţi din Braşov. Dr. Ciuta, medic din Bistriţa, l-a însoţit pe George Coşbuc în călătoria făcută în staţiunea balneară Karlsbad, în anul 1911.

DICŢIONAR: - SĂMĂNĂTORÍSM s. n. Curent social, cultural şi literar iniţiat la începutul sec. XX, în România, de revista „Sămănătorul”, care idealiza satul patriarhal în opoziţie cu oraşul „viciat” de civilizaţie, considera ţărănimea ca depozitara exclusivă a valorilor naţionale şi promova o literatură de inspiraţie folclorică şi istorică. [Var.: **semănătorísm** s. n.] — „**Sămănătorul**” (n. pr.) + suf. -ism.
Sursa: DEX '09 (2009).

Revista „SĂMĂNĂTORUL”, este o continuare a publicaţiei literare online concepută în luna iunie a anului 2011, de către directorul acestei publicaţii - Nicolae N. Tomoniu - editor si manager al siturilor www.samanatorul.ro si www.dornatismana.ro site-uri sprijinite moral de Liga Scriitorilor Români, cu sediul la Cluj şi Uniunea Ziariştilor Profesionişti din România, cu sediul la Bucureşti. Revista tipărită apare şi contractual cu Primăria şi Consilul Local al oraşului Tismana pe baza Legii Legii privind susţinerea şi promovarea culturii scrise nr. 186/2003 şi a Legii nr. 350/2005 privind regimul finanţărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activităţi non-profit de interes general, în număr de 24 de reviste şi 56 broşuri (turism local).
Conceptual şi artistic - tehnic, proiectul “Revista Sămănătorul” a fost lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, el înlocuind vechiul Buletin informativ “Semănătorul” care apărea din anul 2009 pe o iniţiativă şi o cheltuială proprie. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece doar cu buletinul lunar nu se putea promova activitatea autorilor de la Editura online Semănătorul. Revista a apărut la împlinirea a trei ani de la înfiintarea Editurii online “Semănătorul”. Adrese:
http://www.samanatorul.ro **Numărul din luna curentă**
http://www.samanatorul.ro/revista/arhiva.htm **Colecţia FLASH a revistei**
http://www.scribd.com/semanatorul **Format document simplu**

Luni, 1 februarie 2016. La sărbătoarea

Sfântului Mucenic Trifon în satul Vânăta, oraşul Tismana, jud. Gorj